

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · setè període · sèrie P · número 141

Ple del Parlament

Sessió 67, segona i darrera reunió, i 68, dijous 25 de gener de 2024

Presidència de la M. H. Sra. Anna Erra i Solà

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Sessió 67.2	
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques ambientals 300-00427/13	3
Interpel·lació al Govern sobre la política penitenciària 300-00425/13	9
Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la immigració 300-00420/13	16
Interpel·lació al Govern sobre les competències en seguretat i llur exercici 300-00419/13	23
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament rural 300-00422/13	30
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern 302-00376/13	37
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'esport 302-00379/13	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient 302-00377/13	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern (continuació) 302-00376/13	68
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de l'esport (continuació) 302-00379/13	69
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient (continuació) 302-00377/13	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries 302-00378/13	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior 302-00380/13	80
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2024 302-00381/13	90

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge 302-00382/13	100
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries (con- tinuació) 302-00378/13	110
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior (con- tinuació) 302-00380/13	111
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos per al 2024 (continuació) 302-00381/13	112
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (con- tinuació) 302-00382/13	113
Sessió 68	
Procediment per a elegir un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat 280-00006/13	114

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 67.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Rubèn Ramírez Fernández.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, el conseller d'Interior i la consellera de Justícia, Drets i Memòria.

La presidenta

Bon dia, diputats i diputades. Reprenem la sessió amb l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques ambientals; presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

Interpellació al Govern sobre les polítiques ambientals

300-00427/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el diputat senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Diputats, diputades, conseller, ara fa gairebé tres anys, el 20 de maig de 2021, el president Aragonès deia el següent en el seu discurs d'investidura: «No tinc cap dubte que avui Catalunya necessita una sacsejada. Necessita obrir una nova etapa amb quatre grans transformacions inajornables i que seran les quatre banderes de la nova Generalitat republicana. Quatre canvis, quatre transformacions que ens han d'enfortir com a societat, que volen fer de Catalunya un país de referència.»

Quines eren aquestes quatre transformacions o banderes que citava el president en el seu discurs d'investidura? Una bandera social de progrés per assegurar a tothom casa i feina, per garantir a tothom salut i educació. Una bandera feminista. Una bandera democràtica que, entre d'altres, incloïa l'avaluació i el retre comptes. I una transformació verda per posar fre i començar a revertir, amb tota la urgència, el canvi climàtic, afrontant la transformació del model energètic, fent una aposta decidida per l'economia verda i, sobretot, promovent un canvi cultural sobre com produïm i consumim a la societat.

Com que el president ens presentava ahir una remodelació de govern per impulsar l'acció del seu propi govern, amb la voluntat d'acabar la legislatura, farem una breu avaluació de com anem i què ens queda per fer a la paret mestra de la transformació verda que citava. Per transformar, cal una agenda decidida on desplegar instruments legislatius, de planificació, de gestió i, evidentment, finançament.

De fet, el president Aragonès es comprometia en aquest discurs a fer front a l'emergència climàtica i la protecció de la biodiversitat i fixava la necessitat que aquesta fos una legislatura amb molta, moltíssima càrrega legislativa. De fet, citava específicament, respecte a la transició verda, la llei de la biodiversitat, la llei de la transició energètica, la llei de prevenció i gestió de residus o la llei de territori. Conseller, on són totes aquestes lleis? Ja no cal que li citi la llei de qualitat de l'aire, la necessària actualització de la llei de protecció dels animals, la llei de caça o la llei de l'impost d'emissions portuàries.

Permeti'm, doncs, que li faci un breu repàs d'algunes de les qüestions on volíem que esdevinguéssim referents.

Residus. Bé, la llei de residus ni està ni se l'espera, de moment. Al Govern li ha faltat proactivitat i, mentre demana impulsar el reciclatge i el porta a porta, no hi ha capacitat de resposta al tractament finalista, eh?, aquell que acaba incinerat o a

abocadors. Com a conseqüència, tenim cada cop els abocadors més a prop d'estar plens i depenem més de les incineradores per donar resposta, amb les conseqüències que té per a la població que està al voltant d'aquestes instal·lacions. No cal que li expliqui el cas de Lafarge a Montcada, per exemple.

Cal assumir la situació, donar una resposta i, sobretot, treballar les solucions per al territori. No podem deixar els municipis sols en la necessitat d'impulsar el porta a porta. I per això hi ha d'haver la llei catalana de residus, que porta anys encallada i que caldria que arribés a aquesta cambra aviat. Quan serà, conseller? El perill és que, mentre van passant coses i van avançant les lleis estatals i directives europees, correm el risc que ja quan neixi..., obsoleta ja de naixement.

A més a més, cal valentia per resistir les pressions, per rebaixar propostes, i una direcció de l'agència amb capacitat de lideratge. I ho dic, això, perquè ara que estem treballant l'agència de natura ens passa el mateix. No resisteixen les pressions i tindrem una agència de natura que, si la arribem a tenir..., ja els moviments ecologistes estan dient que molt probablement serà inoperativa i no podrà fer la feina que té assignada.

Anem pel tema de l'agència de la natura i biodiversitat. Conservar la natura és conservar la nostra salut i la de les generacions que vindran. I segons l'última actualització del Living Planet Index per a Catalunya d'aquest 2022, s'evidencia una greu tendència regressiva per al patrimoni natural i la pèrdua de biodiversitat, alertant que les poblacions de fauna a Catalunya han tingut una davallada mitjana del vint-i-quatre per cent en els darrers vint anys, situació agreujada amb els efectes del canvi climàtic.

Bé, l'any 2018 vam aprovar l'estratègia de conservació de la natura que encara no s'ha desplegat. La llei de patrimoni i biodiversitat està pendent de fa anys. La llei de protecció i ordenació del litoral de Catalunya preveia de crear, en el termini d'un any, un conservatori del litoral amb l'objectiu de preservar els espais litorals. Bé, un instrument que no s'ha desplegat i que, per tant, converteix aquesta llei en paper mullat. I de, com deia, la llei de natura, que a més de l'endarreriment, doncs, corre el risc de constituir-se esgarrada i quedar en un instrument inoperatiu.

Sobre qualitat de l'aire, desplegament de les zones de baixes emissions. Cal desplegar la zona de baixes emissions, però, és clar, cal que també es respectin aquells que ja han fet la feina des de fa quatre anys, com l'Àrea Metropolitana de Barcelona, i no que li posin pals a les rodes o que la diluïm. La nova directiva europea sobre emissions estableix uns nous límits que seran difícils de complir si no ens hi posem. I, per últim, l'impuls de mobilitat sostenible, l'electrificació del transport i el transport públic hauria d'estar a les prioritats. Ho sé, però anem molt tard.

Descarbonització. No parlem de les renovables perquè Catalunya, amb el setze per cent, suspendria. I, com dèiem fa una setmana, el monitor públic d'emissions ens deia que hem baixat un cinc per cent. Podria semblar que anem bé, però no. El cofoisme en aquest tema... No anem bé. Per què? Perquè a aquest ritme no compliríem els límits i els objectius que ens hem de posar. Per tant, quan arribi la proposta del comitè d'experts caldria que ja anéssim avançant la feina i que sobretot siguem ambiciosos.

Com més triguem a fer aquesta part de descarbonització, ja li dic jo que més traumàtica serà la necessària transició que haurem d'aplicar per a empreses i per al sector de l'economia.

De tots aquests temes –renovables, descarbonització, residus, protecció de la diversitat, qualitat de l'aire–, en quins exactament és avui en dia Catalunya referent, conseller?

Si el temps i les energies que han malgastat en impulsar projectes fallits de país, com els Jocs Olímpics o el Hard Rock, els haguessin esmerçat millor, potser ara tindríem algun d'aquests instruments desplegats. I, miri, pel flanc de la transformació verda, la paret mestra, que citava el president en aquell discurs d'investidura, està per bastir. Sembla que en transformació verda, més que paret mestra, el que tindríem, si s'hi posen, serà un envà ben primet i de pladur.

Malauradament, el seu Govern és un govern «gripat», que, des de que es va investir, ha passat de l'ambició verda a la resignació grisa.

La presidenta

Per a la resposta a la interpellació, té la paraula el conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural, senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural (David Mascort i Subiranas)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades. Diputat, ha acabat bé, m'ha agradat el final, eh? A veure, ja sap vostè que a mi m'agraden més les dades que les opinions. I intentaré fer un recull de en quin punt estem..., d'on veníem, una mica, en quin punt estem i cap a on anem. Però crec que no hi ha dubte que hi ha un abans i un després en les polítiques ambientals d'aquest país des del 21, des del juny del 21, quan es va conformar aquest Govern.

No hi ha cap dubte que la crisi climàtica i de biodiversitat, que afecta el món en general, el planeta, especialment en els climes mediterranis, són objecte de la nostra acció de govern cada dia. De fet, hem constituït un partenariat amb Califòrnia i dotze regions més del món mediterrànie que no només parla dels efectes del canvi climàtic a les regions com les nostres –no som únics al món–, sinó que és el primer que parla específicament de biodiversitat. No parlem només de grans incendis, d'inundacions o de temperatures extremes, sinó també de biodiversitat.

L'estratègia del patrimoni natural i de la biodiversitat 2030 és el document marc que emmarca l'orientació de l'acció de govern en aquest aspecte. I què hem fet? Doncs, bàsicament, hem passat d'aquella protecció merament declarativa a la qual estava acostumada aquest país a no només dir coses, sinó fer-les i posar-hi recursos per fer-les.

De fet, la primera acció important que voldria destacar és el destí de l'impost del CO₂ aprovat per aquest Parlament a la llei de canvi climàtic –que després parlaré un moment d'un parell de coses també d'això–, que s'havien de recaptar 160 milions d'euros, d'acord? I se'n recapten 46 i el Govern n'hi destina 160. La resta els posa el Govern, que no venen de l'impost: 80 milions al Fons de Patrimoni Natural, 80 milions al Fons Climàtic.

Per tant, no diem coses, sinó que fem coses. I què fem? Pel que fa als parcs naturals, tretze parcs naturals que depenen directament de la gestió del Govern, tres dels quals només amb pla de protecció –alguns tenen trenta anys de vida, eh? Ara hem tret ja, traïem ja a informació pública, al pla de protecció, l'inici dels tres següents, i abans de final d'any tindrem començats els tretze.

Però, què hem fet més? Deu milions d'euros en compra de finques de reserves integrals al nostre país, des de l'estany de Vilaüt a la reserva natural parcial de l'Alfaceda al delta de l'Ebre, o la nova seu del parc natural de l'Alt Pirineu. Deu milions, en els propers dos anys, en restaurar infraestructura verda, el punt negre d'accidentalitat d'avifauna a Santa Cristina o la restauració de les ja conegudes, molt conegudes Filipines, i altres finques del delta del Llobregat.

Set milions i mig als espais naturals protegits de Catalunya; s'han presentat 380 projectes. Vuit milions als espais de Xarxa Natura 2000; espais qualificats Xarxa Natura 2000 amb zero euros al llarg de tota la seva història per ajudar en la gestió els municipis que tenen en el seu territori espais qualificats com a Xarxa Natura 2000. Així actuem per complir els objectius europeus per revertir la pèrdua de biodiversitat.

També fa temps que..., i hem publicat ja la delimitació provisional de la ZEPA del delta del Llobregat, amb una carta d'emplaçament europea de fa molt temps que estava en un calaix. Amb aquesta delimitació de la ZEPA hem de ser capaços de demostrar que una altra forma de tenir ZEPAs al nostre país és possible, conjuminant l'activitat agroalimentària amb el respecte i la protecció de la biodiversitat com a

dues cares de la mateixa moneda, que han de ser l'única possibilitat de mantenir aquestes activitats i aquesta protecció de les espècies, més enllà de l'urbanisme i l'asfalt que anirien en contra de tot això que defensem. Estem revisant les aportacions, alegacions, i declararem la ZEPA definitiva.

O l'estratègia Delta. L'estratègia Delta, consensuada amb tot el territori, 117 milions d'euros, dels quals ja n'hem executat 17 en dos anys.

L'Agència de la Natura. L'Agència de la Natura és una llei aprovada per aquest Parlament. Aquest Parlament defineix quin és el seu consell d'administració, qui el compon, què ha de fer, etcètera. Fins ara no s'havia fet res per desplegar-la. Nosaltres ja hem publicat la proposta dels estatuts, estem rebent les alegacions, incorporarem les que creiem que hem d'incorporar, intentant buscar el consens que aquesta llei no va aconseguir en el seu moment amb tots els actors que la concerneixen. En aquell moment, nosaltres –només Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca– ja vàrem aixecar la mà dient que seria important que l'Agència fos del conjunt de tota la natura, no només d'una part. D'aquí neix coixa aquesta agència. Però el compromís és que durant aquest any aprovarem els estatuts i en començarem el desplegament.

En sensibilització, Escoles Verdes, que, per cert, aquest any fan vint-i-cinc anys. I una qüestió que tampoc s'havia fet mai en aquest país, que és ajudar els ajuntaments que tenen espais protegits, dotant-los d'informadors. Fa dos anys, el 22, un pla pilot amb onze informadors en diferents espais de les comarques de Girona; aquest any 23, amb vuitanta-cinc informadors desplegats en tots aquests espais naturals protegits, on la freqüentació de la ciutadania feia que col·lapsessin. Pregunti als ajuntaments si han anat bé aquests vuitanta-cinc informadors.

Respecte a la segona pota, l'altra cara de la mateixa moneda, que és tot el que fa referència a adaptació i mitigació del canvi climàtic, hem aprovat l'estratègia d'adaptació 2030 de Catalunya, 312 mesures concretes per facilitar l'adaptació dels entorns naturals, les activitats socioeconòmiques, etcètera. I aquest trimestre presentarem ja l'avantpla del PNIEC Cat, pla integrat d'energia i clima.

Però no només hem fet això, sinó que hem tret ajudes a l'adaptació i mitigació, 40 milions –ho vaig explicar l'altre dia–, que ara hem doblat aquest any fins a 80. Hem presentat el mercat de crèdits climàtics, el primer de l'Estat, el primer que certificarà que aquelles empreses del nostre país que volen compensar les emissions, que han de compensar les emissions, ho puguin fer aquí i no, per exemple, a l'Amazones.

Pressupostos de carboni. Un cop aquest Parlament va designar el comitè –la llei és del 17; designats, els darrers, desembre del 22– i el departament ha aportat el suport tècnic a aquests experts, aquest primer trimestre ens presentaran la proposta de pressupostos de carboni que nosaltres avaluarem i trametrem al Parlament.

Nova fiscalitat verda. Ens falta l'impost dels grans vaixells. Amb una llei aprovada per aquest Parlament, amb una disposició addicional que diu com ha de ser aquest impost, el Govern l'ha aprovat; ha complert. El portem aquí i resulta que hi ha quatre esmenes a la totalitat. Segurament, alguns dels grups que varen votar aquell impost a la llei, que ara presenten l'esmena a la totalitat, haurien de fer un exercici de veure què està passant, més que el Govern.

Pla de qualitat de l'aire de Catalunya. Aquest mes presentem el pla de qualitat de l'aire de Catalunya i comença el tràmit per aprovar-lo, per aprovar el decret durant aquest any.

Llei de residus. Portem més de dues-centes reunions consensuant l'esborrany, l'avantprojecte, amb el sector. És així com intentem fer les coses i per això es demora. És veritat que quan vam arribar nosaltres al juny del 21 estava en un calaix –és veritat, Però des de llavors fins ara pot preguntar quantes aportacions han fet el total d'agents relacionats amb el clúster de residus del país i quin és el redactat d'aquesta llei.

Observatori del litoral. És veritat que no està desenvolupat. Però sí que és veritat també que hi ha un acord de govern que, mentre no està desenvolupat, el Departament

ment de Territori destina 5 milions cada any a fer les feines que havia de fer l'observatori del litoral.

I respecte a les emissions, l'any passat va ser el primer any que es van desacoblar les emissions del creixement del PIB. Jo ja he dit aquí més d'una vegada que anem tard. És veritat. Anem tard des de l'any 90. No des del juny del 21 o des del juny del 23, anem tard des de l'any 90. I les previsions per a aquest any són millors. Encara no tenim les dades efectives, però la prospecció que ha fet aquest grup d'experts que cada any fa la previsió a principi de l'any següent, ens pronostiquen que seran a l'entorn d'una reducció del cinc per cent. Per ser el primer any no està malament. Hem d'anar molt més de pressa, eh? –hem d'anar molt més... (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí, és el primer any. L'any passat es van desacoblar, però van créixer. Aquest any serà el primer any que es redueixen.

I deixi'm-l'hi dir: aquest conseller i aquest departament, zero energies, han gastat amb el Hard Rock i els Jocs Olímpics –zero.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Miri, escoltant-lo tinc la sensació..., podria resumir la seva intervenció com que el gos se li ha menjat els deures. És així, perquè a tot «ara no puc», «està en procés», «portem un any», «els resultats...», tots són... O sigui, el president deia: «Tindrem una transformació que ens farà sentir orgullosos i serem referents.» Referents! El més calent és a l'aigüera. No dic que hi hagi algunes coses puntuals: cent vint informadors... Però, escolti'm, és la xocolata del lloro. Que volen impulsar una ampliació de l'aeroport, que volen fer macroprojectes que van totalment en contra de la transformació verda i de l'adaptació d'aquest país a un nou model ecològic. Ja no li dic... Diu que vostès no han esmerçat esforços amb els Jocs Olímpics o amb altres projectes. Vuit-cents mil euros què són? Què són? Perquè els diners són esforç, eh? Vull dir que, és clar, aquí ningú vol, però s'acaben fent les coses.

I, després, diuen que fan coses, però no hi són. Sobre transformació verda, doncs, tot és molt puntual. Molt, molt, molt..., són petites coses. Semblava que vostè estava rasant la closca..., sap allò?, a veure què surt de la moneda. El pla de qualitat de l'aire va tard, també. I la llei de residus..., mentre passen els dies, estem colgats. És que el tema dels residus aquest és un problema de país. Que estem exportant residus! Catalunya és la més exportadora.

Miri, ja li deia que en el tema de residus el més calent és a l'aigüera, eh? Però també deien, quan parlaven de construir i bastir la casa de la Generalitat amb quatre parets mestres, que hauria de ser sòlida –«la considerem republicana, amb quatre parets mestres»–, doncs bé, de moment tenen la barraca de paper dels tres porquets, i els papers que han fet servir són els de les notes de premsa comunicant coses que no hi són ni les veiem. Aquesta és la definició del seu impuls.

I ho repeteixo: fan uns discursos ambiciosos en transformació verda, però el que supura d'aquest Govern... Vostè com a conseller és membre d'un govern –això també l'hi vull dir–..., vostè no, però té un govern i en forma part i n'és solidari. Doncs, escolti'm, han passat de l'ambició verda, ho repeteixo, a la resignació gris. I això per a Catalunya serà una hipoteca.

Per tant, posin-s'hi. Saben que a nosaltres ens tenen al costat per tot allò que signifiqui impulsar i fer de Catalunya un referent en la transformació verda. Però de moment van lents. I, sobretot, un govern tan tan tan feble com el que tenen les passa magres per impulsar res. I en tema verd, amb el panorama que tenim, doncs, encara pitjor.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller, senyor David Mascort i Subiranas.

El conseller d'Acció Climàtica, Alimentació i Agenda Rural

Deixi'm-l'hi dir, eh?, però aquestes intervencions plenes de tòpics aporten poc, molt poc. És a dir, zero dades, només opinions i tòpics, apriorismes. Crec que així aportem poc, eh? Si algú ens està mirant, aportem poc.

Si vol, parlem de renovables i parlem de què ha passat en aquest país des del juny del 21 i què havia passat fins llavors. I, per tant, parlem de dades i parlem de coses que estan passant. Parlem de que hem constituït l'Energètica; que Barcelona també ho va intentar i, si vol, parlem de què va passar o què està passant o què és l'energètica a Barcelona respecte a què és l'energètica que ha constituït aquest Govern, l'eina més transformadora que ha passat a la història d'aquest país en temes d'energia. Si vol, parlem d'això.

Renovables: bé, de nou, a 1.600 en dos anys.

Autoconsum: més de cent mil instal·lacions, un giga de potència. No, és que hem de parlar de coses concretes. No val dir «no, és que això..., és que gris, és que verd». No, hem de parlar de coses concretes i llavors podem avaluar si realment s'estan fent o no s'estan fent.

Terminis: juny del 21. Des de llavors fins ara què ha passat? Mirem enrere i mirem des del juny del 21 què ha passat. Llavors, si qualsevol cosa és «no, els porquets, els no sé què...». No. No, hem de parlar de coses concretes. Crec –crec– que mai havíem avançat tant com els darrers dos anys i mig en aquests temes –mai. I li n'he donat unes quantes demostracions, que vostè diu que són coses petites. Parli amb els ajuntaments que gestionen espais protegits. Parli-hi i llavors veurà si són coses petites o són coses molt grans. Parli amb els parcs naturals de quin és l'estat en el qual estaven i quin és l'estat en el qual estan, de quin és l'esforç que està fent el Govern per a la preservació de la biodiversitat al nostre país i quin és el que s'havia fet fins llavors. No només en declarar coses, sinó en fer coses.

Amb la llei de transició energètica és exactament el mateix. Estem treballant en ella amb la taula social de les renovables. Pregunti als actors de la taula social de les renovables si s'està fent alguna cosa o no.

És exactament el mateix que amb la llei de residus. A vostè li pot semblar molt poca cosa, però l'actuació que fem nosaltres en tots els àmbits de consens amb tots els actors per arribar a acords i que després no passi el que ha passat tradicionalment, que és la llei d'uns contra la llei dels altres, el projecte d'uns contra el projecte dels altres, sinó que arribi un projecte consensuat amb tot el sector aquí, això porta molta feina. És veritat. I porta temps. I, si no, pregunti vostè als dels seus, dels equips municipals que governen en els diferents llocs, a veure si les coses es fan en un mes o, si es volen fer bé, s'han de treballar molt per generar els consensos necessaris per arribar a acords –de país en aquest cas, de municipi en altres–..., per arribar a acords de país per fer les coses bé. I, si no, passa el que passa també a vegades en aquest Parlament, que s'aprova la llei de canvi climàtic i quan s'ha de posar en solfa, quan s'han de fer les coses que diu la llei de canvi climàtic, al Parlament no li sembla bé perquè les coses canvien. D'acord, doncs si les coses canvien, tothom s'ha d'adequar a la situació en cada moment.

Per tant, no puc estar d'acord amb vostè. Crec que si fóssim una mica més rigorosos i treballéssim amb dades concretes, tots plegats aniríem més bé.

Gràcies.

La presidenta

Passem al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres. *(Veus de fons.)* Diputat... *(Veus de fons.)* Ai! Perdó. He set jo que m'he equivocat, eh? Perdoneu.

Interpellació al Govern sobre la política penitenciària

300-00425/13

Interpellació al Govern... He anat massa ràpid, eh? Ja tenia ganes de passar el matí.

Interpellació al Govern sobre la política penitenciària –ara sí, eh?, perdoneu–; presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I, per fer l'exposició de la interpellació, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Bon dia, diputats, diputades, consellera de Justícia senyora Ubasart, presidenta.

Bé, entenem molt necessari fer aquesta interpellació al Govern sobre la política penitenciària, perquè, malauradament, en el que portem de legislatura molt poc hem parlat de política penitenciària, ni en aquest Ple ni tampoc a la Comissió de Justícia. Sí que hem tingut l'oportunitat de tractar aspectes relatius al personal adscrit a l'Administració penitenciària, però queda una part encara molt important a tractar, i és la que té a veure amb les condicions dels interns i les internes, de la que gairebé no hem dit absolutament res.

Ha coincidit precisament aquesta interpellació amb la presentació aquest passat divendres, per part de la consellera de Justícia, de l'estratègia nacional d'«obertalitat» penitenciària, al Palau Robert, en la que van assistir molts professionals relacionats amb l'execució penitenciària. Una estratègia que, tal com es va informar, passa per situar el medi obert com a lloc idoni per al compliment de la pena. I, consellera, hi estem absolutament d'acord. Totes les mesures encaminades al compliment de la pena de presó a fora dels centres penitenciaris és una qüestió positiva, tant per a l'intern –la presó es veu que no serveix per massa res– com també per a l'Administració, perquè el cost diari d'un intern té una repercussió en termes econòmics també considerable.

També celebrem –se li ha de dir, consellera–, per part de la seva conselleria, que s'hagi aturat la introducció dels aerosols a les presons.

També té sentit aquesta interpellació a la vista del nou debat públic sobre la multireincidència, portat a l'agenda política per part de Junts per Catalunya. Reincidència que té una contrapartida també a l'execució penal que no pot obviar-se i que pot, precisament, suposar més ingressos, quan precisament el que es desaconsella per part de la criminologia és el no ingrés per penes curtes.

Es recordava ahir, a la sessió de control del Govern, que des del 1984 Catalunya té competència en l'àmbit de l'execució penitenciària, i es lloava precisament aquest model propi català, un model que es diu que és humanista. Doncs bé, aquesta interpellació, consellera, busca des de la modèstia evitar que aquest model propi, aquest model humanista, faci passes enrere. I volem estendre la mà a la consellera per remar, per aconseguir que no fem passes enrere. Ens volem centrar en tota una sèrie d'àmbits que cal treballar per avançar, perquè d'aquesta manera es milloraran les condicions materials de vida de la població reclusa i les seves famílies.

Primer, salut mental. En els últims anys s'observa que entre els interns i les internes hi ha un grup cada cop, cada vegada més gran de persones que pateixen algun tipus de malaltia mental. Alguns autors diuen que fins al voltant del seixanta-u per cent dels presos pateixen algun problema de trastorn mental al llarg de la seva condemna, i que un quatre per cent inclús pateix psicosi; que, després de l'odontologia i la estomatologia, la psiquiatria és l'especialitat mèdica més demandada pels reclusos –ansietat, depressió, addiccions, trastorns de personalitat...

Un 39,62 per cent de persones preses amb problemes d'ansietat. En el cas de les dones, més de la meitat d'internes pateixen ansietat. Trastorns de la personalitat, que es situen en la població general en 1,51 punts, en la població penitenciària s'enfilen

fins al 12,3 per cent. I els mateixos índexs elevats en casos d'esquizofrènia, retard mental, etcètera.

Alguns autors parlen de les presons, que estan esdevenint una espècie de magatzems de persones amb malalties mentals. I una de les dades preocupants és que en els últims anys cada cop és més gran el nombre de joves que entren a la presó degut a brots psicòtics deguts a consum de tòxics, i amb trastorns com dèficit d'atenció i hiperactivitat. Tot això fa que tinguin dificultats per complir les normes. I això, per tant, porta a infraccions disciplinàries, que al seu torn porten a sancions que suposen reduccions d'activitat, pèrdua de permisos, aplicació de sancions d'aïllament. I d'aquí, de l'aplicació de sancions d'aïllament, saltem al risc de suïcidi i saltem a les autolesions.

El 2020, 2021 hi va haver 971 aïllaments i 292 regressions a primer grau. El 2022 encara ho vam incrementar: 997 aïllaments i 382 regressions a primer grau. Sorprèn que, des de l'entrada en vigor de la Instrucció 2/2021, per la que es fa difusió del programa marc de prevenció de suïcidis als centres penitenciaris de Catalunya, hagin precisament augmentat els aïllaments i les regressions en primer grau.

Cal que les persones amb patologies mentals no es trobin a les presons, evitar la presència de persones amb aquests trastorns en mòduls ordinaris. Cal que estiguin en centres mèdics especialitzats o, si no, almenys que estiguin en seccions especialitzades. Cal vetllar per la detecció precoç, per evitar entrar en una espiral de sancions i per aplicar el tractament necessari i que no hi hagi perill que l'aïllament agreugi patologies. I, sobretot, evitar, en tots els casos, la sobremedicació.

En definitiva, calen, consellera, protocols d'actuació amb indicacions de símptomes que garanteixin millor la detecció dels trastorns. Sabem que s'hi està treballant des del Departament de Salut, perquè això, com que és de l'Institut Català de la Salut, penja del Departament de Salut, però els emplace a treballar-hi una mica més.

En segon lloc, els DERTs, els coneguts com a departaments especials de règim tancat, on els interns estan tancats durant divuit hores i només una vegada surten al pati. Està estudiat que això provoca danys irreversibles i que no haurien d'existir. Consellera, s'ha d'acabar amb l'aïllament com a tractament, amb les classificacions en primer grau; però també s'ha d'acabar amb l'aïllament com a sanció, que pot arribar fins als catorze dies, però, com molt bé sap la consellera, aquests catorze dies es poden anar prorrogant, prorrogant i prorrogant. Cal buscar alternatives. No poden aplicar-se normes que els estudis diuen que generen afectacions a la salut. I, per tant, hem d'evitar... I, si cal fer regressions en grau, exigir informació a l'equip de salut mental.

Tercer, finalització de les contencions mecàniques regimentals. És la mesura més intrusiva que pot existir, una tècnica que pot comportar afectacions greus a la integritat física i moral dels interns i, de fet, als menors, des de 2021, ja s'ha prohibit la seva aplicació.

Recapitem. Al maig del 2021 es dicta una circular per part d'una conselleria d'Esquerra, fruit del treball de molta gent durant molts anys, recollint recomanacions d'instàncies nacionals i internacionals que plasmava el consens que es trobava en zero contencions mecàniques. El 2022 es dicta una altra circular que deixa sense efecte aquesta primera circular i que avui està vigent i que, al nostre entendre, fa passos enrere.

L'Administració no pot anar canviant de criteri sense explicar-se bé i, excepte error per la nostra part, no tenim documentada cap explicació de per què aquest canvi de circulars, a més d'existir un informe de la sindicatura de greuges que precisament demana deixar en suspens la circular que actualment està vigent.

Des de la CUP vam demanar la constitució, en el seu dia, d'un grup de treball a la Comissió de Justícia, amb la participació de tots els grups parlamentaris, en el que treballar amb relació a aquesta mesura, on vinguessin juristes, forenses, metges, criminòlegs, interns. Malauradament, això no es va aprovar, i més si tenim en compte

que aquesta circular precisament contempla la constitució d'un grup de treball, però un grup de treball en què només es contemplen persones lligades a l'Administració. I el que demanem és que s'obri, que es parli de les contencions mecàniques, que es faci en seu parlamentària i que hi participi absolutament tothom, inclús interns –per què no?– i les famílies dels interns –per què no?

I, amb relació a aquest aspecte, recordar que aquest dilluns, precisament, l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans i la Universitat de Barcelona han organitzat a la Facultat de Dret unes jornades per tractar la contenció mecànica a les presons, amb experts, de les que haurem d'estar amatents, perquè segurament en sortiran conclusions ben interessants.

Un altre aspecte: limitació de la intel·ligència artificial a les presons. La intel·ligència artificial s'aplica en molts àmbits de les nostres vides i s'ha d'abordar ja, perquè ens porta a un món desconegut, de vertigen, que presenta molts interrogants, sobretot en el seu ús a les presons. Ja hi ha estudis que alerten dels perills dels algorismes predictius en termes de vulneració de drets fonamentals de les persones, com la intimitat, la privacitat o la llibertat. Eines de predicció que ens porten cap al dret penal de la seguretat. Perquè el problema és que no sabem les dades sobre les que es nodreix el sistema, com funciona l'algoritme, si es respecta o no el principi d'igualtat, la no-discriminació, si les dades són o no esbiaixades. Hi ha una absoluta falta de transparència i un absolut perill d'estigmatització de determinats col·lectius.

Els permisos de sortida, precisament, com vostè sap, consellera, juguen un paper bàsic en preparar els interns per sortir a l'exterior. I és un context on precisament es situa la valoració del risc. A Catalunya s'utilitza el sistema del Riscanvi, un programa informàtic fet per la Universitat de Barcelona i els serveis penitenciaris de la Generalitat. Però, excepte error, no ens consta que, en els quinze anys de funcionament d'aquest sistema del Riscanvi, es tingui feta cap auditoria, cap informe sobre el seu funcionament. No coneixem ni els jutges, ni els advocats, ni ningú sap com funcionen els paràmetres d'aquest sistema. I, per tant, demanem..., tot i que s'ha reconegut pel Centre d'Estudis Jurídics, el 2016, que es donaven falsos positius, inclús en un vuitanta-sis per cent dels casos.

Cal que treballem en la transparència algorítmica i fer una auditoria pública del seu funcionament. I després continuaré amb els altres punts que m'han quedat pendents.

Gràcies, consellera.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la consellera de Justícia, Drets i Memòria, la senyora Gemma Ubasart i González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria (Gemma Ubasart i González)

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia a tothom. Volia començar agraint a la diputada Vinyet aquesta interpellació que posa el focus a la política penitenciària de Catalunya. M'ha sentit més d'una vegada dient que massa sovint oblidem, com a país, com a societat, l'execució penal. La meva feina passa, entre moltes altres coses, per posar en relleu aquest àmbit rellevant i és necessari que ens ocupi i preocupi.

Si em permeten, eh?, i fidel al meu estil, m'agradaria començar per donar una visió de l'àmbit de l'execució penal i la política penitenciària, els reptes i les oportunitats en aquest moment. Utilitzaré la primera part del torn per exposar això, i aniré, en alguns casos, ja responent a algunes qüestions i les altres les deixaré per a la segona part.

Com deia ahir, el 28 de desembre passat es van complir exactament quaranta anys de la signatura del decret que traspassava aquests serveis de l'Estat a Catalunya en matèria d'administració penitenciària. Era l'any 1983, i Catalunya passava a ser

l'únic territori de l'Estat per exercir aquestes competències. Només el 2021 s'hi afegeix el País Basc.

Com bé comentàvem, hem estat construint un model d'execució penal propi i tenim molts reptes; tenim molts reptes per avançar, però hi hem de continuar aprofundint. Un model que es caracteritza per una alta presència d'activitats, tractament, formació i treball dins dels centres; una individualització d'aquesta intervenció; una aposta clara, com deia vostè també, per l'execució penal en medi obert; una especial atenció al trànsit dels penats des de la institució cap a la societat, i una especial preocupació per la garantia de drets fonamentals.

Un indicador que demostra un bon rendiment del model és la taxa de reincidència. És relativament reduïda en l'entorn; evidentment, ens agradaria encara abaixar-la més. Del 2014 al 20 s'ha reduït nou punts aquesta taxa de reincidència, passant del trenta al vint-i-u, i acumula un descens de dinou punts des del 2008, on ens situàvem en un quaranta per cent. Actualment, vuit de cada deu persones que surten de la presó no hi tornen a entrar.

Un altre dels trets distintius del model és que té percentatges molt superiors a la mitjana europea de personal dedicat a l'atenció de la població reclusa. A més, el percentatge sobre el total de treballadors dels professionals de la psicologia, de l'educació, del treball social als centres penitenciaris és del divuit per cent, molt per sobre de la de l'Estat espanyol, un vuit, o d'Europa un 9,2. Això fa possible que nou de cada deu interns estiguin en programes de reinserció.

I és més, eh?, i quan parlem d'execució penal, hem de poder obrir el focus. No és una institució aïllada, la presó, i, per tant, cal situar-la en el marc de l'estat del benestar. Un bon funcionament de l'estat del benestar ha de reduir al màxim les persones que acaben institucionalitzades, i, a la vegada, l'execució penal, junt amb altres intervencions públiques i comunitàries, ha de ser una veritable maquinària de generació de segones oportunitats. En aquest sentit, la nostra aposta, com deia, és continuar aprofundint en aquest model.

La pandèmia i la postpandèmia han afegit complexitat a la gestió dels centres. Li dibuixo una mica la situació. Quan nosaltres arribem a la conselleria, ens trobem amb un clar empitjorament de diversos indicadors que calia revertir –i aquí crec que n'hem de ser conscients–; indicadors amb un augment de morts, suïcidis, conductes autolítiques, agressions, contencions mecàniques, empitjorament de la salut mental, disminució de les MPA i medi obert. Ens cal un ambiciós pla de treball amb el que comencem a treballar, en dues línies: millorar el clima social i de benestar als centres i augmentar l'«obertalitat» del sistema.

Ho he de dir: no es poden fer actuacions aïllades en una política tan complexa, i, per tant, totes les actuacions que es fan, totes les mesures que es duen a terme, tenen relació entre si. És a dir, s'ha d'anar remant conjuntament totes les mesures, perquè tenen una relació entre elles, són problemàtiques complexes i vinculades. A més, calen intervencions estructurals i cal –i així ho estem treballant– que el Departament de Justícia dialogui amb altres departaments, dialogui amb les entitats socials i amb els professionals per poder avançar.

L'hi deia: en primer lloc, millora del clima social i benestar emocional als centres. Una primera mesura, recuperar la intensitat del tractament i activitats; recuperar l'activitat prepandèmia, que la vida torni als centres penitenciaris. Des de que vam entrar, hi han clares indicacions als equips i a les direccions per recuperar les activitats. També, per potenciar la feina que fan les entitats socials de la Taula de Participació Social, però també un impuls –que ara estem treballant també amb un canvi de reglament– perquè les taules de participació social de segon nivell, les que estan en els centres, també tinguin més recorregut.

Hem treballat junt amb el Departament d'Educació per fer possible, per fi, l'escola d'estiu, és a dir, l'escola no tanca en els centres penitenciaris, perquè els centres penitenciaris no tanquen. Era un treball que perseguíem des de fa molts anys, i

aquest any ha estat possible. Estem treballant per recuperar el model de participació i convivència a tots els centres i amb una coordinació central; un augment de mediadors, sobretot, a joves.

Hem aprofundit en el protocol de prevenció de suïcidis amb Salut, continuem treballant conjuntament. L'any 2022 va ser un any dramàtic, vam tindre catorze suïcidis. Al 23 hem aconseguit reduir-los a sis, dos d'ells a casa, però per nosaltres encara són molts, són masses. Qualsevol suïcidi sota custòdia és un drama. I, per tant, hem invertit també un programa específic en continuar treballant en aquesta millora.

Hem incorporat cent onze professionals en dos programes orientats a la prevenció de suïcidis i la gestió de la conflictivitat als centres; personal especialitzat que treballarà en els nous centres a partir d'aquest mes de març, eh?, amb la incorporació de diversos professionals, cent onze professionals, amb un pressupost de 18 milions d'euros.

Estem realitzant un treball amb Salut molt interessant. El treball interdepartamental és molt potent. I hem creat diferents grups de treball per atendre diverses problemàtiques: salut mental, clarament –com molt bé dèiem, les dades són importants–; suïcidis, com li deia; drogodependències –un vint-i-cinc per cent dels interns tenen problemes d'addiccions actualment–, i també per avançar en les contencions, com vostè deia. Les contencions..., hem d'avançar cap a aquest objectiu de contencions zero. En aquests moments, hi han instruccions clares als equips i direccions que cal anar cap aquí. Estem plantejant alternatives a la desescalada, estem treballant en formació, estem coneixent altres experiències per veure com podem aconseguir aquest objectiu de contencions zero. El 2023 hem aturat el creixement de contencions, que hi havia una tendència a l'alça i les hem d'abaixar i molt. Entenem que a l'estiu tindrem ja una modificació important en aquest indicador. En tornarem a parlar, però entenem que anem cap aquí i que cal rebaixar de manera important el nombre de contencions i reduir el règim tancat.

En aquests moments..., quan vam arribar ens vam trobar amb un indicador que no ens agradava: un 2,4 per cent de la població penitenciària estava en règim tancat, eh? Nosaltres sempre hem parlat que hem d'anar per sota del dos per cent. En aquests moments estem al dos per cent. Continuarem treballant-hi.

I el segon gran paquet, eh? –l'hi deia: el primer paquet és aquest de millorar el clima social i benestar emocional dels centres–, és el de l'«obertalitat» del sistema i, per tant..., vostè ja ho ha posat de relleu, aquesta estratègia nacional per seguir potenciant l'«obertalitat» del sistema amb mesures que ja desenvolupàvem, però millor dotades i millor coordinades i amb noves mesures, doncs, ja situades en el segle XXI.

Una dada que no vaig dir ahir: un quaranta-dos per cent de la població penitenciària de Catalunya es troba en presó provisional o bé complint penes inferiors a dos anys, eh? I, per tant, aquesta dada ens ha de fer reflexionar.

Altres mesures –molt ràpides i després ja m'hi estendré més–: estem treballant per aconseguir la jubilació anticipada dels professionals penitenciaris. Aquí, senyors del PSC, ens agradaria comptar amb el vostre suport. Aquesta mesura depèn del Govern de l'Estat; per tant, hi hauríem d'empènyer conjuntament. Estem dissenyant una escola penitenciària que aprofundeixi en la dignificació i valoració dels professionals, amb una incidència específica, clara, en la selecció i formació dels professionals. Treballem en un segon acord amb els sindicats penitenciaris, on la millora de les condicions laborals ha d'anar de la mà de la millora del sistema. Des del 2006 no hi ha una negociació d'acord. I estem renegociant recursos amb el Govern de l'Estat a través d'una comissió creada específicament.

La presidenta

Gràcies. Per a la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies, consellera. Ha dit que el 2023 les contencions..., crec que ha dit que havien disminuït. Nosaltres... (*Veus de fons.*) No, es mantenen. D'acord. (*Veus de fons.*) D'acord. Nosaltres hem fet una pregunta. Fa uns quants dies vam entrar una pregunta parlamentària, precisament, demanant aquesta xifra perquè la desconeixem, i quedem a l'espera de que ens respongui concretament en quant situem les contencions mecàniques per a aquest any 2023.

Reenllaço l'explicació que feia abans. Parlàvem d'intel·ligència artificial, d'aquest programa de Riscanvi que estava tutelat almenys per administracions públiques. Però és que ara volem posar sobre la taula una nova onada que està entrant amb força sobre la predicció de la perillositat dins de les presons a través de l'anàlisi de les emocions, a partir del reconeixement facial i corporal de les persones detectades per càmera. Es tracta de llegir les expressions dels presos. Per nosaltres, això és un escenari que fa esglai, fa por. I, precisament, existeix una prova pilot a la presó de Mas d'Enric, a Tarragona, amb l'excusa de prevenir fugues i l'entrada de drogues al centre. Té una prova pilot de..., té una quantificació..., s'ha licitat per 200.000 euros. S'ha adjudicat a una empresa privada i ens agradaria que la consellera ens aclarís en quina situació i si té la intenció, aquesta conselleria, de continuar endavant amb aquesta prova pilot, que en termes de..., bé, en molts termes que no puc exposar aquí, doncs, deixa molt a desitjar.

Un altre punt que ens sembla bàsic és el desemparament institucional de les famílies dels interns. Principi de responsabilitat personal que ja es va introduir en el dret romà: la persona respon pel que fa, no pel que fan els altres; però a la presó el que veiem és que no només afecta l'intern, sinó que també afecta les famílies de l'intern, que des del moment de l'empresonament comencen a veure com les seves vides es veuen alterades en la seva quotidianitat, es veuen immersos en processos d'empobriment econòmic, de trauma, de l'estrès que provoca el fet d'entrar a la presó un familiar, en especial als menors. Hi ha pocs estudis. Tenim estudis de RIMUF, que és una organització internacional; també de la Universitat de Barcelona. Però deixa..., diu molt la falta d'estudis d'una cosa que és palpable, no?, l'afectació greu que té en les famílies.

Nosaltres sentim molt a parlar d'aquesta col·laboració amb entitats en l'execució, però les famílies són les que donen el major suport psicològic i són les que mantenen verdaderament viu el fil amb l'exterior. I, per a les famílies, el que són bàsiques són les associacions de familiars. Són aquestes associacions de familiars les que ajuden les famílies a superar aquest estigma, aquest sentiment de culpabilitat, aquesta por que viuen en la solitud. Dins de les presons, les persones no es poden organitzar. Tot i que els presos són subjectes polítics, entre els presos hi ha atomització, separació en mòduls, un sistema regimental molt estricte... I veiem que nosaltres vivim en una societat que constantment s'organitza. I a aquestes famílies els hi hem de facilitar aquesta possibilitat d'organitzar-se, de tenir aquestes entitats, que no sigui difícil organitzar-se fora de la presó. I també la conselleria hauria d'agafar aquestes associacions de familiars com a interlocutors, que siguin subjectes de ple dret a l'hora d'escoltar-les en la determinació de les polítiques públiques que es facin.

I per què no fem un salt més enllà? Per què no revisem de dalt a baix les comunicacions amb la presó? Fem la vida més fàcil a les famílies que estan patint aquesta pena indirectament, garantim-los una informació correcta i no les posem en un laberint de burocràcia. Els primers quinze dies d'ingrés de qualsevol persona són crítics. Afavorim, durant aquests quinze dies, al cent per cent la comunicació amb els familiars, incrementem els temps de comunicació orals. Moltes famílies fan molts quilòmetres per fer visites d'escassos minuts; incrementem els temps. Per què només es pot trucar de la presó cap a fora? Per què no des de fora podem trucar cap a dins a la presó? Per què no incrementem els horaris? Perquè tot està estipulat amb una mentalitat dels anys vuitanta o els noranta, no?, amb una cabina en un racó de la pre-

só. Però el món ha canviat absolutament, i a les persones condemnades només se'ls hi ha privat la llibertat. Per què els hi privem d'altres facilitats que no són pròpiament la pena i per què fem recaure a les famílies també aquesta pena indirectament? Si les visites a la presó les té el dimecres a la tarda fixades i el familiar treballa els divendres a la tarda, doncs canviem els dies, arribem a consensos. I bàsicament li demanem que s'estableixin protocols i legislacions en pro d'aquestes famílies.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Gemma Ubasart González.

La consellera de Justícia, Drets i Memòria

Gràcies. Repassaré alguna de les qüestions. La primera, la intel·ligència artificial. La prova amb intel·ligència artificial a la que vostè fa referència, com sap, venia de l'equip anterior. Ha estat revisada aquests darrers mesos i puc confirmar-li que hem decidit i hem comunicat formalment que no es durà a terme. Com amb totes les mesures i polítiques que ens hem trobat a la casa, abans de prendre cap decisió hem volgut conèixer-les, avaluar-les i, per tant, veure si, doncs, aquestes creïem que havien de ser implementades o no.

Aquesta prova s'emmarca, o s'emmarcava en l'estratègia de l'especialització intel·ligent a Catalunya. La possibilitat de desenvolupar i finançar respostes tecnològiques es va treure a concurrència pública i aquesta va ser una de les propostes, com molt bé ha dit, amb seu a Mas d'Enric. Aquest projecte s'havia plantejat inicialment com una prova de concepte, és a dir, un estudi de viabilitat previ a qualsevol prova pilot, eh?, era un pas anterior. Hem demanat diversos informes de caràcter jurídic, de caràcter tècnic, amb els que s'ha estat treballant, i, un cop estudiats, hem conclòs que en aquests moments és més prudent cancel·lar el programa.

La Unió Europea actualment està debatent i revisant les polítiques sobre intel·ligència artificial i els seus usos. En virtut d'aquest debat, tan necessari, recentment s'ha acordat reglamentar de manera integral els usos d'intel·ligència artificial als països de la Unió Europea, eh?, a través de l'Artificial Intelligence Act. I, per tant, en aquest moment de reglamentació europea, considerem que les administracions públiques no poden ser alienes a aquest debat, i, per tant, el que creiem més prudent és, en aquest moment, doncs, no continuar amb aquest projecte, que va ser gestat en un altre moment, on aquest debat encara no estava tan present. I, per tant, en aquests moments creiem que no és el més prudent i, per tant, no es durà a terme.

Després, em parlava vostè de temes de salut mental. Efectivament, cinc vegades superior la taxa de problemes de salut mental que en la comunitat. Aquí tenim un repte molt important. Hi ha un informe de Justícia i Pau molt interessant –si a algú li interessa...–, fent un diagnòstic molt clar. Per tant, aquí tenim un repte claríssim, un repte a treballar, evidentment, doncs amb el Departament de Salut, en qüestions..., doncs, amb els casos més greus, però també un repte des del nostre propi personal i un repte per veure quins són els millors equipaments. Aquí també estem treballant en un projecte, que en breu també els hi podrem explicar, que va en aquesta línia de seguir avançant en la millora de les condicions en aquelles persones amb salut mental... Com molt bé ha dit, algunes d'elles segurament no haurien d'estar en els centres penitenciaris, eh? I aquí jo crec que ens ho hem de poder dir.

Els DERTs. Hem de fer realitat la circular aprovada el 19, eh? Aquella circular, el que..., l'esperit d'aquella circular és: als DERT ha d'haver-hi tanta activitat i tant tractament o més que en altres espais dels centres penitenciaris. Per això, també, el que li explicava, aquesta inversió de recursos especials, aquesta introducció de cent onze professionals anirà també en aquesta direcció, en fer realitat aquesta circular, que els DERTs també siguin espais de vida. Ha d'anar el mínim de gent possible als DERT, i les persones que van al DERT han de tindre un tractament, doncs, adequat

i, per tant, realment que siguin espais de tractament i espais on es puguin realitzar activitats igual que a la resta dels centres.

El tema de les famílies en interns crec que és un tema molt rellevant, eh?, i és un tema que hi hem de continuar aprofundint. Nosaltres fa poc vam estar de visita a Itàlia. Vam conèixer una experiència. La més coneguda és la del *garante nacional*, que és el mecanisme de prevenció de la tortura, que és la mateixa funció que aquí assumeix la sindicatura de greuges. Però hi ha una funció molt interessant dels *garantes* locals i regionals, que fan més aquesta funció d'acompanyament. Donem-hi una volta, perquè aquí hi ha una línia interessant a treballar.

La presidenta

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la gestió de la immigració; presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Interpel·lació al Govern sobre la gestió de la immigració

300-00420/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bé; gràcies, presidenta. La inmigración es un fenómeno natural de todas las sociedades humanas a lo largo de la historia, pero no toda inmigración es necesariamente buena ni para aquellos que emigran ni para los países receptores, ello depende en buena medida de la capacidad de absorción de las sociedades receptoras, y es evidente que en Catalunya no cabe toda Hispanoamérica, toda África o toda Asia. Esto es algo en lo que entiendo que podremos estar de acuerdo. También deberíamos estar de acuerdo en que este es un tema que se tiene que poder hablar y debatir en un parlamento sin censuras y con toda libertad.

En VOX creemos que la inmigración debe ser legal, ordenada y debe responder a las necesidades del país, a la voluntad de integración de quien llega y a nuestra capacidad como país para acogerla. En muchas ocasiones, los inmigrantes provienen de estados fallidos, de países con modelos sociales disfuncionales y traen consigo el mismo modelo social del que provienen; países donde no existe el respeto a la mujer, donde el matrimonio forzoso es una práctica habitual, donde la violencia es el principal método para resolver conflictos o donde las bandas criminales son la autoridad.

¿Y qué pasa cuando esto se concentra de manera masiva en un lugar concreto? Pues que la integración se vuelve una quimera, algo imposible de realizarse. ¿Por qué una persona, por ejemplo, de origen marroquí querría integrarse en nuestra cultura y nuestra forma de relacionarnos si en su barrio ya hay más marroquíes que catalanes, si se habla más árabe que español o catalán? Pues bien, si la llegada de inmigrantes alcanza un volumen muy alto en un periodo de tiempo muy corto, se pone en riesgo el modelo social del país de acogida, reproduciéndose los rasgos del modelo social que ha arruinado sus países de origen.

Es por eso que hoy en España, y singularmente en Catalunya, florecen las bandas criminales, los matrimonios forzosos de menores o se expanden las zonas *no go*, donde la *sharía* rige y donde la policía no puede entrar con tranquilidad. Por eso las sociedades con modelos sociales que funcionan o que funcionaban, al menos hasta ahora, como la nuestra, tienen derecho a protegerse regulando y seleccionando el flujo de las personas que acogen. Tenemos derecho a controlar quiénes y cuántos entran en nuestro país, como cualquier persona controla quién entra en su propia casa. (*Aplaudiments.*)

Pero, en cambio, ¿qué han hecho los sucesivos gobiernos de la Generalitat de Junts y sus marcas anteriores, o de Esquerra, que han gobernado ininterrumpida-

mente Cataluña des de 1980? Pues se han dedicado en cuerpo y alma a crear el problema que ahora les ha estallado en la cara. En vez de proteger a los catalanes y velar por su seguridad y bienestar, han dedicado todos sus esfuerzos a promover la invasión inmigratoria en Cataluña que hoy padecemos y a fomentar la progresiva islamización de nuestra región. Y esto no es una declaración infundada, esto es una realidad tangible que le voy a demostrar con diez argumentos que no pretenden ser exhaustivos.

Uno. Han hecho bandera de la acogida de inmigrantes ilegales: manifestaciones bajo el lema de «Volem acollir! Obrim fronteres!», la campaña para acoger al Aquarius o Puigdemont pidiendo a la Unión Europea acoger más inmigrantes ilegales. En 2023 hemos tenido récord histórico de llegada de inmigrantes a Canarias: cuarenta mil inmigrantes ilegales. Y Cataluña ha sido la segunda comunidad peninsular que ha aceptado más inmigrantes, solo por detrás de Andalucía.

Dos. Han creado programas dirigidos específicamente a contratar inmigrantes ilegales, lo que supone un efecto llamada sin precedentes. El programa, por ejemplo, Acol, dotado con 19 millones de euros para regularizar inmigrantes ilegales. Y es vergonzoso que, cuando la tasa de desempleo de los jóvenes catalanes menores de veinticinco años está en el 20,6 por ciento –es decir, más de dos de cada diez catalanes jóvenes están en paro–, la Generalitat subvencione y financie contratos de trabajo a miles de inmigrantes ilegales. ¿Cómo no va a haber personas que se jueguen la vida para entrar de manera ilegal en nuestro país cuando el Gobierno de la Generalitat presume por todo el mundo de planes millonarios para contratar y regularizar inmigrantes ilegales?

Tres. Han facilitado, desde el Govern, que en los padrones municipales se registre a todos los inmigrantes ilegales, como el caso de aquel piso de la avenida Meridiana, en el que llegó a haber hasta diecisiete mil inmigrantes censados, y que denunció Duran i Lleida en el Congreso en el año 2010.

Cuatro. Han otorgado ayudas, becas comedor y viviendas sociales de manera preferente a personas extranjeras. Y aquí solo le daré dos datos que ustedes nos han facilitado en respuesta a preguntas parlamentarias de mi grupo: la mitad de las viviendas asignadas por la Mesa de Emergencia de la Agència Catalana de l'Habitatge son para inmigrantes, o el cuarenta por ciento de las prestaciones de la renta *garantida de ciutadania*. Es decir, los extranjeros son el dieciséis por ciento de la población y, sin embargo, reciben el cuarenta por ciento de las ayudas sociales y la mitad de las viviendas sociales. ¿A quiénes están privilegiando?

Cinco. Han hecho campaña para el cierre de los CIEs. ¿Se acuerdan, señores de Junts –programa electoral de 2021–: «Tancar els centres d'internament d'estrangers.»? ¿Para eso quieren las competencias en inmigración? ¿Para eso quieren ustedes gozar de estas competencias? ¿Cerrar los CIEs y lanzar a la calle a cientos, a miles de personas que han entrado de manera ilegal en nuestro país y de los que no conocemos ni siquiera sus antecedentes en sus países de origen?

Seis. Han bloqueado todas las iniciativas legislativas de VOX dirigidas a frenar la inmigración ilegal y combatir el incremento de la delincuencia, aquí y en el Congreso de los Diputados.

Siete. Han cancelado socialmente y políticamente a quienes se oponían a esta locura. Ayer mismo, la presidenta Erra llamó a la orden al presidente de mi grupo parlamentario solo por exponer sencillamente datos fríos y objetivos, como que en varias localidades de Cataluña los extranjeros superan ya el veinticinco por ciento y en algunos casos incluso el cincuenta. ¿Cómo vamos a solucionar un problema del que ustedes prohíben...? (*Veus de fons.*) Sí, sí... Sí, sí, sí, una de las dos veces que le llamó al orden fue por este motivo. ¿Cómo vamos a solucionar un problema del que ustedes prohíben tan siquiera que se pueda debatir en sede parlamentaria?

Ocho. Han dificultado la acción policial con sanciones, campañas y comisiones parlamentarias. Ustedes acusan a los agentes del orden de sesgo racista y por eso

pactaron en el inicio de esta legislatura dos comisiones parlamentarias cuyo único fin era erosionar la imagen y capacidad de actuación de los Mossos d'Esquadra. Por una parte, la Comisión sobre el Modelo Policial, presidida por la CUP, y la Comisión de Racismo Institucional, presidida por Podemos.

Nueve. Han ocultado a los catalanes datos criminales por burda corrección política. Por ejemplo, en el balance de criminalidad de los Mossos d'Esquadra se les prohíbe indicar la nacionalidad de los delincuentes, y lo mismo hace el libro de estilo de TV3 en la televisión pública catalana.

Y diez. Tanto Esquerra como Junts han promovido la inmigración procedente de países islámicos: acuerdos con la Liga Árabe, el plan Marruecos 2014-2017, visitas a Marruecos a promocionar la renta básica universal, la promoción de la Fundació Nous Catalans para captar voto entre los inmigrantes extranjeros, etcétera.

Y déjeme ahora que le hable de las consecuencias de estas políticas suicidas del favorecimiento de la inmigración ilegal y del multiculturalismo, consecuencias que sufren los catalanes corrientes, porque desde luego no las sufren ustedes en sus despachos, en sus coches oficiales y en sus viviendas con seguridad privada.

La asignatura de lengua árabe y cultura marroquí ya se imparte en más de ciento treinta escuelas catalanas con tres mil alumnos. Cataluña es la región que más MENAs ha acogido de España. En 2023 fueron el doble que en 2022: más de dos mil. Otro récord histórico.

Cataluña es la región con más mezquitas salafistas de España, una de cada tres. Cataluña es la región con más operaciones contra el yihadismo y más detenciones yihadistas. Sin ir más lejos, la semana pasada los Mossos tuvieron que rodear un barrio entero en Rubí para localizar a un peligroso yihadista.

Los matrimonios forzosos han aumentado en una década hasta números insospechados: más de doscientos detectados por los Mossos d'Esquadra.

Un sesenta y ocho por ciento de los reclusos en las cárceles catalanas menores de treinta años son extranjeros. Entre los menores de veinticinco, la tasa se eleva hasta el 72,4 por ciento. Contando todas las edades, un 50,3 por ciento de los presos son inmigrantes –más de la mitad de la población penitenciaria.

El sesenta por ciento de los detenidos en 2022 son extranjeros y en Barcelona ese dato se eleva hasta el ochenta por ciento, según datos que acaba de publicar la Guardia Urbana y los Mossos d'Esquadra, que se publicaron anteayer: ocho de cada diez detenidos.

Los índices de multirreincidencia delictiva entre extranjeros están disparados. Los asesinatos han crecido un sesenta por ciento. Las agresiones sexuales con penetración, según el portal estadístico de criminalidad del Ministerio del Interior, han pasado de 755 en 2022 a 1.213 solo en los nueve primeros meses de 2023; no está ni siquiera publicado el cuarto trimestre del año pasado. Casi cuatro violaciones al día.

Hay zonas *no go*, donde a la policía ya le cuesta entrar: en Figueres, en Salt, en el Vendrell, en Ca n'Anglada, en Badalona, en Reus, en Lleida, en Manresa, en Hospitalet, etcétera.

Esta es la realidad de Cataluña. Yo le pregunto, *consellera*, ¿esta es la Cataluña que ustedes quieren? Ustedes han destrozado Cataluña con el ejercicio de las pocas competencias estatutarias que tenían en esta materia. ¿Y aún piden más? ¿Para hacer lo mismo que han hecho hasta ahora?

En la réplica, yo le daré algunas soluciones para revertir esta penosa situación. Muchas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, la resposta, té la paraula la consellera d'Igualtat i Feminismes, la senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes (Tània Verge Mestre)

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades i diputats. És inevitable començar la resposta a aquesta interpellació constatant, una vegada més, la necessitat de reformar el Reglament del Parlament de Catalunya perquè els discursos d'odi no tinguin cabuda en aquesta cambra. Ho repetirem tantes vegades com faci falta: la llibertat d'expressió és manifestament incompatible amb els discursos d'odi, vinguin d'on vinguin, portin la bandera que portin. I com a demòcrates, combatre els discursos xenòfobs i els discursos racistes que busquen estigmatitzar persones i col·lectius sencers és una responsabilitat i ha de ser una obligació.

Només cal que recordem els lemes de les manifestacions multitudinàries que hi ha hagut els darrers dies a Alemanya, lemes com «Defensem la democràcia», «Drets humans en lloc d'extrema dreta». I això és el que ens hauríem d'aplicar totes i tots.

No fa tants mesos que el vuitanta-cinc per cent dels escons d'aquesta cambra –és a dir, els partits que representen el vuitanta-cinc per cent dels escons d'aquesta cambra– signaven un acord per a una campanya electoral de les municipals lliure de racisme, lliure de xenofòbia. Per tant, ho hauríem de tenir claríssim quan seleccionem no només els temes de debat, sinó l'emmarcament dels debats.

Vostè em preguntava, senyor Macías..., senyor Macián –perdó–, si aquesta és la Catalunya que volem. És que és evident que no tenim el mateix model de país. I és evident que vostès ni tan sols coneixen el país. Compartim una afirmació tan sols, que és que la migració és una realitat i són processos naturals pels quals les persones es desplacen, sigui per necessitat econòmica, sigui per fugir d'una guerra. Per tant, el corollari és que si és una realitat no és un problema. De fet, som un país fet de migracions.

No li adreço només la pregunta al seu grup parlamentari: quantes de les persones que estem avui en aquest Parlament tenim pares, mares, avis, àvies que han nascut fora de Catalunya? Si és més del vuitanta per cent del país. Com entenem la realitat del país avui si no és a base de les diferents migracions que hi ha hagut al llarg de la nostra història? Per tant, avui a Catalunya som 8 milions, alguns dels quals..., algunes de les persones tenen DNI, altres tenen NIE, però aquesta és la nostra comunitat. I per això aquest Govern, quan compon la distribució de competències entre departaments, a diferència del que havien sigut legislatures anteriors, no ubica les competències en migracions en l'àmbit de benestar o d'acció social, sinó que les ubica a Igualtat i Feminismes, perquè estem parlant de drets.

I estem parlant de drets, perquè cal que tothom gaudeixi dels mateixos drets, els 8 milions de persones que conformem avui la societat catalana; perquè sigui una societat cohesionada; perquè tinguem una comunitat on no càpiguen els «nosaltres *versus* ells», els «nosaltres contra ells» –que són els que es dediquen a fer els partits d'extrema dreta–, on no càpiguen els discursos d'odi. Perquè tenim com a objectiu comú ser un sol poble, amb un futur compartit de vida digna per a tothom, amb un projecte nacional que sigui el màxim d'inclusiu possible. I això no és bonisme, això és una aposta guanyadora. És l'única aposta compatible amb una societat democràtica.

I evidentment que he de combatre la seva desinformació i les seves dades falses. Vostès tendeixen a associar les persones migrades amb els ajuts socials i, a més, emfatitzen desproporcions, fins i tot abusos. Però és que les estadístiques no diuen això: el 83,5 per cent de les persones usuàries de serveis socials tenen DNI. I entenen, no?, el que vol dir tenir DNI? Al seu partit suposo que no cal recordar-l'hi.

Segons la darrera enquesta de salut disponible, el darrer mes, el trenta-sis per cent de la població amb nacionalitat espanyola havia acudit a una consulta mèdica, en comparació amb el trenta-ú per cent de la població estrangera que ho havia fet.

El creixement econòmic d'aquest país no s'entendria sense la contribució dels conciutadans i conciutadanes provinents d'altres països. A més, cal tenir en compte que els treballadors migrants, treballadores migrants contribueixen a dues econo-

mies, perquè aquí paguen exactament els mateixos impostos, contribueixen exactament igual a la caixa de les pensions, però després envien remeses també als seus països que contribueixen al desenvolupament dels seus països d'origen.

Tampoc es pot culpar... –perdó–, tampoc es pot ocultar que les persones migrades ocupen molts dels llocs de treball cabdals per al sosteniment de la vida de la nostra societat, però que són treballs que estan molt precaritzats i això comporta pobresa, que és el que explicaria, per exemple, l'accés a la renda garantida de ciutadania o a l'habitatge de protecció. Per exemple, el setanta-sis per cent de les treballadores domèstiques i de les cures són estrangeres, sovint sense contracte –per tant, no poden cotitzar–, amb llargues jornades i salaris molt baixos. De què parlem, doncs, quan parlem dels llocs de treball que s'ocupen?, de per què venen les persones a Catalunya? Quin rol juguen les persones migrades a Catalunya?

Les dades també demostren que no se sosté l'associació entre delinqüència i població estrangera. El conseller Elena se n'ha fet un tip d'explicar-ho aquests dies. Si vostès no volen escoltar, doncs no s'hi pot fer res. Però el conjunt de la ciutadania sí que tenim la responsabilitat d'explicar-l'hi tantes vegades com faci falta. La població estrangera ha augmentat de manera important en la darrera dècada, però, en canvi, la taxa de criminalitat s'ha reduït. I això no és màgia.

Saben per què hi ha un percentatge més elevat de persones estrangeres a les presons que no pas el pes demogràfic que tenen? Ho explicava també la consellera Ubarsart aquests dies. Doncs això té a veure amb la llei d'estrangeria i les dificultats per aconseguir els permisos, perquè moltes de les persones estrangeres que estan complint o que estan internes ho fan en situació preventiva –és a dir, no han estat condemnades–, però per la manca de papers, hi insisteixo, a les quals les aboca la llei d'estrangeria, doncs són..., el jutge o la jutgessa els assigna abans la situació de preventiva.

El problema, doncs, no són les persones que migren o s'exilien fugint d'una guerra, de la repressió política o buscant un futur més digne per a elles i els seus fills i filles, com van fer els nostres avis i àvies i encara han hagut de fer avui tants familiars i amics nostres. El problema és l'explotació laboral. El problema és una llei d'estrangeria espanyola que fomenta la precarietat i provoca moltes situacions d'irregularitat administrativa. El problema són les múltiples discriminacions a què s'enfronten les persones migrades en el seu dia a dia i que els impedeixen viure amb dignitat. I, per tant, tots els partits, totes les forces democràtiques no podem acceptar que no et lloguin un pis pels teus cognoms o pel teu color de pell, que t'impedeixin l'entrada a alguns espais d'oci pel teu fenotip, que molts dels nostres veïns i veïnes siguin diana, dia sí i dia també, de discursos d'odi i d'agressions racistes.

I, per aquest motiu, el Govern de la Generalitat treballem per garantir els drets de totes les persones. I ho fem amb els instruments que tenim al nostre abast, conscients que en necessitem més; de fet, els voldríem tots i per això som un govern independentista. I per descomptat que volem totes les competències. I mentre no siguem un estat independent, exigim a l'Estat el respecte a les competències i a la capacitat de decisió de Catalunya en matèria d'acollida de les persones migrades i refugiades i el corresponent traspàs de recursos, tal com han reconegut diferents sentències judicials.

De fet, amb compromís polític, això el Govern de l'Estat ho podria fer avui mateix, la qual cosa ens permetria reforçar les aules d'acollida a les escoles, acompanyar millor els joves migrats sols o les persones refugiades en les seves necessitats vitals i en el seu procés d'autonomia, amb itineraris personalitzats. Però la realitat és que, a data d'avui, l'Estat transfereix l'equivalent a zero euros per a polítiques d'acollida. El Gobierno també podria acabar avui mateix amb la il·legalitat de les devolucions en calent a les fronteres, que el Tribunal Europeu dels Drets Humans o el Defensor del Pueblo han considerat il·legals. O també podria tancar els CIEs, o reformar la llei d'estrangeria per acabar amb les vulneracions de drets que provoca; dotar com toca

les oficines d'estrangeria d'una vegada per totes, i acabar amb la compravenda de cites, que provoquen irregularitat. També simplificar la burocràcia i els terminis que provoquen irregularitat administrativa sobrevinguda. I per això tenim política pròpia del Govern de la Generalitat, senyor Macián, per promoure la regularitat administrativa i facilitar l'accés al permís de treball, al reconeixement de qualificacions o l'establiment de circuits de formació professionalitzadora. O també hem reforçat l'oferta formativa en llengua catalana, amb una diversitat de formats, perquè és un element d'inclusió.

El Gobierno també podria reformar la llei de bases del règim local perquè no hi hagi interpretacions possibles sobre l'obligació d'empadronar per part dels ajuntaments, i perquè estableixi instruments sancionadors específics i àgils en aquesta matèria. Mentre l'Estat no faci els deures, nosaltres hem desenvolupat una estratègia d'empadronament per promoure que els ajuntaments compleixin amb el seu deure, i hem reforçat els serveis de primera acollida dels ens locals per acompanyar-los també en aquesta obligació que tenen. Que, a més a més, recordem-ho, és absurd, i això no va de proclames buides com «Salvem un municipi» o «Salvem Catalunya». Quan un municipi no coneix quanta població té el seu municipi està perjudicant el conjunt de la població, perquè no té capacitat de planificar els seus serveis públics.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señora Verge, yo sí digo bien su apellido. Habla usted de delitos de odio. En fin, yo dudo realmente de que sepa lo que son los delitos de odio. De lo que no tengo duda es de lo que usted querría que fueran los delitos de odio, que es lo que yo diga que es delito de odio. Eso es lo que usted querría.

Mire, nos llama otra vez «racistas», «xenófobos». Yo..., no sé, yo no he empleado ni una sola vez la palabra «raza» –ni una. La ha empleado usted, ¿eh? Y, desde luego, lo que no nos asusta a nosotros son sus etiquetas. Lo que nos preocupa es dar respuesta a las necesidades de los catalanes, y por eso vamos a seguir defendiendo lo que es de sentido común: la vida, la familia y la integridad de las fronteras. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, yo en la interpelación le he detallado cuáles han sido las políticas de la Generalitat dirigidas específicamente a favorecer la inmigración ilegal. Le he dado diez puntos que creo que son indiscutibles. Nadie va a negar que existe el programa Acol y que el programa Acol está destinado a regularizar inmigrantes ilegales; que el Govern de la Generalitat es el segundo que más inmigrantes procedentes de Canarias ha querido aceptar; que el balance de criminalidad no publica la nacionalidad de los delincuentes; que la Generalitat ha firmado acuerdos con la Liga Árabe, o que los partidos separatistas se han manifestado bajo el lema de «Volem acollir! Obrim fronteres!» Esto es que son cuestiones indiscutibles, porque se han producido y son verdad.

Mire, a continuación, yo le he detallado también las consecuencias de este favorecimiento de la inmigración ilegal que se produce en Cataluña más que en otros sitios y sus efectos devastadores para la convivencia, para la seguridad y para la prosperidad de los catalanes, en forma de aumento de la inseguridad, de precarización del empleo o de la entrada en Cataluña de culturas incompatibles con la nuestra, etcétera.

Yo querría ahora centrarme un momento en una de esas consecuencias, que es el aumento de la delincuencia multirreincidente extranjera. Y no me refiero a la reincidencia judicial o a la reincidencia penitenciaria, que es la que utilizaba ayer el presidente Aragonès y usted también ha hecho..., bueno me parece que la consellera Ubasart ha vuelto a sacar hoy a colación, que es una manera de intentar desviar la atención y de minimizar este problema. Yo me refiero a la reincidencia policial,

es decir, a los delincuentes que son detenidos una y otra vez por la policía. Y aquí la mayoría de los que vuelven a ser detenidos son extranjeros. Esto es una evidencia policial. Mire, anteaer se publicaba que la Guardia Urbana de Barcelona ha detenido a veinticinco multirreincidentes 893 veces –893 veces. Me gustaría saber qué hace el Gobierno de la Generalitat al respecto, porque esto es hiriente para los catalanes, aunque ustedes miren para otro lado.

Mire, después de detallar esas políticas y de sus consecuencias, yo le voy a sugerir qué pueden hacer para revertir esta situación. En primer lugar, reconocer su tremendo error: pidan perdón a los catalanes. En segundo lugar, en vez de pedir más competencias para gestionar sus políticas suicidas en materia de inmigración, oiga, gestionen responsablemente las que ya tienen. Porque, ¿por qué iba a mejorar la situación en sus manos, con estas nuevas competencias, si de lo que ustedes depende, oiga, no se ha podido gestionar peor? No se ha podido gestionar peor.

Basta de engañar a los catalanes. Transparencia. Dejen de ocultar la realidad. Publiquen, ¿eh? Atrévanse y publiquen los datos de nacionalidad. Los catalanes son mayores de edad, ya juzgarán por sí mismos esas consecuencias. Cero ayudas a la inmigración ilegal, señora Verge. Cero subvenciones a las mafias que trafican con personas y hacen negocios con los dramas humanitarios. Y cero ayudas, también, a quien entre de manera ilegal en España, porque han de saber que ni recibirán ayuda alguna ni podrán regularizar su situación. Esa es la única manera de acabar con ese efecto llamada absolutamente desproporcionado que han provocado sus políticas en esta materia. Combatan el islamismo, cierren las mezquitas salafistas y defiendan nuestro sistema de derechos y libertades y los valores de nuestra cultura occidental.

Mire, señora Verge, usted es la *consellera* de Feminismes. Si usted quiere proteger a la mujer, en vez de..., en fin, no promueva declaraciones institucionales en favor de un salafista como Mohamed Said Badaoui, ¿eh? (*aplaudiments*), ni le reciba bajo palio en el departamento, porque su *conselleria* a este paso lo que va a ser la *conselleria* de multiculturalidad y salafismo. Mire, saquen a la policía a las calles, con todo el respaldo institucional para detener a los multirreincidentes extranjeros e insten su expulsión. Y, en último término, defienden lo nuestro, señora Verge, que parece que les cuesta. Defienden lo nuestro, nuestra forma de vivir, nuestra forma de relacionarnos, nuestra historia, nuestra cultura, nuestras tradiciones, nuestras lenguas y nuestra identidad catalana y española.

Muchas gracias.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la consellera senyora Tània Verge Mestre.

La consellera d'Igualtat i Feminismes

¿Sentit comú, diu? ¿Sí? Amèrica Llatina té 662 milions de persones, i l'Àfrica 1.400. És evident que no hi caben tots a Catalunya, però és que no hi són tots a Catalunya. És una qüestió molt bàsica. (*Applaudiments.*) Vostès fomenten aquest alarmisme al voltant de les migracions i, de fet, és comú en molts països que en les enquestes d'opinió, quan pregunten a les persones quin és el percentatge que creuen de població migrada que hi ha en el seu territori, el percentatge sempre sigui molt més alt i desproporcionat. És el setze per cent. Això no és cap mena d'invasió.

Un altre element de sentit comú: quan hi ha una crisi humanitària, perquè es produeixen arribades, en algun dels punts de l'Estat, de persones que estan fugint de situacions de conflicte bèl·lic, de repressió política, o que fugen de la fam, o que fugen, doncs, del canvi climàtic, i, per exemple, arriben a Canàries, ¿el seu patriotisme, quin seria? Que es faci fotre Canàries? –és que ho he de dir així. Aquesta seria la seva posició, tan patriotes que són? Nosaltres el que fem és complir amb el dret internacional humanitari. Això també és de sentit comú: complir aquelles normes que ens apliquen a tots els països i a tots els nivells territorials. Que Catalunya té, entre la població migrada, un percentatge més elevat..., o un dels percentatges més

elevats és de persones que provenen de països del Magreb? Doncs també és molt de sentit comú, perquè compartim frontera. Estem molt a prop. A tot arreu del món passa que les persones tendeixen a emigrar als països que queden més a prop dels seus territoris.

Un altre element de sentit comú, que a vostès se'ls hi ha d'explicar diverses vegades, i, per tant, aprenguin d'una vegada a llegir les dades policials. Quan la policia, sigui Mossos d'Esquadra, sigui el Ministeri de l'Interior, donen dades sobre agressions sexuals, no estan donant dades sobre el total d'agressions sexuals que hi ha, perquè el que tenim en aquest àmbit és una xifra d'infradenúncia encara molt elevada.

Sí? Fins aquí han arribat? Em segueixen en el discurs? Sí? La dada de les agressions sexuals que han estat denunciades és el que la policia té registrat, però sabem que hi ha una infradenúncia altíssima, i que l'última dècada, gràcies a les mobilitzacions feministes, gràcies a la major consciència social que s'ha aconseguit precisament en aquesta matèria per part dels feminismes, gràcies a la xarxa de recursos públics especialitzats per atendre les dones en situació de violència masclista, que ha fet que les dones se sentin més acompanyades, que ha fet que les dones se sentin més fortes per denunciar més, doncs, ha augmentat el nombre de denúncies per agressions sexuals. I en els propers anys, estic segura que seguirem veient com aquesta dada augmenta. Perquè si partim d'una dada d'infradenúncia del noranta per cent, és obvi que encara se n'ha de fer aflorar molta més.

Per tant, també és de sentit comú no vincular, en cap cas, les agressions sexuals a cap dels fenòmens que apunten, perquè l'únic que sabem és que les agressions sexuals són la violència masclista més freqüent en una societat patriarcal; que els agressors no tenen un prototip; que això no va de classe, que no va d'origen, que no va d'edat, que no va de professions. Passa el mateix amb els matrimonis forçats, en la mesura que hi han molts més serveis públics, més coordinats, treballant en la prevenció dels matrimonis forçats, se'n detecten més. No és que hagin augmentat necessàriament. Però és que, clar, a vostès parlar-los de violència masclista els molesta, perquè la neguen. Però també hauria de ser sentit comú reconèixer l'existència de violències que són estructurals a la nostra societat.

Com deia, el que necessitem és aquest front comú. Som 8 milions de catalans i catalanes, avui. Som una societat més diversa que fa unes dècades, sens dubte, però el país sempre ha fet de la diversitat virtut. I precisament perquè som un país fet de migracions, la identitat catalana l'hem construïda sempre el conjunt de persones que la integrem. I això és el que ens ha de moure a totes les forces democràtiques, a rebutjar i no pas a copiar els discursos i posicionaments xenòfobs, portin la bandera que portin. Si volem fer valdre el «Som i serem», cuidem la comunitat sencera sense preguntar-nos d'on som ni on hem nascut.

La presidenta

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les competències en seguretat i llur exercici; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Interpellació al Govern sobre les competències en seguretat i llur exercici

300-00419/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, el diputat senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, consejero Elena, interpelamos al Gobierno sobre las competencias en seguridad y su ejercicio. Cuando hablamos de seguridad pública, en realidad estamos hablando del derecho de los ciudadanos a

desarrollar sus proyectos de vida en paz y libertad. Estamos hablando de que disfrutar la seguridad, tener seguridad, estar seguros en la calle, en el trabajo, en el hogar o durante las actividades de ocio en cualquier ámbito es un derecho que asiste a todos y cada uno de nuestros conciudadanos. Y los poderes públicos, los gobiernos –el Gobierno de España, pero también los gobiernos locales y autonómicos–, tienen la obligación de garantizar ese derecho a la seguridad que asiste a toda la ciudadanía.

Hoy, consejero Elena, desde Ciutadans interpelemos al Gobierno sobre sus competencias en seguridad pública y el consiguiente desempeño de las mismas. Pero, antes de entrar en el núcleo de la propia interpelación, permítame que recuerde a los diputados y a cuantos puedan estar siguiendo el desarrollo de esta interpelación –sea en este Parlamento o a través de los diferentes medios por los que se está emitiendo en directo y se seguirá difundiendo en diferido este Pleno–, que la seguridad pública, lo que hoy nos ocupa, es una competencia exclusiva del Estado, conforme a la Constitución española; es decir, la seguridad pública es una competencia exclusiva del Gobierno de España.

También quiero recordar que esta competencia, la de la seguridad pública, es compartida por nuestro Gobierno autonómico, por el Gobierno de la Generalitat, conforme a la Constitución española y al propio Estatuto de autonomía de Cataluña. Es importante no perder de vista, en ningún momento, que la seguridad pública tiene un ámbito competencial perfectamente marcado, perfectamente acotado en nuestro ordenamiento democrático, la Constitución española, el Estatuto de autonomía de Cataluña y las diversas leyes estatales y autonómicas que le son de aplicación.

Llegados a este punto, hay que hablar de dos cuestiones fundamentales que condicionan directamente la eficacia del ejercicio de las competencias en seguridad pública: el respeto escrupuloso al Estado de derecho y la lealtad institucional. En cuanto al respeto escrupuloso al Estado de derecho, vamos mal –vamos muy mal. Lo estamos padeciendo en diversos ámbitos. Lo estamos padeciendo, por ejemplo, en este Parlamento, con el desempeño antidemocrático de los grupos que atacan, continuamente y por todos los medios, los pilares de nuestro estado social y democrático de derecho; de los grupos entre los que está el de su propio partido –le recuerdo, consejero–, que llevan más de una década socavando el estado de derecho y que en otoño de 2017, hace ahora poco más de seis años, dieron un golpe a la democracia.

Si a esto le añadimos que el actual Gobierno de España se ha apuntado también a este disparate de relativizar y dejar en segundo plano la defensa de la vigencia del estado de derecho, haciendo suyas buena parte de las tesis del separatismo, con el apoyo entusiasta del PSC, la percepción de que corren malos tiempos para la democracia está más que fundada. Lo estamos viendo esta misma semana con la desvergüenza del socialismo gobernante en la tramitación de la ley de impunidad en el Congreso de los Diputados.

Respecto a la lealtad institucional, hace mucho tiempo ya que parece imposible que el Gobierno de la Generalitat, el Gobierno autonómico catalán, deje de comportarse en buena medida como un contragobierno del Gobierno de España de turno, aunque ahora, por la coyuntura de debilidad mutua, ambos gobiernos parezcan ir de la mano. Sin duda tienen una comunión de intereses en la necesidad de mantenerse en el poder, pero eso no implica la necesaria lealtad institucional. Y desde luego que no practican, ninguno de los dos gobiernos, ni el autonómico ni el central, la necesaria lealtad que, desde el ejercicio del poder en las instituciones, se le debe al conjunto de la ciudadanía. Ambos están más centrados en su interés partidista que en la defensa del estado de derecho, que es el principal referente de la lealtad institucional que toda administración gubernativa le debe al conjunto de los administrados.

Vayamos a las competencias en seguridad pública, consejero. Las competencias de la Generalitat están recogidas en el artículo 164 del Estatuto de autonomía de Cataluña, que las supedita, además, a lo dispuesto en la legislación estatal. Corresponde a la Generalitat, conforme a lo dispuesto en la legislación estatal, la planificación

y regulación del sistema de seguridad pública de Cataluña y la ordenación de las policías locales, los Mossos d'Esquadra, el control y la vigilancia del tráfico. Corresponden a la Generalitat, en el marco de la legislación estatal sobre seguridad, las facultades ejecutivas que le atribuya el Estado y, en todo caso, las funciones gubernativas sobre el ejercicio de los derechos de reunión y manifestación.

También participa, en el seno de la Junta de Seguridad, en la coordinación de las políticas de seguridad y de la actividad de los cuerpos policiales del Estado y los Mossos d'Esquadra y las policías locales. Los Mossos d'Esquadra ejercen las funciones propias de un cuerpo de policía en los siguientes ámbitos: la seguridad ciudadana y el orden público, la policía administrativa –que incluye la que deriva de la normativa estatal– y la policía judicial y la investigación criminal, incluidas las diversas formas de crimen organizado y terrorismo en los términos establecidos por las leyes. Por tanto, las competencias –lo reitero– están perfectamente acotadas y no deberían, en ningún caso, ser fuente de conflicto alguno.

Sin embargo, no es así. Desde la Generalitat se crean, de forma más o menos velada, conflictos competenciales sin cobertura legal que no hacen más que generar disfunciones y restar eficacia a la acción de quienes, en última instancia, tienen a su cargo la ejecución de la competencia de seguridad pública; competencia que el Gobierno de España comparte en Cataluña con el Gobierno de la Generalitat. Pero en esto, como en muchas otras cosas, el Gobierno de la Generalitat desempeña un papel de contragobierno. No se limita a gobernar en el marco de sus competencias, sino que, con frecuencia, ejerce de oposición del Gobierno de España de turno, en una materia que es esencial para garantizar el ejercicio pleno de los derechos de ciudadanía, como lo es la seguridad pública.

Consejero Elena, ¿a qué viene, por ejemplo, la creación de un área marítima de los Mossos d'Esquadra? ¿Pretenden invadir las competencias propias de la Guardia Civil en el mar territorial? Ustedes dicen que no, pero están desarrollando una actividad en el seno de los Mossos d'Esquadra que queda claramente al margen de la distribución competencial.

El artículo 11 de la ley orgánica de fuerzas y cuerpos de seguridad, que también obliga a la Generalitat, señala a la Guardia Civil como competente para el desempeño de las funciones que protegen el libre ejercicio de los derechos y libertades y garantizan la seguridad ciudadana de forma específica en el ámbito del mar territorial de toda España, sin exclusión alguna. La legislación vigente no permite ningún tipo de intromisión, pero ya lo he dicho, son malos tiempos para el estado de derecho, sobre todo cuando se convierte en un mero objeto de vergonzoso y continuado mercadeo, sin líneas rojas ni cortapisas, en que el Gobierno de España y el PSOE –incluida su sucursal catalana– se echan en manos del separatismo que gobierna en la Generalitat.

Este tipo de cuestiones, consejero Elena, repercuten negativamente en la eficacia del desempeño competencial de las funciones asignadas a las distintas fuerzas y cuerpos de seguridad, incluidos los propios Mossos d'Esquadra, para proteger el libre ejercicio de los derechos y las libertades públicas y garantizar la seguridad ciudadana, como repercute negativamente en la eficacia policial el continuado ataque más o menos explícito a la Policía Nacional y a la Guardia Civil, y no me refiero solo a una cuestión que en estos momentos está *sub iudice*, como es el caso de la discriminación que se produjo a ambos cuerpos policiales con la vacunación durante la pandemia covid. Me refiero, por ejemplo, a la pretensión de expulsar de su sede a la Jefatura Superior de Policía de Cataluña en el edificio de Via Laietana de Barcelona. En ambos casos hablamos de menosprecio institucional a dos cuerpos policiales –Policía Nacional y Guardia Civil– que tienen plenas competencias en Cataluña respecto a cuestiones esenciales para proteger el ejercicio de los derechos fundamentales y de las libertades públicas y garantizar la seguridad al conjunto de la ciudadanía catalana.

Consejero Elena, ¿está dispuesto a mejorar las relaciones institucionales con todos los cuerpos implicados en la garantía de la seguridad pública en Cataluña? ¿Está dispuesto a mejorar los mecanismos de coordinación política y policial en el ámbito de la seguridad pública, o piensa hacer de la seguridad pública una fuente de conflictos con el Gobierno de España o con los municipios, como por ejemplo en el caso de la ciudad de Barcelona? ¿Piensa potenciar la colaboración y la coordinación de los Mossos d'Esquadra y la Guardia Urbana de Barcelona, o cree que se puede permitir el lujo de dejar de lado a la policía dependiente del Ayuntamiento de Barcelona en una cuestión tan importante como la lucha contra el tráfico de drogas y los narcoepisodios en la Ciudad Condal? Por cierto, es preocupante también el aumento continuado de la inseguridad en muchos municipios de Cataluña, también en la ciudad de Barcelona, pero de esto hablaremos en el turno de réplica.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula el conseller d'Interior, el senyor Joan Ignasi Elena i Garcia.

El conseller d'Interior (Joan Ignasi Elena i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputat, la veritat és que és una llàstima que no tinguin diputats a Madrid, perquè acabem pagant-ho en aquest Parlament. Totes aquelles interpellacions que vostè voldria fer al Govern de l'Estat ens les acaba fent aquí per falta de possibilitats de fer-ho a Madrid. I, és clar, em sembla bastant surrealista tot el plantejament que fa –coherent amb els seus plantejaments ideològics–; però, des d'aquest punt de vista, la majoria de les coses que vostè ha plantejat, sincerament, no me les ha de dir a mi. En tot cas, els plantejaments de deslleialtat i de conflictes, etcètera, que no es produeixen, els hi hauria de plantejar al Govern de l'Estat.

Vostè parteix d'una premissa, que és legítima: una nació, una llengua, una bandera, una policia. I vostè deixaria el Cos de Mossos d'Esquadra amb la guàrdia d'honor el dia de Sant Jordi, i la resta que ho fes la policia, no?, la seva, la que vostè considera que és l'única que hi hauria d'haver en aquest país. I és legítim, però això no respon ni a la llei, ni respon a la voluntat majoritària del poble de Catalunya de forma reiterada en el temps.

Miri, jo no enganyo. Defenso tenir totes les competències, el cent per cent de les competències en tots els àmbits. Ho defenso, ho he defensat sempre. He defensat que aquest país té una policia, en l'àmbit de la seguretat, capaç de respondre a totes les necessitats. Però alhora soc conseller. I, per tant, soc conscient de que hi ha una legislació que s'ha de respectar i que operen diferents cossos de seguretat, i que aquests diferents cossos de seguretat tenen les seves competències. En el cas de Mossos d'Esquadra, el de ser policia integral: per terra, per aire, ciberdelinqüència i persecució del delictes a través de la ciberdelinqüència, i pel mar, també pel mar. I per això, en aquest sentit, li anuncio que seguirem ampliant el cos i la presència del Cos de Mossos d'Esquadra en la policia marítima, i incrementant el Cos de Mossos d'Esquadra i de la Policia Marítima, perquè està fent una feina extraordinària, i la seguirà fent. I per això hem incorporat i hem iniciat la licitació de quatre noves embarcacions i vuit motos més, per seguir, efectivament, fent la feina que li correspon al Cos de Mossos d'Esquadra.

I sent-ne més, i tenir un cos de Mossos d'Esquadra més robust, més fort en tots els àmbits; també en els mitjans. I tenir, per tant, més mossos d'esquadra per estar més a prop, per tenir especialitats també més robustes, per ser més a prop dels veïns i veïnes, dels comerciants del nostre país. Tenir més mitjans, més vehicles, una nova uniformitat, més tecnologia, perquè hi ha una part de presència molt necessària en el territori que té molt a veure també amb la percepció de seguretat, i per això aquest creixement fins a 22.000 mossos d'esquadra. Però també és imprescindible la tecnificació, perquè des del punt de vista de la investigació i de la prevenció, és molt im-

portant millorar des del punt de vista tecnològic. Ser cada dia més policia integral i, per tant, hi insisteixo, per terra, mar i aire, i també en l'àmbit de la persecució de la cibercriminalitat.

Tenir més competències, sí –més competències. Investigacions transfrontereres. Vam acordar-ho a la darrera Junta de Seguretat de Catalunya, ara fa dos anys. Accés a les bases de dades, per ser més competents i per respondre més a les necessitats de la persecució del delictes. Presència al CITCO per a la coordinació antiterrorista i del crim organitzat. Actuacions conjuntes amb altres policies europees, perquè el delictes no coneix fronteres i, per tant, hi ha d'haver aquesta connectivitat. Sí, aquesta és la Policia de Catalunya, la Policia de la Generalitat de Catalunya. Aquesta és Mossos d'Esquadra, una policia integral, una policia present a tot el territori, una policia que és la responsable de la seguretat dels ciutadans i ciutadanes del nostre país.

I vostè em parla de deslleialtats i me les hauria de concretar en l'àmbit de les relacions amb els altres cossos de seguretat. Perquè ho parla en genèric. Primer diu que era amb el Govern de l'Estat i ara, com que en el Govern de l'Estat diu que no hi ha aquesta deslleialtat, diu que és amb els ciutadans, atribuint-se vostè la representació dels ciutadans. Som deslleials amb els ciutadans perquè, presumptament, envaïm competències que no són les pròpies. Nosaltres som policia integral i ho seguirem sent. I per això estem creixent i per això ho seguirem fent. I per això tenim la responsabilitat, per exemple, d'assumir la seguretat en grans esdeveniments. I tenim la responsabilitat, per exemple, de dirigir el pla director de seguretat de la copa Amèrica. Sí, és responsabilitat del Cos de Mossos d'Esquadra, dirigir aquest pla de seguretat. I, naturalment, en l'exercici, cada una de les policies de les seves competències.

Com ho fem també en l'àmbit de les policies locals, amb la coordinació amb les policies locals. Des del punt de vista polític i institucional i també, naturalment, des del punt de vista de l'operativa en què les policies locals, amb les respectives ABPs i comissaries de districte, es relacionen diàriament en la resolució dels problemes diaris que hi han a les ciutats d'un país que té problemes de seguretat. Sí, naturalment, perquè és una societat viva i, per tant, la seguretat és una realitat i una necessitat, però que és un país fonamentalment segur, un país bàsicament segur. Amb dificultats, sí; amb problemes, sí. Però un país que és segur. I ho és gràcies a la feina que fan els cossos de seguretat. I permeti'm, molt particularment, Policia de Catalunya, Policia de la Generalitat de Catalunya i policies locals, amb les que tinc una responsabilitat respecte d'una i de les altres en diferents àmbits, que estan fent una feina extraordinària.

La Via Laietana. Veu com vostè no és equànime? Perquè la Via Laietana és com un senyal, com un emblema de la seguretat i de la policia espanyola a Catalunya. A Madrid, la comunitat autònoma em sembla que està en un lloc que era la seu d'un cos nacional de policia. Però allà és igual, perquè són dels nostres, no?, perquè tots són espanyols. I, en canvi, aquí, un lloc que va ser una vergonya, una vergonya d'aquest país –una vergonya–, on es van cometre atrocitats, tenim el dret de recuperar-lo. (*Alguns aplaudiments.*) I sap per què? No per fer fora la Policia Nacional, sinó per recordar el que ha passat en aquest país i la vergonya del que ha passat en aquest país. I en això vostès hi haurien d'estar també d'acord. Perquè quan parlem de Via Laietana no parlem d'expulsar ningú, parlem de recordar els qui ningú vol recordar i els qui durant masses anys ningú ha recordat.

Hi insisteixo, nosaltres som la policia integral de Catalunya, i com a tal hem exercit i seguirem exercint les nostres competències amb lleialtat institucional, amb totes les policies que operen en el nostre país, però sense renunciar ni a una de les nostres competències.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Consejero Elena, me reafirmo en todo lo expuesto en mi anterior intervención. Vamos a seguir, entonces, hablando de seguridad pública.

La percepción de inseguridad sigue creciendo en Cataluña y muy especialmente en la ciudad de Barcelona. Llevamos años impulsando al Gobierno de la Generalitat para que luche eficazmente contra la delincuencia organizada que se ha instalado en nuestra comunidad autónoma. Ya en la anterior legislatura exigimos al Gobierno de la Generalitat que luchara decididamente contra los narcopisos que proliferan en Barcelona. El Gobierno siempre ha quitado importancia a algunos tipos delictivos, incluyendo, por ejemplo, la ocupación de viviendas y locales y otros delitos asociados a esa figura delictiva que con frecuencia degenera en esos narcopisos. También hemos pedido mayor presencia policial en las zonas con mayor incidencia delin cuencial, adaptando el despliegue a las necesidades reales detectadas sobre el terreno. El Gobierno no ha querido hacer un estudio detallado de necesidades para adaptar el despliegue policial, pero los Mossos d'Esquadra han sido conscientes de sus carencias y de la falta de efectivos para cubrir eficazmente las necesidades reales. Y no les voy a quitar mérito.

Fruto de ese reconocimiento ha sido la colaboración con diferentes policías locales a lo largo y ancho de nuestra comunidad autónoma. En ese sentido, merece especial mención la colaboración de Mossos y Guàrdia Urbana de Barcelona en la lucha contra la delincuencia organizada y los narcopisos en la Ciudad Condal; una colaboración efectiva que ustedes, tanto usted, consejero, como el director general de la Policía, probablemente también secundados por la actual Jefatura de los Mossos, han puesto en riesgo tras una reunión nada cordial con los responsables de seguridad del Ayuntamiento de Barcelona. Espero, señor Elena, que mantengan una colaboración que se ha mostrado efectiva con la Guardia Urbana de Barcelona y con cualquier policía local, cuyo concurso en el ámbito de la seguridad pública y en la lucha contra la delincuencia debe ponerse siempre en valor y de forma muy especial por quienes tienen la máxima responsabilidad en la materia. ¿Lo harán, *conseller*, o seguirán menospreciando la colaboración policial con la Guardia Urbana de Barcelona? Espero que mantengan y potencien esa colaboración.

Desde el Grupo Parlamentario de Ciutadans, también vemos con preocupación el aumento exponencial de la delincuencia en Barcelona, tal y como queda reflejado en los datos proporcionados por su departamento y recogidos en un reciente informe por *El Periódico de Catalunya*. Hay muchos datos preocupantes en ese informe sobre la evolución al alza de la inseguridad en Barcelona durante el período 2018-2023. Han pasado los efectos de la pandemia y la situación en varios distritos de la Ciudad Condal es más que preocupante. Ciutadans vemos con preocupación que la inseguridad se ha convertido ya en otra fuente de desigualdad que el Gobierno de la Generalitat no combate con eficacia y que impacta directamente en la actividad cotidiana en los distritos más desfavorecidos de la ciudad.

Ustedes se llenan la boca de que su prioridad en lo que respecta a la seguridad son los más débiles, los conciudadanos que están en una situación socioeconómica precaria, pero la realidad es tozuda y son, precisamente, esos ciudadanos más débiles y necesitados de protección los que padecen directamente y en mayor medida la actividad delin cuencial en Barcelona y en muchas otras ciudades de Cataluña. Estamos preocupados porque es una tendencia sistémica y no vemos que se haga lo suficiente desde su departamento para paliar esta situación. ¿Qué medidas concretas piensa adoptar para reconducir esa situación? ¿Van a dedicar los recursos necesarios para garantizar la igualdad efectiva de todos los ciudadanos también en lo que respecta al disfrute de la seguridad? Así se lo vamos a exigir, consejero.

Volviendo a la cuestión competencial, nos preocupa la frivolidad con la que el Gobierno de España y uno de sus nuevos socios, la extrema derecha catalana, han acordado nada menos que la transferencia de la competencia de extranjería. Los propios Mossos d'Esquadra ya se han manifestado en contra, tildándola simplemente de locura. ¿Usted qué piensa? ¿También cree que es la Generalitat la que debe asumir una competencia que es exclusiva del Gobierno de España? ¿O piensa, como los Mossos, que es poco menos que una locura? ¿Van a permitir que el principal grupo de la oposición, Junts per Catalunya, negocie traspasos competenciales sin contar con el Gobierno de la Generalitat?

A Ciutadans nos parece un disparate que el Gobierno de España traspase a la Generalitat la competencia de extranjería, parte del meollo competencial de cualquier estado soberano. Lo que sí vamos a hacer es exigir a su Gobierno el desempeño eficaz y efectivo de las competencias que sobre esta cuestión tiene asignadas en el artículo 138 del Estatuto de autonomía y que no choquen con las competencias exclusivas que le corresponden al Estado en esa materia.

Si su acción política fuera realmente eficaz, probablemente no habría tanta incidencia de personas extranjeras en el aumento de la inseguridad, tal como reflejan las propias estadísticas de la Generalitat.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula el conseller Joan Ignasi Elena i Garcia.

El conseller d'Interior

Presidenta... Diputat, començo pel final. Sí, sí, sí, sí, totes les competències –totes. Vostè les vol? Sí, les vull. Sí. I, per tant, aprofitarem totes les oportunitats per tenir com més competències millor al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I diu: «Els Mossos diuen que és un disbarat.» Els Mossos? Qui? I vagi per endavant que, a més a més, no els correspondria dir-ho, perquè a qui li correspon prendre aquestes decisions és als governs. I als funcionaris públics, executar les competències dels governs en la línia que marca el Govern de la Generalitat de Catalunya. Però els Mossos? S'atribueix vostè la voluntat i l'opinió dels Mossos?, dels divuit mil mossos? Em sembla una absoluta frivolidat. Per tant, sí, totes les competències.

Barcelona. Amb relació a les relacions amb la Guàrdia Urbana de Barcelona, em remeto al que ha dit sistemàticament l'alcalde de la ciutat i també el tinent d'alcalde, que les relacions són bones, la cooperació operativa funciona i que, permanentment, si hi ha disfuncions, es resolen. Escoltem el que diuen les persones concretes quan opinen públicament. I, per tant, això em remeto. I em satisfà que sigui així perquè respon a la realitat.

I a la ciutat de Barcelona hi ha hagut mancances d'efectius? I hi són, naturalment. Sí, sí. Per això hem passat de divuit mil a vint-i-dos mil. És a dir, seria de ximple que jo, que he promogut que el Cos de Mossos d'Esquadra passi de divuit a vint-i-dos mil, digués que anem sobrats de mossos. Per descomptat que en fan falta. Per això hem incorporat més de vuit-cents mossos, els darrers tres anys, a la ciutat de Barcelona i per això se'n seguiran incorporant aquest estiu, quan arribi la nova promoció el mes d'agost, i el juny que ve, el següent, quan arribi la següent promoció. I segurament en el següent i en el següent i en el següent, fins que arribem a vint-i-dos mil. Perquè, sí, fan falta més mossos d'esquadra a la ciutat de Barcelona per fer més prevenció, per parlar més amb els veïns i veïnes, per ser més presents, per prevenir, per actuar davant de la delinqüència.

Respecte a la reincidència, jo ho he dit sistemàticament: hi ha un buit legal que s'ha de resoldre. Es va intentar resoldre fa dos anys i no s'ha resolt. I s'ha de resoldre legalment. Ho he demanat. Ho he demanat públicament de forma sistemàtica. S'ha de resoldre. I s'ha de resoldre des del punt de vista legislatiu. I, per tant, sí, en aquest sentit, doncs, hi ha una mancança que s'ha de resoldre.

Diu que li trec importància a alguns delictes. Però com pot dir això? Sistemàticament he demanat que hi hagi una legislació diferent respecte a les ocupacions delinqüencials amb relació a les vulnerables, que no pot ser que tingui la mateixa pena algú que punxa la llum per cultivar marihuana i comercialitzar-la i fer negoci il·lícit i el que la punxa perquè no té possibilitat de pagar a final de mes la llum. Sistemàticament, que hi hagi una diferència entre les ocupacions delinqüencials i les ocupacions de vulnerables.

Com pot dir que jo *quito importància* a determinats delictes? Cap ni un. En soc molt conscient, perquè parlo amb associacions de veïns, perquè parlo amb regidors, amb alcaldes, amb veïns i veïnes, i sé els conflictes de convivència que es generen quan hi ha un pis de caràcter delinqüencial. I la desesperació quan tarden temps en poder-ho resoldre. Per tant, no *quito importància* mai a cap delicte, i menys a les víctimes.

I, per tant, nosaltres el que farem és seguir col·laborant amb totes les policies, tenint un cos més robust, més tecnificat, amb més competències, amb més eficàcia, amb més capacitat, al servei dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya i de la seva seguretat. Perquè és veritat, la seva seguretat és la garantia de llibertat, de la seva llibertat, de la seva tranquil·litat, de la seva pau, de la seva possibilitat de viure i de poder desenvolupar la seva vida en llibertat.

I la seguretat és això i moltes més coses que tenen a veure amb polítiques socials, amb capacitat de la gent de desenvolupar-se, amb dret a l'habitatge, amb dret a educació, amb dret a treball digne, amb dret a habitatge digne. Això també és seguretat. Però les conseqüències de la manca d'això i les derivades que portin ordre a la seguretat..., aquest conseller estarà –i aquest Govern– sempre al costat dels Mossos d'Esquadra, per defensar els drets i llibertats dels ciutadans i ciutadanes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Passem ara al quinzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament rural; presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de desenvolupament rural

300-00422/13

I té la paraula, per fer la seva exposició, la diputada senyora Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, presidenta. En primer lloc, felicitar la vicepresidenta pel seu nomenament. Les eines de desenvolupament rural que s'estan publicant darrerament i que estan anunciades perquè s'estan treballant –em refereixo a l'agenda rural, a l'avantprojecte de llei de l'estatut de municipis rurals, també a l'agenda de pobles i ciutats, a la llei de muntanya, etcètera–, creiem que són un pas important per posar el món rural, també el Pirineu, la muntanya, en l'agenda política i que són un pas endavant, doncs, per desenvolupar i tractar el món rural des de molt més a prop en les seves problemàtiques.

Però devem estar d'acord que per formular qualsevol eina jurídica i per configurar qualsevol política pública, cal tenir ben definit l'objecte a qui s'adreça la norma i la política i l'encaix que té la norma general i les polítiques públiques. Per tant, si ens permet, farem algunes reflexions sobre l'organització territorial i la diversitat real del món local i també l'ordenament jurídic, per després parlar també del que es coneix com a *rural proofing*, que està present en algunes d'aquestes eines que s'estan definint.

Bé, com sabem, doncs, Catalunya té un nombre rellevant de municipis, 947, tenint en compte la nostra extensió de 32.000 quilòmetres quadrats. Sabem que a nivell europeu, i amb motiu sobretot de la crisi del 2008, es van tornar a posar sobre la taula les polítiques de buscar major eficiència en els serveis públics que presten els municipis i, per tant, es va optar per fusions, doncs, molt forçades. Això va passar a França amb la unificació i la reducció de regions; va passar a Dinamarca a nivell municipal, com ja havia passat en altres països nòrdics.

I a Catalunya el 2000 vam disposar del que es conegut com a informe Roca, que va encarregar aquesta cambra i que revisava l'organització territorial de Catalunya i proposava supressions de municipis de menys de 250 habitants i diverses correccions, el que interpretava com a correccions de disfuncions territorials. Però a Catalunya hem optat per altres alternatives, que no són les fusions obligatòries: per fusions voluntàries, mancomunitats, comarques. És a dir, hem caminat cap a un canvi de paradigma i s'ha descartat la supressió de municipis per treballar per la seva revitalització.

Per tant, amb aquesta nova via es busca contrarestar aquesta problemàtica, la problemàtica real i profunda dels municipis, que és la prestació dels serveis bàsics als ciutadans, que és el que han d'exercir. I dit sigui per endavant, que els municipis petits, doncs, segons les dades, són els menys endeutats i són també els que tenen uns resultats percentualment millors.

Però també dit sigui per endavant que pensem que la qüestió de fons que creiem que tenim sobre la taula no és tant el reconeixement legal d'un municipi, d'un municipi petit, sinó que el problema és que en aquest municipi petit viuen veïns, viuen ciutadans, i siguin pocs o molt pocs, doncs, tenen dret a la prestació dels serveis públics bàsics. I també que, per raons òbvies, aquesta prestació és més cara, pel mateix servei, és molt més cara que en una gran ciutat.

Per tant, aquesta és la diversitat real del món local. Podríem fer-ho similar a una botiga. Tenim una botiga de roba i hem de tenir, doncs, una oferta considerable en diferents tipus de peces, diferents materials, diferents temporades, diferents colors, diferents mides, perquè aquests vestits puguin quedar bé i es puguin portar amb dignitat per part de tots.

Dels 947 municipis que tenim a Catalunya, cinc-cents no arriben als mil habitants, set-cents no arriben als cinc mil habitants i ocupen tres quartes parts del territori i hi vivim el deu per cent de la població. Per tant, el noranta per cent de la població catalana, com és ben conegut, resideix en els 247 municipis restants.

Més enllà de les magnituds que poden ser similars en altres indrets, en altres països veïns i propers, és clar que la nostra realitat té moltes diferències, divergències, diversitats internes. Però, clar, acabem de fer la classificació a partir del criteri de població. De fet, clar, la recollida de dades que fan referència al municipi es fa a través del padró municipal d'habitants, però el despoblament afecta municipis petits, rurals, però també municipis més grans, capitals de comarca o ciutats mitjanes. Per exemple, cinc capitals de comarca van perdre població en la dècada del 2010 al 2020. Quatre són del Pirineu: La Seu d'Urgell, Sort, Tremp i el Pont de Suert, i també Falset, al Priorat. Aquestes capitals són elements dinàmics del seu entorn i perden població també.

Ja des del primer *Atles de la nova ruralitat*, el 2009, fins a l'actual *Atles del món rural*, del 2022, es treballa amb aquest criteri, que l'evolució dels municipis petits i de les àrees rurals va molt lligada a l'estructura urbana interna del mateix territori. És a dir, que podem abordar les polítiques de despoblament que afecten els nuclis petits amb propostes específiques, però no podem perdre de vista la dinàmica que també marca l'evolució dels nuclis més grans, perquè són els que ofereixen serveis públics, i serveis privats també, i que s'ubiquen generalment en les capitals de comarca. I aquestes capitals de comarca o ciutats intermèdies que presten serveis públics sovint ho fan sense mancomunar-los formalment, però en l'exercici de les seves

competències. Parlo d'escoles municipals de música, de teatres, de biblioteques, de poliesportius. I aquestes mateixes capitals, precisament, queden fora de l'avantprojecte de llei de l'estatut del municipi rural perquè tenen més de dos mil habitants; en alguns casos, poc més de dos mil habitants.

Bé, però seguint amb el fil principal, estem classificant a partir del criteri de població, i semblaria que haurien de tenir en compte altres criteris, com la densitat de població, la dispersió territorial... A Catalunya hi ha tres comarques –Alta Ribagorça, Pallars Sobirà, Pallars Jussà– amb una densitat inferior als 12,5 habitants / quilòmetre quadrat, que és la línia que estableix, com sap, la Unió Europea per considerar alt risc demogràfic. O el criteri de la dispersió territorial: municipis amb molts nuclis de població separats, que podrien ser entitats inframunicipals, però que no tenen un reconeixement jurídic.

Per tant, què és un municipi petit? Aquell que té una base demogràfica baixa? No tenim en compte la seva estructura física, la dimensió del seu terme municipal? Perquè aquest és un model freqüent a Catalunya. A Catalunya hi ha una seixantena de municipis, la majoria són al Pirineu, que tenen enormes extensions i molts nuclis habitats fruit de polítiques agregacionistes dels anys setanta. Per posar un exemple, entre Vielha, el Pont de Suert, Tremp i Sort tenim més de cent nuclis habitats. Per tant, devem estar d'acord que necessitem marcs per definir aquesta realitat i que despoblació, municipi petit i àmbit rural són realitats diferents, encara que estan relacionades.

L'avantprojecte de llei de municipi rural preveu considerar els municipis rurals com a municipis de règim especial. Per tant, és una eina legislativa molt interessant que podria preveure –i ja ho ha obert el Govern– i incorporar altres singularitats que no s'han reconegut fins avui. Però l'avantprojecte es basa en una qüestió que, si ho preguntem als experts i ho preguntem en general, és la demanda més important que es fa des dels municipis petits, municipis mitjans, que és la simplificació administrativa com una eina viable per millorar la feina i fer més possible aquesta prestació de serveis bàsics. Però l'avantprojecte de llei, tot i que ho preveu, no ho defineix, ho deixa per a més endavant.

I si li sembla, doncs continuo amb l'explicació en la segona part, perquè se m'ha acabat el temps.

Gràcies.

La presidenta

Per a la resposta, té la paraula la vicepresidenta del Govern, la senyora Laura Vilagrà Pons.

La vicepresidenta del Govern (Laura Vilagrà Pons)

Bé; gràcies, presidenta. Diputada, bé, deixi'm dir-li que és encertat i és pertinent que posi aquest debat del món rural sobre la taula, en aquest cas aquí al Parlament, en aquest marc que estem treballant de l'estatut de municipis rurals, perquè és evident que al Govern compartim la necessitat d'equilibri territorial, la necessitat que el món rural estigui al centre de les polítiques públiques i, per tant, celebro que s'hagin sumat a aquest debat, que és central per nosaltres.

A nosaltres, més que de desenvolupament rural, ens agrada parlar de drets de totes les persones, visquin on visquin, i, per tant, en igualtat de condicions i amb un model de governança que sempre expliquem que es basa en la confiança, en el reconeixement mutu, en el servei públic, en l'acompanyament, i fent les coses amb consens, amb aliances, amb decisions compartides. I en aquest marc de governança és en el que hem activat l'estatut de municipis rurals. De fet, era un compromís que teníem al Govern des del principi de legislatura. També és un compromís que emana de l'agenda rural, que, com ha expressat vostè, també era una reivindicació històrica del món rural, d'on surten nou-centes accions que hi varen participar unes 1.500 persones, i que hi ha un grup motor que hi ha persones del món rural, hi ha persones del

món local també i, evidentment, els departaments corresponents. I que ja hem pogut posar en marxa el vuitanta per cent de les accions més prioritàries i en el cinquanta per cent ja hi ha una, diguem-ne, completa execució d'aquestes mesures.

Per tant, efectivament, compartim que els municipis rurals tenen una idiosincràsia especial i, per tant, sovint la legislació d'abast general no acaba de trobar l'encaix de les seves necessitats. Per tant, necessitats específiques i, per tant, necessitat d'un marc legal específic. En aquest sentit, també, innovador i pioner –almenys que nosaltres coneguem–, no hi ha hagut cap altre territori que s'hagi atrevit a anar en aquesta línia de punt d'inflexió de tractament dels municipis rurals. Ens sembla una eina imprescindible per construir un país més just, més solidari; un país on la decisió de viure o de treballar en un municipi rural no et penalitzi des del punt de vista de serveis públics o de menor qualitat d'aquests, sinó que sigui un instrument d'arrelament de les persones al territori, de promoure el repoblament, de tenir accés als recursos amb garanties i de potenciar també l'economia d'aquell territori.

Ha sigut impulsat per la Secretaria de Governos Locals i Relacions amb l'Aran, però amb un treball molt extens, especialment per part de l'Associació Micropobles de Catalunya, Eines de Repoblament Rural, Associació Catalana de Municipis i Federació de Municipis de Catalunya i els departaments, especialment de Territori, Economia i Acció Climàtica. Els vull agrair també l'esforç de tothom, de tots aquests actors, perquè hem fet un treball de participació molt intens i crec que és gràcies a ells que serà una realitat també, fent-ho amb el territori i per al territori.

Vostè ho començava a explicar, però deixi'm un apunt: en aquest sentit, considerem municipi rural aquell que té una població de menys de dos mil habitants, que pertanyi a una comarca rural amb una densitat de població baixa –que, de fet, ho marca la Unió Europea–; també el que és limítrof amb una d'aquestes comarques i amb especial atenció als municipis de menys de cinc-cents habitants. Però, certament, hi ha una qüestió que crec que hem abordat poc encara i que l'abordarem arran de les alegacions, arran de parlar-ho amb els grups parlamentaris quan els hem fet la proposta d'estatut de municipis rurals, arran també del que vam poder parlar vostè mateixa i jo mateixa, vostè com a alcaldessa d'un municipi que té aquestes característiques de molts nuclis disgregats. Ens estem mirant amb delicadesa aquesta qüestió i, per tant, creiem que podrem trobar l'encaix, doncs, amb relació a aquests nuclis, en municipis que són més grans de dos mil habitants, però tenen una baixa densitat de població. Per tant, avui no li puc avançar exactament la fórmula, només li puc dir que estem treballant per trobar-ne la sortida.

De què es tracta? Un marc legal específic per frenar la pèrdua de població, per afavorir el repoblament, per garantir l'accés als serveis i als recursos en igualtat de condicions, per promoure l'economia local. Per tant, equitat, equilibri territorial, cohesió social. I deixi'm que l'hi desgrani per temes.

Si ens fixem en les administracions, hem de tenir en compte, en qualsevol política pública que fem el Govern de la Generalitat, l'avaluació dels efectes territorials al medi, a la societat rural, de les nostres lleis, de les nostres normatives. Hem d'incorporar l'avaluació, com vostè deia, amb un mecanisme de garantia, d'aquestes recomanacions que la Unió Europea ens marca amb relació a la baixa densitat de població.

Respecte dels ajuntaments, donar-los eines; per tant, vetllar que tinguin els recursos suficients per poder dur a terme els seus serveis més bàsics. Per tant, responsabilitats entre administracions. Línies específiques d'ajuts per a inversions en aquests municipis o, en les línies generals, que hi hagi una especificitat per als municipis rurals.

Ordenació del territori –ho ha començat a apuntar–: efectivament, a través de les normatives d'ordenació territorial, tenir en compte el fre del despoblament a través

de la promoció d'activitat econòmica, d'activitat agrícola, industrial, tot en aquest sentit.

En temes de seu electrònica i facilitació de la vida: portal únic per a aquests ajuntaments, perquè puguin fer els tràmits i l'accés directament i, per tant, no fer allò que fem sovint, tornar a demanar una informació que ja tenim per part de la pròpia Administració.

Pel que fa a les persones, per fer que s'estableixin, hem de tendir cap a que les persones tinguin accés als serveis bàsics amb menys de trenta minuts; ho hem de poder aconseguir.

Per altra banda, garantir l'accés a serveis financers, no?, una oficina bancària mòbil. En aquest sentit, ja hem començat a treballar. Clar, alguns dels elements que jo li explico ja els hem començat a treballar i potser seran una realitat abans de l'estatut. Però, en tot cas, aquesta és la línia.

En temes de mobilitat, promoure una plataforma perquè les persones usuàries del transport públic en municipis rurals connectin amb les empreses prestadores i puguem conciliar itineraris i horaris. I vetllar perquè tots els municipis tinguin una carretera supramunicipal d'accés, que sembla molt bàsic, però en aquests moments no es dona.

Garantim també que les persones puguin viure al lloc on triïn i, per tant, aquí fem tot un seguit de deduccions fiscals o de mesures d'incentivació. Creem deduccions d'IRPF, en cas de municipis rurals, per a l'adquisició d'habitatge, lloguer o rehabilitació d'habitatges, també amb l'impost de transmissions. Posem una borsa d'habitatges rurals en marxa per tal de que les persones que vulguin anar a viure en aquests municipis ho tinguin més fàcil per casar oferta i demanda. Un programa específic d'adquisició i rehabilitació d'habitatges socials de lloguer en aquests municipis. O també consolidar les mesures que ja vàrem començar, articulant les lleis d'acompanyament per afavorir l'habitatge familiar en explotacions rústiques. Sap que això és clau per a les noves generacions i el relleu generacional en les explotacions.

També temes vinculats a persones grans i als serveis d'atenció integrada, social i sanitària. Temes vinculats a l'escola o l'àmbit mèdic. És a dir, prioritzem les escoles a cada municipi rural. Prioritzem també facilitar la vida als professionals, especialment en l'àmbit de mestres, àmbit sanitari i social, perquè puguin quedar-se i, en aquest sentit, incentius administratius, professionals, econòmics.

Pel que fa al mercat laboral, incentius a persones emprenedores, persones autònomes, per tal que puguin desenvolupar la seva activitat; polítiques actives d'ocupació en aquestes zones, o facilitar l'economia social, solidària, cooperativa, tercer sector...

I vostè ho deia, també ho apuntava: la disminució de la càrrega burocràtica, la flexibilització de determinats requisits per a activitats econòmiques però, en definitiva, simplificació de la normativa administrativa. També incentivar el teletreball, amb avantatges fiscals en empreses i autònoms. O agilitzar tràmits de certes activitats del sector agroalimentari; per exemple, penso en petits obradors o petits escorxadors més a peu de l'activitat.

Tot això, diputada, ho preveu l'estatut de municipis rurals. Crec que coincidim que és una bona eina; que, de fet, els alcaldes i alcaldesses de Catalunya estaven molt expectants amb relació a aquesta mesura i, per tant, ens diuen, d'alguna manera, que ja era hora i que anem per feina, ara ja, a consolidar o aprovar definitivament aquest estatut. Ens ho diuen de tots els colors, però permeti'm que li llegeixi dues veus autoritzades, en aquest cas el president de l'Associació de Micropobles i alcalde de Riner, al Solsonès, que ens diu: «Per primer cop ens tindran en compte. És un pas ferm, important, amb l'ambició en el món rural. Ho hem de defensar de totes passes i esperem que sigui un punt d'inflexió.» O bé Jaume Gilabert, alcalde de Montgai de Noguera i, diguem-ne, líder d'Eines de Repoblament: «És un pas important.

Ens felicitem perquè per primer cop a la història de Catalunya hi hagi una llei que discrimini a favor dels municipis rurals i intenti equilibrar el país.»

Per tant, la nostra feina ja arriba al final, en el sentit que ara estem en la fase de..., hem recollit les alegacions, les estudiarem i, evidentment, incorporarem totes les que puguem, en la línia també del que li he expressat abans, però ara ja començarà la feina dels grups parlamentaris. Per tant, segur que se sumaran a aquesta feina que han fet les entitats municipalistes, el propi Govern a través de diferents departaments. I un cop arribi aquí al Parlament, segur que s'enriquirà el document i farem el millor document possible per, efectivament, respondre a les necessitats del món rural.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la diputada Sílvia Romero Galera.

Sílvia Romero Galera

Gràcies, vicepresidenta. Les eines són vàlides, però cal millorar la definició dels destinataris, perquè s'estructuren sobre la base d'una complexitat, d'una diversitat interna, i sembla que aquesta definició dels destinataris no és prou elaborada.

Exemples. La Llei 45/2007, de desenvolupament sostenible del medi rural, fa una classificació molt més complexa, una tipologia molt més complexa del medi rural, doncs, tenint en compte zones que necessiten revitalització, zones rurals intermèdies, zones rurals periurbanes, zones rurals prioritàries. És a dir, això és absolutament necessari.

Altres eines, doncs, que han desenvolupat comunitats autònomes com Galícia, però especialment l'Aragó i també Castella - la Manxa, entren en la construcció d'una tipologia de zones rurals molt més clara i adaptada. Perquè, com deia, despolament, municipi petit i zona rural o municipi rural no és el mateix. És molt proper, hi ha moltes coincidències, però no sempre és el mateix. Aquesta és la qüestió primordial.

I volia fer un esment ràpid, doncs, d'un cas que coneixen, que és el cas francès, que és un cas que ha inspirat profundament l'agenda rural que ja tenim aprovada a Catalunya i que comença el seu desplegament. A França, totes les eines de gestió de la ruralitat i també de la urbanitat parteixen d'una tipologia de municipis rurals i urbans perfectíssimament definits, classificats i contínuament revisats. És aquest mapa claríssim que a simple vista ja reflecteix la complexitat, però també la capacitat de voler definir cada cas, perquè després, les normatives, per descomptat, però també les polítiques que s'hi portin a terme puguin ser el més ajustades i el més profitoses possibles.

I aquí és on arribem a la qüestió del mecanisme rural de garantia, aquesta traducció que hem fet de *rural proofing*, que, de fet, és un mecanisme de la Unió Europea necessari per avaluar, precisament, aquest impacte que tenen les normatives i les polítiques sobre el medi rural..., buscar, doncs, que no perjudiquin i no provoquin, doncs, els resultats que està previst que tinguin, no?

Perquè de vegades aquest precepte, que la llei és igual per a tots, realment no és una garantia de justícia, i això creiem que en el cas del món rural és molt clar. És veritat, l'avantprojecte de llei de l'estatut rural, en parlar d'aquest mecanisme rural de garantia, preveu, doncs, que el departament elaborarà un informe detallat de tota aquesta legislació existent, tant si és sectorial com econòmica, de tot tipus, que pugui afectar negativament els municipis rurals. Aquesta és una eina imprescindible. Potser ja l'hauríem de tenir, però insistim en el fet que cal definir millor l'abast i quins són els destinataris de les normatives.

Un exemple..., exemples en positiu i en negatiu, no?, com aquestes normatives s'adaptin o no a la realitat. Començaré pels positius. L'Agència Catalana de l'Aigua té en compte els nuclis dels municipis, siguin els que siguin, de cara a les seves sub-

vencions. És un exemple. Però, en canvi, ens trobem contínuament amb convocatòries d'ajuts de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, per exemple, per a la rehabilitació d'habitatges, que és molt interessant al món rural, i aquí tindríem exemples i veuríem, doncs, que una comarca com l'Alta Ribagorça..., la majoria de municipis, que són petits, no s'hi podrien adscriure, quan realment són els eixos que fan funcionar la comarca i tenen les necessitats igual que les tenen altres.

Per tant, hi insistim, és imprescindible, per complir amb el mecanisme rural de garantia, una millor definició de l'objecte, perquè, si no, tindríem una eina que tampoc seria, doncs, representativa per a tot el món rural.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la rèplica, té la paraula la vicepresidenta, senyora Laura Vilagrà Pons.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, vicepresidenta. Diputada... Bé, de fet, en la definició que en fem actualment ja hi incorporem gairebé sis-cents municipis de Catalunya, el seixanta per cent, i, de fet, són només el cinc per cent de la població, per allò que dèiem de les diferències. Per tant, el que estem fent és estudiar les alegacions que ens ha presentat bàsicament el món municipal, entre d'altres.

De fet, hi ha molta diversitat. Algú ens diu: «Hauríeu d'agafar els de més de dos mil en algunes circumstàncies.» Altres ens diuen: «Hauríeu d'agafar els que estan fora de les comarques rurals però tenen menys de cinc-cents habitants.» Vull dir que les alegacions són molt diverses. Per tant, les escoltarem totes, amb estima i delicadesa, però a algun lloc havíem de fer el tall.

En qualsevol cas, és evident que aquest estatut té un alt potencial transformador i que és una norma que ha de permetre que totes les polítiques públiques del país tinguin en compte aquesta ruralitat en el seu disseny.

I, efectivament... És a dir, hi ha moltes accions. Avui n'he desgranat algunes. N'hi ha més, però també és veritat que hi ha molts altres elements que al Govern estem treballant que van en aquesta línia, i avui també n'hi voldria fer alguns esments –també en la primera intervenció n'ha començat a expressar alguns d'aquests, però... Consell Català de Municipis Rurals, en els quals n'hi ha algun de l'Alt Pirineu. Ara s'ha de refer una altra vegada, arran de les eleccions municipals, i és un mecanisme de..., parlar de temes rurals, doncs, directament amb els ajuntaments.

Agenda rural. Ja n'hem parlat, i és una estratègia clarament de relleu, doncs, en el món rural, de renovació d'empreses agràries, de suport a les noves generacions. Però també tenim l'Observatori del Món Rural, que dona a conèixer, i de forma molt visual –vostè abans m'ha ensenyat un plànol, un mapa–, la situació del món rural, que, efectivament, és movable, i, per tant, necessita un suport sempre.

O projectes com Arrelament, que ja hem desenvolupat en algunes zones de Catalunya i volem acabar-ho de fer en altres que estan en pèrdua crònica de població. O coses tangibles i concretes com el desplegament de la fibra òptica per evitar la bretxa digital, retenir el talent. Ja hem estat capaces de desenvolupar, juntament amb les diputacions, doncs, més de cinc mil quilòmetres de fibra òptica, i estem en procés, en obres, amb diferent desplegament, en 1.700 més; per tant, és una extensió molt gran.

Però, per altra banda –vàrem dir que ho faríem i ho estem desenvolupant–, l'estratègia Pirineus de desenvolupament sostenible, igualtat d'oportunitats, equilibri territorial; la millora del transport públic amb mesures concretes de transport a demanda, que també l'estem estenent a totes les comarques. O bé..., aquest darrer cap de setmana vàrem fer unes oposicions d'interins per a la borsa de secretaris intervents, que també és un altre gran element clau en els ajuntaments. S'hi varen presentar tres-cents persones. Ara estem corregint, i, per tant, segur que en traurem, diguem-ne, bastantes de disponibles per cobrir llocs essencials.

zInversions en equipaments: educatius, sanitaris i infraestructures, ja siguin de transport o d'aigua. Aquest pla pilot que vàrem desenvolupar de camins al Pallars Sobirà, amb 1,8 milions d'euros, l'hem ofert a les altres comarques, als altres consells comarcals, amb la mateixa fórmula per poder-ho desenvolupar.

O bé el pla d'integració de l'etapa inicial de l'escola rural, que ha permès posar en funcionament escoles bressol en municipis de menys de 2.500 habitants, que se sumaven a escoles rurals que s'havien tancat, i, per tant, ara podíem tornar a reobrir l'escola i l'escola bressol –cinquanta-dues. O bé escoles bressol que hem pogut obrir, que hem passat de setanta a 122 municipis petits amb aquesta cobertura.

O bé les instal·lacions esportives per a menys de dos mil habitants, que estem a punt d'adjudicar els suports i els ajuts, perquè volem infraestructures esportives a tot el territori i sense competició..., és a dir, sense haver de competir amb ajuntaments més grans, que probablement s'enduen els recursos sempre.

Per tant, estem donant resposta a les necessitats transversals del món rural. Permeti'm també un apunt amb relació a un tema que vam parlar ja fa uns mesos però que és rellevant, que és el desplegament dels serveis territorials, en aquest cas a l'Alt Pirineu i a l'Aran –imprescindible.

I, en aquest sentit, desplegat actualment el Departament d'Acció Climàtica, que tocava –evidentment, tocava. Ja vam fer l'aprovació per govern. Se suma a Territori, a Educació, a Salut, a Igualtat i Feminismes, a Cultura. També el Departament d'Interior ha desplegat una persona en l'àmbit de la protecció civil, també imprescindible. Serveis territorials per acostar la Generalitat al territori, per ser corretja de transmissió dels ajuntaments, comarques, al Govern; completament d'acord que és cabdal que sigui així, i una demanda, evidentment, del territori.

En aquest sentit, crec que estem en la bona línia, també en la bona línia de treball amb els grups parlamentaris. I, per tant, de ben segur totes aquestes mesures veuran la llum ben aviat. I gràcies per la col·laboració.

Fins ara.

La vicepresidenta segona

Passem ara al setzè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'últim any.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern

302-00376/13

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, per exposar-la té la paraula el senyor Carlos Carrizosa Torres.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señora *consellera*, vicepresidenta... Creo que esta moción, como es balance del último año de gobierno de Esquerra Republicana, tiene unos rasgos evidentes.

Su Gobierno se ha caracterizado por cosas que han condicionado de alguna forma esta legislatura. Yo creo que lo primero es la debilidad de su Gobierno, esos treinta y tres diputados, que difícilmente pueden soportar sin accidentes un gobierno en un parlamento de 135 diputados. Y luego realmente esa competencia que siempre vemos entre ustedes y Junts per Catalunya, que es tradicional en la última década y durante el *procés*, y que lo que ha provocado, en un primer análisis, es un gobierno centrado en lo que siempre han hecho el nacionalismo excluyente y el separatismo últimamente en Cataluña, que es dividir Cataluña y hacer que las administraciones y la comunicación pública en Cataluña estén en manos de una determinada ideolo-

gía que busca la autopetruación y que se pelea por la hegemonía precisamente en ese espacio.

Claro, eso ya nos da una idea de que tenemos, primero, un gobierno cerrado, encerrado en sí mismo, y en una Cataluña que se quiere cada vez más cerrada y más ensimismada. Y ese es, digamos, el primer rasgo que se ve a simple vista en el Gobierno de la Generalitat.

Y luego se ven otras cosas también, como, por ejemplo, el hecho de que ustedes, Esquerra Republicana, Junts, el Partido Socialista, los comunes..., siempre son estos partidos que han estado siempre en los gobiernos de la Generalitat de Cataluña, y por eso los gobiernos siempre parecen lo mismo. Esta vez es verdad que es especialmente débil, pero se hace necesario que, para que Cataluña se abra y que todos los catalanes nos sintamos representados, partidos que no han estado gobernando Cataluña accedamos a hacerlo alguna vez. Y yo por eso desde este atril es lo primero que quiero decir. Las cosas van a ir como van, es decir, mal, mientras no hagamos algo distinto.

El Partido Socialista está claro que, si no es apoyando a Esquerra Republicana o eventualmente incluso a Junts, pues..., ellos consideran que no van a poder gobernar Cataluña. Y por eso son parte de lo que siempre hemos tenido aquí. El Partido Socialista no aspira a ganar ni a gobernar, aspira a conllevarse con estos dos grandes partidos y que nada cambie.

Nosotros..., es todo lo contrario. Nosotros..., es que es todo lo contrario, y creemos que eso favorece la apertura de Cataluña y el que todos sintamos como propias las instituciones, porque ahora parece que solo unos las consideran propias y, de hecho, se benefician de ello, detentando todo el inmenso caudal económico que supone gobernar la Generalitat.

Eso es una primera cuestión. Otra segunda cuestión es esa falta de respeto a la Constitución, al Estatuto, al ordenamiento jurídico, que tiene unas consecuencias muy claras en el sentido de la pérdida de sentido de autoridad en la población, en el aumento de las okupaciones, el aumento incluso de la inseguridad ciudadana, la huida de empresas, la huida de inversores y ahora, últimamente, con el hostigamiento que esa otra Cataluña padece, incluso los trabajadores que no se pliegan a esta idea identitaria de Cataluña y este uso del catalán incluso en el ámbito privado, pues..., no hace una tierra amable.

Sentadas estas bases mínimas, se trata de gobernar, y esto ustedes tampoco lo hacen bien. Cataluña antes era la locomotora de España. Ahora ya no lo es. Y nosotros, en esta moción de balance de este año de gobierno suyo, pues, lo que hemos hecho ha sido señalar un montón de indicadores económicos y sociales que no funcionan y proponer las medidas necesarias para que Cataluña de verdad funcione y se gestionen las cosas bien.

Y por eso hemos propuesto medidas para hacer crecer la economía y no estar por el decrecimiento, como hacen ustedes; transparencia en la asignación de recursos para comunicación; impulso a las renovables, a las infraestructuras –tanto de transportes como hidráulicas–, a reforma de la Administración, a reducir impuestos, a reforzar el servicio de salud, a acometer de una vez la reforma educativa... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) En fin, todo lo necesario para que Cataluña funcione.

Y acabo ya, presidenta. Es ciertamente una moción extensa, pero es que es ciertamente extensa la lista de las cosas que en Cataluña llevan demasiado tiempo sin funcionar.

Gracias, señora vicepresidenta, presidenta.

La vicepresidenta segona

Atès que no hi ha esmenes presentades, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat Raúl Moreno Montaña.

Raúl Moreno Montaña

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, les avanzo ya que apoyaremos un importante número de los puntos que ustedes presentan en la moción, pero permítanme hacer también nuestro balance de este último año; en todo caso, de esta legislatura.

Una legislatura que se inicia en el 2021 y que viene marcada por un gobierno débil y en minoría parlamentaria. Empezó con un apoyo de setenta y dos diputados, ahora le quedan treinta y tres, lo que vienen siendo los suyos propios, ¿no?

Una producción legislativa muy baja. El Govern ha aprobado solo diez proyectos de ley, de los cuales dos son presupuestos, dos son medidas y dos vienen después de una serie de decretos aprobados. Y ahora corren todos por querer meter leyes por la vía de urgencia extraordinaria.

Una legislatura marcada también por el divorcio entre los partidos independentistas y tres remodelaciones de gobierno en tres años, con la excusa, en todo caso, de darle impulso a la acción política, conscientes de que les falta impulso en su acción política.

Y ha sido una legislatura marcada por la distancia entre la acción política del Gobierno y los problemas reales del conjunto de la ciudadanía y de los sectores sociales y económicos. No cabe duda de que nuestra valoración, por lo tanto, es negativa.

Pero, ciertamente, también ha habido elementos positivos. Creemos que ha sido la legislatura del diálogo y del acuerdo con el Gobierno de España, y creemos que la ciudadanía ha pasado página de los años de división del *procés*. La legislatura en la que algunos partidos independentistas han pasado de querer marcharse de España a investir a un presidente del Gobierno español, a participar con sus votos en la gobernabilidad de una España plural y diversa, a proponer sistemas de financiación e incluso a negociar traspaso de competencias, algo que podríamos enmarcar en un tiempo nuevo que podríamos bautizar como «independentismo constitucional», y no es una crítica, es una evidencia, que creemos que además ha sido positiva para el conjunto de la sociedad española y catalana. Hoy Cataluña y España están mejor que en el año 2017. El clima político y social ha mejorado gracias al esfuerzo de muchos y también a pesar de otros pocos.

Valorar esta legislatura no es posible si no hacemos una mirada hacia atrás. Debo recordarles que Esquerra Republicana y Junts per Catalunya, de una forma u otra, han gobernado en los últimos diez años en nuestro país. Sin ir más lejos –la memoria es un poco corta, pero...–, hace un año y medio ustedes estaban todos sentados aquí juntos gobernando conjuntamente Cataluña. Y debo recordarles, en todo caso, que el señor Aragonès no es presidente gracias a los votos del PSC, es presidente gracias a los votos de Junts per Catalunya y de la CUP. Eso sí, previa firma del cordón sanitario para decir que con el PSC ni agua. Y en estos momentos el PSC está en el centro de todos los acuerdos que hacen avanzar Cataluña, porque Cataluña necesita avanzar.

Y la valoración de esta legislatura, pues, la conocen los ciudadanos: a la cola en educación y en energías renovables, y al ritmo que llevamos seguiremos a la cola. A la cola también en políticas sociales. Hace diez años éramos referentes y ahora lo que hacemos nosotros es ir a ver a otras comunidades autónomas para saber cómo se tienen que hacer las cosas bien, y además sabemos que ya no es una cuestión de poner más dinero, sino de gestionar mejor.

Con la sequía más importante de nuestra historia. Que no llueva no es culpa del Govern; *ara*, que el Govern no haya previsto las infraestructuras necesarias para ha-

cer frente a una situación que sabíamos que se iba a producir sí es responsabilidad del Govern.

Cataluña, además, no dispone de un mercado de vivienda o dispone de un mercado de vivienda absolutamente prohibitivo para la mayoría de la sociedad. Mucho debate legislativo, mucho debate competencial, pero poco tocho de vivienda pública.

El Govern, además, eligió como modelo de seguridad el de la CUP, y se equivocó no apoyando ni respetando el trabajo de los Mossos d'Esquadra y gobernando a espaldas de las necesidades de nuestras ciudades y pueblos.

Alguna responsabilidad, por lo tanto, tendrán aquellos que han gobernado durante una década... Porque, cuando preguntas al Govern, normalmente la responsabilidad siempre, de los problemas, es de otros y –eso sí– los éxitos son propios. Recuerdo ayer que el *president* sacaba pecho de que Cataluña tiene los mejores datos de paro de los últimos quince años, obviando, eso sí, que ellos votaron en contra de la reforma laboral, que tiene mucho que ver con esos resultados.

En definitiva, el balance de la legislatura es que el Govern no sabe a dónde va. Cataluña aguanta no por el Govern que tiene, sino por la ciudadanía, por sus empresas, por sus emprendedores y por su tejido social. Y, de cara a este último año, ayer el Govern se puso en modo precampaña nombrando candidato al *president* y reformando el Govern para convertirlo en comité electoral. No les extrañe si en los próximos meses vemos a *consellers* prometiendo residencias en diferentes ciudades, siempre y cuando ganen ellos.

Y, en el mientras tanto, la ciudadanía mira con perplejidad cómo sus representantes se enzarzan en discusiones y debates políticos y no en las políticas.

Todos debemos reflexionar sobre si esta legislatura ha sido útil para la ciudadanía. Los ciudadanos deben preguntarse si están mejor ahora que hace cinco años, el porqué, y que busquen dos o tres políticas que haya puesto en marcha el Govern de la Generalitat que hayan mejorado sustancialmente su día a día. Y no tarden mucho; no tarden, porque el *president* ya ha decidido ser antes candidato que *president*, y eso es justo lo contrario que necesita Cataluña.

Gracias.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Josep Rius i Alcaraz.

Josep Rius i Alcaraz

Moltes gràcies, vicepresidenta; presidenta, també. Diputats i diputades, molt bon dia a tots i a totes. Estem davant novament d'una moció macedònia de Ciutadans, barrejada de balanç. En altres ocasions ja els hi hem dit que ens tenen acostumats a mocions *fake* perquè considerem que són una formació política *fake*. I aquesta setmana, és cert, no ens presenten una moció *fake* –enhorabona–, però sí que ens presenten una moció macedònia, un poti-poti, un aiguabarreig que conté una mica de tot i en el fons és no res.

Em consta que no han rebut esmenes de cap grup parlamentari d'aquesta cambra, i això només pot voler dir una cosa, i és una certa irrellevància. Són cada vegada més irrellevants a les urnes i són irrellevants per al país, i per això fan una moció macedònia, perquè no tenen cap projecte per al país més enllà d'inflar la bombolla mediàtica pròpia i la de la ultradreta.

I és per això que els hi anuncio –no els hi sorprendrà– que votarem en contra de tots i cadascun dels punts de la seva moció, perquè han perdut credibilitat malgrat que la caverna mediàtica i les clavegueres de l'Estat els hagin utilitzat, també a vostès, per intentar tergiversar la realitat de Catalunya i, per descomptat, menystenir i ofendre constantment Junts per Catalunya, el president Puigdemont. Però no ofèn qui vol, sinó qui pot.

La prova fefaent que són irrisoris és que l'any 2019 van anar a Waterloo per dir-li al president Puigdemont que la república no existia... I, saben què?, que qui està a punt de no existir ara són vostès i nosaltres seguim endavant amb l'amnistia, endavant amb el dret a l'autodeterminació i endavant a treballar per donar respostes als problemes, els reptes i els projectes de tots els catalans.

Dit això, senyors d'Esquerra Republicana, també, i del Govern, sí que hem de fer un toc d'alerta, perquè un govern dèbil unit a una incapacitat de gestionar adequadament molts àmbits de govern serveix com a passada de gol, *cortita y al pie*, a formacions com Ciutadans per fer mocions com aquesta. Perquè la llista d'exemples de mala gestió és gran. En posaré alguns.

Tenen una vaga d'infermeres convocada des del 12 de desembre en resposta al que consideren un menyspreu del Departament de Salut cap a la seva professió; ja fa quaranta-quatre dies que s'allarga. I també una vaga de tècnics sanitaris que des del 8 de gener està en marxa a l'espera de rebre una proposta de salut amb millores laborals.

Sequera: tenim un govern que porta mesos dient que cal centrar-se en la gestió, en els problemes reals de la gent, però quan ha arribat el primer gran problema per a la gent, com és la sequera, han estat incapaços d'afrontar el problema amb una gestió solvent i eficaç. La sequera segur que és deguda en bona part al canvi climàtic, però la mala gestió és responsabilitat exclusiva del Govern Aragonès. A Junts vam impulsar una proposició de llei amb mesures executives i ajudes als ajuntaments i el primer sector. Es va aprovar. Les actuacions i els diners hi són: actuin.

En matèria d'educació, finalment –finalment– van destituir el conseller Cambray. Vam celebrar un ple monogràfic a proposta de Junts, però les mesures executives que vam aprovar en aquest Ple no se les van fer seves fins que van venir els resultats de la prova PISA, i ara tot són presses. Per cert, també: els únics que vam portar propostes a la cimera vam ser el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Altres temes no menys importants: en matèria de seguretat, les dades i la percepció que tenen els ciutadans són dolentes. És veritat, han posat més mossos i més recursos que mai, però no hi ha resultats, no podem continuar així. Els únics que vam portar propostes, també en aquesta cimera, vam ser Junts per Catalunya. I es van aprovar el cent per cent d'aquestes propostes, però ara es neguen a convocar una junta de seguretat.

I no ens podran dir que des de Junts no hem estat propositius. Hem impulsat el Ple de la sequera, el d'educació, el de transició energètica. De fet, vam aconseguir impulsar i teixir consensos de país davant d'una manca de lideratge del Govern i una nova cimera per la sequera que ara es neguen a dur a terme.

També vam impulsar la proposició de llei per posar en marxa l'Agència d'Atenció Integrada Social i Sanitària. També hem proposat un ple de la pagesia. I ara som els únics que també ens hem oposat al decret de pisos turístics, perquè no resol el problema de l'habitatge de Catalunya, i etcètera.

El Govern té el suport parlamentari més minoritari de la història, fent amb el PSC de còmplice. Això també s'ha de dir (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*): trenta-tres i el PSC –trenta-tres i el PSC.

I acabo, presidenta. No hauria de fer falta dir-ho tant, però ara que el president i el Govern s'han posat en mode electoral, ho direm els cops que calgui: necessitem un president que faci de president i no de candidat; necessitem un govern que governi i que pensi més en el país i menys en el partit.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Gracias, presidenta. Señor Moreno, lo que tenemos que oír –lo que tenemos que oír–, la verdad. Dice usted que los partidos separatistas han pasado de querer irse de España a invertir a un presidente español. ¿Cómo no van a querer invertir a un presidente español si ustedes les dan todo –todo– lo que quieren, incluso la impunidad por terrorismo? Si es que es una vergüenza (*alguns aplaudiments*), hombre, es una vergüenza. Eso no es normalización, eso es extorsión –extorsión. Ya sabemos que al PSC esto le da, vamos, tres vientos, pero al menos a los demás, por favor, no nos traten de estúpidos.

Mire, esta moción de Ciudadanos, y ya me dirijo directamente al grupo parlamentario que la presenta, se titula *Balance de gobierno*, pero es un cajón desastre, un poco de puntos..., en fin, un poco caótico. Yo se lo digo con cariño, señor Carriosa. Nos quejamos a veces de las mociones *llençol* de otros grupos parlamentarios, pero es que la de ustedes inaugura una nueva categoría: es la moción constelación.

Nada menos que veintidós puntos en los que tratan absolutamente de todo un poco, desde las mascarillas hasta el respeto al orden constitucional, pasando por los impuestos, la sequía, la legislación electoral, la financiación, las delegaciones en el extranjero, los medios de comunicación... Al menos, hombre, podrían haber hecho un poco el esfuerzo de agruparlos por bloques temáticos, porque nos habría facilitado la labor a los demás: economía y fiscalidad, sanidad, educación, medioambiente... En fin, nos habría sido útil. Y yo me he permitido agrupar esas propuestas como en tres categorías.

Una categoría son esas propuestas elementales y básicas en las que denuncian los temas de siempre y que ponen de manifiesto los reiterados incumplimientos del Govern, que los hay y muchos. No referimos, en fin, a la inactividad del Govern en el sector de las energías renovables, la falta de inversiones en obra hidráulica o los grandes proyectos de infraestructuras como la B-40, el aeropuerto de Barcelona o el Hard Rock.

Aquí se podría hacer el mismo balance desde el principio de la legislatura –2021, 2022, 2023–: no han hecho absolutamente nada desde el Govern –nada. Y así seguirá, porque al Govern le da exactamente lo mismo lo que le podamos decir desde la oposición. Ellos seguirán a la suya convocando *cimeres*, *taules de treball*, *grups d'experts*, que es lo único que saben hacer, que es la manera que tienen de aparentar que hacen algo y, desde luego, de diluir sus responsabilidades.

Una segunda categoría de estas propuestas podría ser ese conjunto de puntos en los que se pone de manifiesto –se lo digo también con cariño– una cierta, a veces, incoherencia; es decir, desde Ciudadanos son capaces de cargar contra los partidos separatistas porque, en fin, destruyen el orden constitucional y la convivencia entre catalanes, pero, por otro lado, a veces pactan y transaccionan con ellos, en no pocas ocasiones, ¿eh?, a veces con una alegría y un alborozo sorprendentes.

El otro día, a mí, buscando una información en el diario de sesiones, me apareció una intervención de una diputada de su formación, del 23 de octubre del año pasado, felicitándose, ¿eh?, y alegrándose con gran, pues eso, en fin, alborozo de llegar a acuerdos con Junts y con Esquerra, ¿no? En VOX, desde luego, somos de la opinión de que con quienes permanentemente viven entregados a destruir la nación y a destruir la convivencia y a perseguir a los jueces no hay que pactar absolutamente nada.

Y una tercera categoría: aquellas propuestas en las que aflora un poco el espíritu del sí, pero un poco; el sí, pero sin pasarse, que a veces parece que también a ustedes les invade. En este sentido hay varias propuestas, ¿no? Pero a mí me ha llamado especialmente la atención aquella en la que piden el cierre de todas las embajadas salvo la de Bruselas, que es justamente la delegación en la que toda esta patulea de huidos, prófugos y fugados encabezados por Puigdemont se ha dedicado, desde luego, a confabular contra España.

Mire, hay que cerrar todas las delegaciones y todas las oficinas económicas, culturales y de cooperación de la Generalitat, porque solo sirven para promover el separatismo en el exterior y están comandadas por una señora que ha sido condenada por la justicia que está a favor de repetir el golpe y que gasta nada menos que 2 millones de euros en salarios de amigos y afines colocados en estas oficinas. En fin, pensar que estas delegaciones pueden funcionar de otra manera bajo un gobierno separatista pensamos que es una ensoñación ridícula en la que espero que no caigan.

Muchas gracias.

La vicepresidenta segona

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades... Fa unes setmanes vam poder debatre una moció de Ciutadans sobre joventut que també era bastant extensa però que sí que vèiem que treballava de manera transversal i aterrada el desplegament de les polítiques de joventut, malgrat que nosaltres no en compartíem gran part del contingut.

Però hem de dir que la moció que avui porten a debat ens sembla un despropòsit i, com han dit ja altres grups, un intent de parlar de masses coses per no acabar dient res. I ahir, precisament, la diputada Grau ens deia a la CUP que Ciutadans és una esmena a la totalitat a tot el que nosaltres representem. I, per tant, no es sorprendran que nosaltres votem en contra de tots els punts d'aquesta moció per una discrepància que és abismal en el plantejament, més enllà del redactat de cadascun dels punts.

I, començant pel primer, ja poden imaginar que no en compartim ni una coma. Vostès pretenen que aquest Parlament expressi el seu total compromís amb l'ordenament jurídic espanyol i el marc constitucional, però nosaltres aprofitarem per fer un breu repàs de què suposa a dia d'avui i de manera aterrada aquest respecte a l'ordenament jurídic.

El respecte a l'ordenament jurídic suposa no poder regular els lloguers en els termes i amb la profunditat que aquest Parlament decideixi, i, per tant, no poder garantir un habitatge digne a la població.

El respecte a l'ordenament jurídic suposa no poder desplegar propostes que millorarien la vida quotidiana dels catalans i les catalanes, com és la renda bàsica universal, com és el control dels preus dels elements més bàsics, com l'oli, o com la creació d'una banca pública catalana o com el desplegament real i efectiu de l'energètica pública.

El respecte a l'ordenament jurídic suposa que la principal proposta per a aquest país, aquella que ha estat capaç d'aglutinar grans majories en les darreres eleccions, els últims anys, on ha votat la població, no pugui dur-se a terme. I aquesta proposta és l'exercici del dret a l'autodeterminació, que, a més a més, ha representat un procés repressiu massiu per als catalans i catalanes.

I, en aquest sentit, com a darrer element, respectar l'ordenament jurídic equival també a renunciar a la sobirania necessària per fer polítiques per a la majoria del país davant un estat que és un mur de defensa dels rics, de l'IBEX i de la monarquia.

Tanmateix, i per desgràcia, també els hem de dir que amb relació al respecte a l'ordenament jurídic poden estar tranquils, perquè fins al moment aquest Govern no ha demostrat cap intenció de defensar la sobirania del Parlament més enllà dels límits de la Constitució i de l'Estatut.

I, per esmentar algun altre dels punts de la moció amb relació a les polítiques ambientals, és també un despropòsit que, en el greu context de sequera que estem patint i la greu crisi climàtica, vostès apostin pel creixement il·limitat i afirmen el que ens sembla una irresponsabilitat, que és defensar que la lluita contra el canvi climàtic fa baixar els salaris.

Finalment, i en un moment en què els serveis públics a Catalunya pateixen una tensió tan important i en què cal posar-hi més recursos, com és el cas de la sanitat i l'educació, però també la necessitat de construir i adquirir més habitatge o d'invertir en el transport públic, vostès pretenen eliminar tots els impostos propis, entre els quals l'impost sobre grans establiments comercials, l'impost sobre habitatges buits, l'impost sobre estades en establiments turístics, l'impost sobre instal·lacions que incideixen en el medi ambient.

Senyors de Ciutadans, vostès saben com es paguen els serveis públics? Doncs amb impostos. I vostès saben què preocupa a la població amb relació als impostos que paguen? Doncs que aquests no acabin a les butxaques dels rics de sempre i que serveixin precisament perquè quan vagin al CAP hi trobin més metges i metgesses, hi trobin més infermeres i infermers, i més tècnics; perquè els seus fills i filles puguin anar a escoles on a les classes hi hagi menys alumnes i, per tant, hi hagi més mestres i estiguin millor pagats i pagades, o perquè la Generalitat els pugui oferir un habitatge digne en un moment d'una greu crisi d'accés a la «vivenda».

Per tant, siguin clars. Vostès volen que es contaminin més? Vostès volen tancar escoles i hospitals? Creuen que tancant les oficines de la Generalitat al món garantirem als professionals sanitaris, que fa setmanes que estan en vaga, la millora de les condicions laborals que reclamen? Perquè nosaltres creiem que no.

Liquidar la sobirania del país és impedir que decidim lliurement com volem afrontar el nostre futur. I també ho és carregar-se els serveis públics i els pobres mecanismes de redistribució de la riquesa de què disposem actualment. Vostès, senyors de Ciutadans, són per als catalans i catalanes un perill.

Gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, vicepresidenta. Senyor Carrizosa, suposo que el fet de compartir passadís també fa que conegui el seu caràcter. Jo sé que vostè és un optimista irredempt, però crec que aquesta moció és un exercici d'optimisme per dos motius.

El primer, perquè vostè ens ha explicat que es projecta en el proper cicle electoral com a força de govern –jo crec que no– en un clar exercici d'optimisme, si m'ho permet, però també en un exercici d'optimisme per creure que una moció de gairebé trenta punts..., el Govern d'Esquerra Republicana té capacitat de complir-los, i, per tant..., quan demostra clarament que és un govern que té el motor «gripat», i ara m'hi referiré, també. Potser el pot sorprendre, però bé, és veritat que una part del diagnòstic el podem compartir –i ara m'hi referiré–; òbviament, també sap que no en les solucions, no?

Però jo crec que és un govern «gripat», i crec que els fets són clars. I alguns exemples que crec que són per tots coneguts, i crec que també per la ciutadania: és un govern que té més mestres que mai i té els pitjors resultats en educació dels darrers anys.

És un govern que té el pressupost més alt de la història en el Departament de Salut i tenim la sanitat al límit. I, evidentment, ho hem vist també, per exemple, no?, aquests dies, amb la situació de col·lapse de l'atenció primària però també, evidentment, de les urgències.

És un govern –i això és veritat que no és responsabilitat exclusiva d'Esquerra Republicana, sinó que aquí..., ho comparteix amb Junts per Catalunya, que sempre fa veure que passava per allà– que en deu anys no hem tingut una política de construcció d'habitatge públic de lloguer. De fet..., és a dir, pràcticament amb això podríem dir que tenen quasi el model Ayuso; és a dir, la Generalitat ha fet conjuntament en aquest cas amb la Comunitat Autònoma de Madrid menys habitatge públic de llo-

guer que el que van fer, per exemple, els comuns en vuit anys governant l'Ajuntament de Barcelona.

I, després, no m'hi estendré, però és un govern que no se'n surt amb les energies renovables. De fet, crec que avui en la interpellació... Crec que, evidentment, el fracàs de la transformació verda és evident, no?, per més que s'enfadin.

De fet, és un govern que no té capacitat legislativa, és un govern que no fa lleis, i no hi ha capacitat de transformació sense lleis. En un any han aprovat quatre lleis a iniciativa del Govern, segurament claus per al seu sector: la comarca del Lluçanès, consolidació de personal de funcionaris, la reforma del Consell Escolar de Catalunya i, finalment, també la llei d'associacionisme. Però no són les lleis que va prometre en aquest cas el president Aragonès quan va fer el seu discurs d'investidura, no?

I al final ho fien tot..., de fet, en la seva reforma, que aprofito per felicitar la vicepresidenta –de fet, jo ja li deia que era la vicepresidenta–..., però ho fien tot a un problema de comunicació o d'estratègia, quan en realitat el que té el Govern és un problema d'acció. Té un problema d'acció i té un problema de model, perquè avui també llegíem l'entrevista amb el flamant viceconseller, que deia: «Jo diré que el president no pot dir.» No sabíem que teníem un president que s'autocensurava, és tota una novetat.

Jo sempre els hi he dit també moltes vegades que sí, que és segurament el president perfecte per a la sequera, perquè no es mulla mai. Si, de fet, el que volem saber és què pensa el president, és a dir, quina Catalunya vol per als propers anys, quin és el model de país... És un president que no sabem què pensa sobre el Hard Rock –no sabem què pensa del Hard Rock–; diu que no és el seu model però que l'han de fer. Jo no sé què pensa el president sobre l'ampliació de l'aeroport. No ho sé. S'ha d'ampliar l'aeroport? No? S'ha d'estendre la tercera pista del Prat? És un president que, fins i tot quan li preguntes directament si hi han d'haver correbous a Catalunya o bous embolats, no contesta. Per tant... Jo crec que no necessitem que algú parli pel president, necessitem que el president parli i lideri. I aquesta és la part fonamental, no?

I deia que no compartim, evidentment, la resposta perquè és veritat, vostès amb una mà demanen més polítiques socials i amb l'altra mà, no?, des de Ciutadans imiten el model Ayuso. És a dir, vostès al final el que proposen és una rebaixa indiscriminada d'impostos que pràcticament..., segurament em quedo curt –segurament la consellera d'Economia tindrà més dades–, però jo crec que entre l'afectació de l'IRPF, les rebaixes fiscals de l'IRPF i els impostos propis... Per cert, impostos propis que són clarament redistributius, perquè vostès m'estan dient, per exemple, que les grans elèctriques, que s'han «forrat»..., i hi ha un dels impostos que vostès volen eliminar que és sobre l'impacte de les grans companyies elèctriques en el medi ambient. Vostès volen que les companyies elèctriques, que s'han «forrat» en aquest cas amb la pujada dels preus de la llum, paguin menys? Jo crec que com a mínim són 1.000 milions d'euros els que vostès proposen en retallades. I al final, quan rebaixes la política fiscal, el que està dient és que tens menys capacitat per construir un estat del benestar.

I crec, no?..., és evident que és una moció molt extensa, però per mi s'han oblidat d'un dels principals problemes que té avui a Catalunya i que el Govern no hi respon, que és el de les polítiques d'habitatge. No hi ha política d'habitatge públic en aquest país, i a mi em sap greu que també se n'hagin oblidat.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Jordi Orobitg i Solé.

Jordi Orobitg i Solé

Bé; moltes gràcies, presidenta, vicepresidenta. Em sumaré de forma entusiasta a aquest primer debat electoral de les eleccions al Parlament del 2024. (*Rialles*.) I ho

faré abordant –ho intentaré– en aquest cas la moció que ens ha presentat Ciutadans, que, lògicament, més enllà de la seva matracca habitual, com bé s’ha dit per part d’algun dels portaveus que m’ha precedit, en termes del discurs d’adhesió en aquest cas al règim, al règim procedent en aquest cas de la Transició entre la Dictadura i la monarquia dictatorial que patim al nostre país..., doncs, evidentment, no deixa de ser una valoració subjectiva, més aviat un desideràtum d’allò que ell creu que és el context de Catalunya avui dia, no?

Un desideràtum que hem vist també que és compartit per la resta de formacions polítiques de la resta de grups parlamentaris, que també han expressat el seu parer subjectiu i que intentaré rebatre objectivament. Com ho faré? Doncs crec que amb una eina que ens n’hem dotat entre tots, que són els treballs del Centre d’Estudis d’Opinió, la darrera onada del seu baròmetre d’opinió, del novembre de 2013, que diuen que el Govern de la Generalitat aprova, i en aquest cas aprova amb un 5,9 pels votants d’Esquerra Republicana, amb un 5,6 pels del PSC –senyor Moreno, eh?, per maniobra electoralista i, en aquest cas, per promoure una candidatura, la del senyor Illa, deixant tirats els espanyols com a ministre de Sanitat per venir a presentar-se a les eleccions al Parlament, vull dir que... (*Aplaudiments.*)

També l’aprova Junts per Catalunya, amb un 5,4; En Comú Podem, amb un 5,3, i la CUP, amb un 5,1. Però és que fins i tot en aquest cas, doncs, li he de dir, senyor Carrizosa, que fins i tot pels propis votants de Ciudadanos: un cinquanta-cinc per cent dels votants de Ciudadanos posen més d’un cinc al Govern de la Generalitat de Catalunya. Clar, tenim talibans, entenc, com vostè, que li donaran un zero, però fins i tot un cinquanta-cinc per cent li donen més d’un cinc. I això, parlant d’un biaix ideològic a la valoració. Evidentment, hem de valorar un govern, però si entrem a valorar en aquest cas el grau d’aprovació de la gestió, fins i tot un seixanta-dos per cent dels enquestats li donen una nota igual o superior a cinc.

Si hem de parlar de la satisfacció amb la gestió dels serveis públics, la mitjana és d’un 6,77, i els votants de Ciutadans..., un 6,89. Per cert, senyor Moreno, en el cas dels del PSC, un 7,02. Senyor Rius, en el cas de Junts per Catalunya, un 7,06, la nota. I en el cas d’En Comú Podem, un 6,98. Doncs, com deia aquell, *yo creo que no estamos tan mal*, no? Fins i tot en aquest cas, senyor Carrizosa, és que les dades són espaterrants, eh? Si abordem l’àmbit de la promoció de la cultura i la llengua catalanes, els votants de Ciutadans li donen una nota de 5,9. Flipa, tulipa! (*rialles*), vull dir, no té res a veure amb tot allò que vostès diuen en aquest faristol.

Però fins i tot fan propostes estrella en l’àmbit de la fiscalitat. Parlen de l’IRPF, ens parlen de deflactació de l’IRPF, de la reducció dels tipus impositius d’un tram català..., unes propostes que estan completament allunyades del sentit majoritari dels catalans, que amb un cinquanta-sis per cent contra vint-i-nou es mostren a favor de mantenir i no rebaixar l’IRPF. Però fins i tot els votants de Ciutadans són els que estan menys en desacord amb l’expressió «pago més del que rebo». Són els que hi estan menys de desacord: fins a un seixanta-un per cent dels votants de Ciutadans diuen pagar tant o més del que reben. Per tant, no entenc, evidentment, quin és el seu posicionament polític. I crec que això justifica, doncs, la seva davallada, els seus resultats electorals; el fet que, en aquest cas, una companya diputada seva, la senyora Anna Grau, a les eleccions municipals, obtingués un 1 per cent dels vots, només cent cinquanta vots més que el PACMA. I és evident també que aquesta projecció és el que fa que el darrer CEO digui que, en aquest cas, el PACMA fins i tot dobla les expectatives electorals de Ciutadans.

Nosaltres tenim el convenciment que aquest CEO no fa més que reflectir que aquestes polítiques de transformació en l’habitatge, en drets de les dones, reindustrialització i captació d’inversió estrangera productiva –no especulativa–, increment exponencial de la dotació de mitjans humans i materials dels serveis públics essencials –com educació i salut–, el promoure la defensa de la llengua no des del victimisme, sinó amb inversió activa en mitjans audiovisuals, el salt exponencial en

l'àmbit de l'energia verda i la sostenibilitat..., fan que tinguem aquests resultats a dia d'avui.

I no voldria acabar la meua intervenció sense fer-li una darrera consideració, senyor Carrizosa: nosaltres no votarem, evidentment, a favor cap dels punts que vostè ens han expressat en aquesta moció. I, més enllà de les consideracions polítiques, que algunes podrien ser versemblants i fins i tot tenir la nostra simpatia, el que no farem és entrar a blanquejar, ni transaccionant ni votant a favor, en aquest cas, els que han estat partícips de la repressió. I les informacions sobre l'operació Catalunya a dia d'avui, doncs..., hauran de donar explicacions, no?, d'aquestes trobades del senyor Jordi Cañas, del senyor Albert Rivera, amb persones vinculades amb la policia democràtica, que, en aquest cas, van participar activament (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –ja acabo, presidenta– per malmetre i arruïnar la vida civil d'una gran part d'un col·lectiu independentista que no volíem fer més que complir un programa electoral i fer realitat el somni dels ciutadans del nostre país.

I, per tant, com li deia, no serem partícips d'un acord amb vostès. I el que farem és, evidentment, que, un cop aprovada la llei d'amnistia, estarem en disposició de resoldre aquest conflicte polític, com d'altra banda també desitgen, amb un referèndum, el vint-i-nou dels seus votants.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'esport

302-00379/13

Passem ara al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'esport, presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades, diputats... Ho dèiem en el darrer Ple en la interpellació: aquests darrers mesos s'han acumulat temes del sector esportiu ja sigui per inacció, ja sigui perquè estan mal enfocats, i d'aquí aquesta moció, que, a banda de fer costat al sector, perquè és més que esport –sempre ho diem, és cultura, és salut, és economia, fer costat també a la Plataforma Proseleccions Catalanes–, el que fa és esgrimir una sèrie de punts molt executius i propositius.

El primer és defensar l'autonomia de les federacions esportives catalanes davant del conveni invasiu que ha proposat l'Asociación del Deporte Español per integrar les federacions autonòmiques dins de les estatals, prenent de vetar la representació a nivell internacional de federacions i seleccions i recentralitzar competències. Les federacions catalanes s'estan autodefensant, i la UFEC; el Govern basc hi ha pres també partida. Junts per Catalunya a Madrid hem entrat dues preguntes escrites, però el Govern, i tot i que el sector els hi ha demanat dues vegades per escrit, no ha mogut encara ni un dit.

En fi, més punts de la moció. Vostè, vicepresidenta, l'altre dia, al més pur estil Arrimadas, ens treia aquí al faristol un pòster defensant els seus números. Però la realitat és tossuda, i el sector no havia estat mai tan unit i tan en contra de la gestió del Govern. I, de fet, se li van manifestar aquí fora, al Parlament, fa pocs dies. Per

tant, deixin-se de romanços i facin cas de les justes reivindicacions que el sector els hi està transmetent. I d'això van, de fet, els sis punts de la nostra moció.

El primer: pagar els convenis 2022-2023 pendents a la UCEC i a la UFEC. Ho vam denunciar al darrer Ple i vostès en els darrers dies han corregut a pagar-ne el vuitanta per cent. Millor. De fet, no ha estat fins que l'oposició i el sector hem fet pressió que no han començat a pagar els deutes. El que haurien de pagar també són els interessos que els ha comportat.

Segon punt: agilitzar el sistema d'ajuts perquè tothom es pugui planificar amb seguretat i amb previsió les activitats de la temporada. Hauríem de fer també un consell català de l'esport més àgil per resoldre el col·lapse que té en aquests moments. Hauríem de poder també agilitzar el Registre d'Entitats Esportives, que està bloquejant el funcionament de clubs i entitats, i això acaba afectant també el seu finançament.

Destinar una partida pressupostària a la UCEC perquè es puguin presentar als jocs esportius mundials. Els darrers els vam organitzar aquí a Catalunya. I, en canvi, vostès enguany han deixat a casa desenes d'esportistes *amateurs*, que no podran participar-hi per una trista subvenció.

I, finalment, dintre dels punts que defensa el sector i que ens fem nostres: complir el compromís que vostè mateixa en seu parlamentària va adquirir de doblar el pressupost esportiu. I és just fer-ho perquè a Catalunya dediquem deu euros per habitant i any a les polítiques esportives quan, per exemple, França hi dedica cent euros; Suècia, 250 euros, és a dir, vint-i-cinc vegades més.

Altres punts de la moció que hem inclòs? Lluny de tancar el canal Esport3, com hem sabut que vostès pretenen, demanem preservar-lo amb una programació de qualitat treballada amb el sector i presentar-ne un pla de relançament. Això, per una doble vocació de servei: la primera, pel dret a la informació en català, també l'esportiva, i també, òbviament, per visibilitzar els esports minoritaris i aquells clubs que no tenen accés als grans canals. I ja anuncio que entrarem una proposta de resolució específica amb tots els temes que creiem importants del canal Esport3.

Eximir del Registre Oficial de Professionals de l'Esport els socorristes, perquè no són esportistes, i amb això ens tirem pedres al teulat de tenir cobertes piscines i platges, sobretot aquest estiu. Destinar una partida a la promoció del futbol botons. Presentar un pla de promoció del català en l'esport base, fonamental –hi tenim una oportunitat. I desgravar les quotes d'usuaris d'entitats esportives sense ànim de lucre.

I teníem també previst incloure un darrer punt reclamant per enèsima vegada l'entrega de les tres bicicletes de mà al projecte d'en César León a Can Felipa, de Barcelona. Afortunadament, vostès aquests darrers dies han complert el mandat del Parlament, per fi –nosaltres ho celebrem–, i han fet efectiva aquesta entrega.

I ja sé que no es tracta de cap gran iniciativa parlamentària ni de cap gran acció de govern que passarà a la història, però és realment reconfortant i esperançador veure que aquests petits gestos que podem fer políticament de manera conjunta fan gran la política. I l'impulsor, en César León, que és un lluitador, que és un discapacitat ultracapacitat, avui volia venir de públic però finalment no ha pogut. I des d'aquí li volia desitjar que es recuperi ben aviat i agrair-li el seu exemple per ajudar els altres, el seu exemple de perseverança.

Gràcies a tots.

La presidenta

Té la paraula per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, la senyora Mar Ampurdanès Gutiérrez.

Mar Ampurdanès Gutiérrez

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bon dia de nou. En primer lloc, voldria agrair al diputat Vergés que hagi acceptat les tres esmenes que vam presentar a la

moció i anunciar que votarem favorablement a la gran majoria dels punts que planteja.

I hi votarem a favor, en primer lloc, perquè compartim la importància de donar suport a l'esport català i a la seva projecció arreu del món. I, en aquest sentit, valorem com de significativa ha de ser l'aposta per les seleccions catalanes en la major diversitat d'esports que ens sigui possible i reconeixent especialment la tasca de la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes.

Amb relació a la resta de punts, si m'ho permeten, voldríem fer una reflexió més general, i és que considerem interessant posar sobre la taula la idea que el foment de l'esport no ha de equivaldre en exclusiva, ni molt menys, al suport a unes federacions i a uns clubs que tendeixen a la professionalització d'aquesta activitat esportiva. Per nosaltres –voldríem poder treballar en aquesta línia en un futur– fomentar la pràctica esportiva és afavorir que totes les persones que vulguin practicar un esport concret puguin fer-ho. I això, per desgràcia, no és així a dia d'avui.

Poder jugar a futbol en un club pot tenir un cost al voltant dels set-cents euros, malgrat que la forquilla de preus, evidentment, és molt variable depenent del club. I aquest enorme cost econòmic de la pràctica esportiva hi limita l'accés tant a la població adulta com també a tots aquells infants i joves les famílies dels quals han de fer un gran sobreesforç per poder pagar les quotes d'aquests clubs, si és que directament no els resulten inassumibles.

En aquest sentit, i en la línia que planteja la moció, l'ampliació del pressupost i les ajudes en matèria esportiva poden estar bé, però cal que també vagin acompanyades d'una major fiscalització d'aquests diners i de poder analitzar el retorn que hi ha a la societat; de plantejar si l'objectiu és tenir més infants i joves federats o si precisament l'objectiu ha de ser facilitar-los simplement la pràctica esportiva en qualsevol modalitat i garantir també l'acompanyament adequat per al seu desenvolupament, tant personal com col·lectiu.

Segons el nostre parer, l'encàrrec que hem d'afrontar des de les administracions públiques és potenciar un esport que esdevingui una eina educativa i que fomenti la integració i la cohesió social. La pregunta és, doncs, si dotant de més recursos l'àmbit de l'esport ens apropem cap a aquests objectius, i, en tot cas, com podem desenvolupar les polítiques necessàries perquè així sigui.

D'altra banda, i en aquesta direcció apunta una de les esmenes que hem presentat, ens preguntem també quines polítiques s'estan duent a terme per generar espais segurs per a les persones LGTBI i on el racisme no hi tingui tampoc cabuda. Sabem que gran part de la població se sent exclosa d'aquests espais per les dinàmiques que sovint s'hi reproduïxen, i de manera generalitzada els clubs esportius han abandonat també la tasca d'integració que els correspon.

Per això nosaltres hem proposat –i així ens ho ha acceptat el grup de Junts per Catalunya– elaborar un pla d'acció contra el racisme i l'LGTBI-fòbia en l'àmbit de l'esport que es mantingui actualitzat i que faciliti tant als centres educatius com a les entitats esportives tot tipus d'eines necessàries precisament per combatre aquest racisme i aquesta LGTBI-fòbia en el marc de la pràctica esportiva. Un pla que ha de ser ambiciós, que vagi des de l'anàlisi d'iniciatives d'èxit que s'hagin desenvolupat arreu del territori i que estiguin funcionant fins al desenvolupament de plans formatius o la realització de campanyes de conscienciació i acompanyament a les entitats esportives.

I, finalment, amb relació a l'altra esmena que hem presentat com a CUP, ens sembla imprescindible facilitar l'accés de les persones en general als espais esportius, als espais físics on han de desenvolupar la pràctica esportiva. Tenim camps de gespa artificial o grans pavellons que estan tancats al públic, que només són accessibles si es paguen les quotes als clubs que hi tenen cedit l'ús. La solució en aquest sentit pensem que és senzilla, que simplement ha de respondre a una voluntat política d'aplicar-la, i per això proposem també que la Generalitat participi en facilitar

l'ús d'equipaments públics a entitats de l'àmbit de l'esport popular, a altres entitats esportives sense ànim de lucre i, en definitiva, a la ciutadania en general, per tal de fomentar la pràctica esportiva i la vida saludable, a través de propostes que poden ser també compartides amb el món local, que sabem que en molts casos té les competències sobre aquests espais públics, com pot ser senzillament l'obertura a la població dels patis de les escoles o instituts en horari no lectiu per poder-hi practicar esport.

En conclusió, emplacem aquest Parlament a fer un pas endavant, a sortir de la visió de l'esport com un negoci, de les estructures d'unes fundacions que sovint actuen de manera opaca i clientelar, per caminar cap a una pràctica esportiva que sigui veritablement inclusiva, educativa, lúdica i que, en definitiva, generi una estima per a l'esport a llarg termini i esdevingui una veritable promoció de la pràctica esportiva a casa nostra.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Montserrat Fornells i Solé.

Montserrat Fornells i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, bon dia a tothom. Aquesta és una legislatura que per part del Govern ha estat centrada en relançar un sector important per al país com és el de l'esport, fent una aposta clara i ferma per aquest sector. Mai com fins ara el Govern havia portat l'esport al centre de les seves polítiques, amb una aposta econòmica important, de més recursos, i amb uns canvis de dinàmiques imprescindibles per abordar les transformacions necessàries.

El Govern ha declarat l'esport com a bé essencial i ha creat la Taula de l'Esport, amb la presència de tres consellers i amb representants institucionals, socials i econòmics de tot el sector esportiu, per treballar, per tirar endavant totes aquelles necessitats del sector. I el passat mes de desembre ja va aprovar, aquesta taula, vint actuacions per implementar.

Ha estat una legislatura amb una inversió important i històrica, amb 90 milions en el pressupost del 2023 –la xifra més alta dels darrers dotze anys–, i amb un creixement d'un vint-i-set per cent respecte al 2022, amb la voluntat de continuar amb aquesta aposta de destinar-hi més recursos cada any. Ens votaran els pressupostos per així fer-ho possible, diputat Vergés?

De fet, molts dels punts d'aquesta moció reafirmen l'obra de govern. En aquest sentit, remarcar que moltes de les demandes ja estan ateses i insten el Govern a fer accions ja realitzades. O tenien la moció escrita de fa molts mesos o estan molt poc al dia de les novetats, o bé aquesta moció només està pensada per repetir un mantra que no és cert però que els convé políticament.

Pel que fa a les federacions esportives, s'han dut a terme accions que no s'havien fet mai: s'ha agilitzat la tramitació dels ajuts que reben, s'ha canviat la dinàmica que hi havia fins ara, coneixent els ajuts i els diners de que disposen a principi de temporada i rebent una bestreta dels que els hi pertoquen.

En referència als consells esportius i als clubs, s'han atès les demandes de millores que aquests demanaven, amb més finançament, més ajuts, que els han permès fer més accions, més coses. Per exemple, s'ha repartit als clubs un total de 6 milions d'ajuts, multiplicant per vuit el que tenien el 2021. Evidentment, això ha comportat que se n'hagin beneficiat més clubs: dels cinquanta clubs el 2021 als 227 aquesta temporada.

També hi ha hagut més planificació. Per primera vegada els clubs reben la subvenció durant la temporada en curs. S'ha fet més simplificació, amb més transparència, sabent els requisits del que poden fer i com ho han de justificar. Això ajuda i facilita la seva tasca.

Pel que fa referència al Consell Català de l'Esport, aquest és una bona eina sempre que es gestioni bé. L'herència rebuda pels que ho gestionaven abans ha estat nefasta i s'ha hagut de posar ordre i posar al dia la institució. Durant deu anys no s'havien tret noves places, no s'havien cobert jubilacions i s'havien patit retallades pressupostàries. Durant aquesta legislatura s'han reforçat les unitats amb més personal, s'ha estat més proactiu amb la dotació de més ajuts i s'han desencallat expedients històrics del 2017 i 2018.

És evident que totes aquestes accions de millora, de més suport, de desburocratització, d'agilització del món de l'esport, eren del tot necessàries. I cal seguir treballant per millorar encara més en tots aquests àmbits, perquè tota la feina no està feta, és evident, però sí que el camí està encarat en bona direcció i amb bon horitzó.

Sobre el punt del ROPEC, saben que no podem debilitar i deixar de garantir la seguretat en les piscines i en les platges del nostre país amb socorristes que tinguin la formació adequada.

Referent al punt número 11 d'aquesta moció, vostès no saben on van. Ens plante-gen una esmena al projecte que va presentar el director de TV3, que va guanyar per primera vegada el concurs públic amb el suport de tots els membres del consell de govern de la corporació, també els membres que va designar el seu grup. N'han parlat amb el senyor Pep Riera i l'Àngels Ponsa, d'aquest tema?

Des d'Esquerra hem presentat una esmena que parla de la necessitat d'incrementar la presència dels esports a tots els canals i també, de manera especial, a la plataforma 3Cat. Vostès s'han quedat amb un model de televisió lineal del segle XX i nosaltres, amb un model del segle XXI.

També ens ha estranyat que no parlessin en la moció d'esport femení o d'instal·lacions esportives, una tasca molt important que ha fet el Govern en aquests dos àmbits.

Per tot l'exposat, no podem donar suport al conjunt de la moció. Votarem a favor, en contra i abstenció en alguns punts. Lamentem que només se'ns hagi acceptat una de les nostres set esmenes.

Per anar acabant, dir que estem absolutament compromesos amb la promoció de l'esport per tot el retorn positiu que aquest aporta a la societat. L'esport és un bé essencial per al país. I trobaran sempre els diputats i diputades del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya al costat per relançar el sector i dotar-lo de recursos per fer front a les necessitats del present i del futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Marta Moreta Rovira.

Marta Moreta Rovira

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputades i diputats... Avui debatem aquesta moció de Junts per Catalunya, que podríem dir que és un plagi d'una moció presentada pel meu grup parlamentari el passat 4 d'octubre; moció que, per cert, es va aprovar en aquest hemicicle.

Posem a debat una iniciativa que parla de les federacions i dels consells esportius, de l'esport català amb una visió àmplia, des de l'esport federat fins a l'esport escolar i l'esport popular. Parla dels deutes pendents que té el Consell Català de l'Esport amb les federacions i consells esportius, de l'impagament i retard dels cobraments de les subvencions, que té, evidentment, conseqüències per a l'activitat física i, sobretot –no ho oblidem–, també per a l'esport escolar.

Com dèiem, tots aquests temes ja es reflectien en aquella moció que va ser aprovada i presentada pel Partit Socialistes ara fa quatre mesos. Per tant, donem suport a aquells punts que ja exposàvem i que reiteràvem a la moció que ja havíem presentat.

La moció també incorpora algunes consideracions noves que voldria comentar. Planteja donar suport a la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes. El nostre grup parlamentari no comparteix el model de la Plataforma Proseleccions Esportives Catalanes. Nosaltres donem suport a les federacions catalanes perquè puguin fer activitat internacional. De fet, el nostre marc normatiu permet la participació internacional de diverses competicions.

Hem explicat també en diverses i reiterades compareixences en aquest Parlament que donem suport als clubs i a les diverses federacions, i, per tant, creiem que les subvencions –és a dir, els diners– han d'anar a parar a les diverses federacions esportives catalanes. I, com saben, la Unió de Consells Esportius i les federacions participen de forma activa en esdeveniments, com deia, internacionals. Considerem que haurien de demanar en aquesta moció..., que el que haurien de demanar és que l'àmbit de l'esport tingui un pressupost que sigui necessari per cobrir totes les necessitats de les federacions catalanes, consells esportius, i gestionin ells mateixos i no a través d'una plataforma.

El punt 4 demana defensar l'autonomia de les federacions esportives catalanes davant el conveni d'integració de les federacions autonòmiques dins de les federacions estatals, proposat per l'Asociación del Deporte Español. Respecte a aquest punt, el que diem és que respectem les competències autonòmiques, que s'integri a través d'un conveni sobre la base del que estableix la llei de l'esport i el seu desenvolupament reglamentari, com fins ara, que les condicions d'integració les determina la federació espanyola. La integració no suposa càrrega econòmica per a l'autonomia, i, en qualsevol cas, serà necessària la ratificació del Consejo Superior de Deportes.

Un altre punt d'aquesta iniciativa demana eximir –eximir– de la inscripció del ROPEC els professionals del socorrisme, en tant que no són esportistes, tot mantenint i seguint impartint la formació que s'estableix als nous professionals. Mirin, aquí no ho acabem de veure, perquè tampoc crec que aportï una millora, aquest punt, diguem-ne, eximir de la inscripció del ROPEC, no? Els diferents sectors del món del salvament i socorrisme no tenen clar quin objectiu persegueix aquest punt, perquè tenir el certificat de professionalitat o el títol tècnic esportiu no implica cap canvi en el ROPEC. Eximir de la inscripció al ROPEC no modifica res, no millora res. Sí que provoca situacions complexes que viuen altres indrets. Si caïem en aquest error, això serà un campí qui pugui.

Regulem el sector dels professionals a través d'una figura, fins i tot d'un altre departament, segurament del Departament d'Interior. Segurament ens posaríem d'acord en aquest tema; seria més adequat. Repensem qui pot fer la formació i si aquest col·lectiu de professionals necessiten poder-ne fer, de formació. Trobem solucions per homologar les titulacions o les formacions fetes en altres indrets del territori. Pensem si es poden fer acreditacions en origen o fer formacions que siguin homologables amb continguts o amb hores.

El que està clar és que hi ha una manca de professionals, i això no ho discutim. El que hem de fer és trobar una solució en la formació dels professionals del salvament i del socorrisme. Per tant, a aquest punt sí que no hi votarem a favor i ens hi abstindrem.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidenta. Vicepresidenta... No puedo comenzar esta intervención sin destacar antes que nada la nueva ocurrencia del separatismo, ¿no?, esto de la promoción del deporte en catalán. Si ustedes no hubiesen corrompido ab-

solamente este Parlamento, esta ocurrencia sería considerada como una falta de respeto hacia los ciudadanos que nos han votado para que decidamos aquí sobre cuestiones importantes de su vida y su futuro.

Y es que ¿acaso el deporte que se hace en catalán es diferente al que se puede hacer en otra lengua? ¿Tienen más mérito los éxitos deportivos cuando estos deportistas se comunican entre ellos usando la lengua catalana? A mí me parece, sin lugar a dudas, una absurdez. Nosotros, alejados de su sectarismo, apoyamos *todos* los éxitos de nuestros deportistas, se comuniquen entre ellos en la lengua que se comuniquen: en español, en catalán, en vasco, en gallego, en silbo gomero..., nos da esto absolutamente igual.

Dejando de lado sus ingeniosas y a veces incluso hasta cómicas propuestas, les haré algunas apreciaciones.

En primer lugar, aunque a ustedes les moleste –porque esto, evidentemente, sería un obstáculo en su intento de controlar y manipular todo el entramado asociativo–, desde VOX creemos que la integración de las federaciones autonómicas de deporte de Cataluña en las federaciones nacionales sería, sin lugar a dudas, una buena noticia para los deportistas de nuestra región. Y nuestra defensa del deporte como una herramienta de unión y de cohesión social nos hace incidir aún más en ello. Esto sería de gran impulso, además, a la hora de profesionalizar todos los deportes y garantizar unas condiciones dignas para los deportistas, incluidos aquellos que practican deportes minoritarios.

Como saben, Cataluña cuenta con una rica tradición deportiva, con clubes y atletas de gran calibre, y esto nos permitiría ser la punta de lanza en una hipotética unión y que nuestros deportistas tuvieran un papel de liderazgo en sus respectivos deportes. La realidad es que sus propuestas son contrarias al progreso deportivo en nuestra región. Vuelven, mediante esta moción, con una solicitud de seguir financiando y creando selecciones deportivas catalanas que, *de facto*, comportarán un aislamiento de nuestros deportistas en nuestra región y también a nivel internacional, pues la participación de estas comprometerá en algunos casos la imposibilidad de participar en juegos internacionales, pues las que son realmente reconocidas son las federaciones nacionales –en este caso, la española.

La integración de las federaciones autonómicas a las nacionales no implica una pérdida de identidad, sino la creación de una identidad deportiva nacional que celebre y respete las particularidades de cada región. En lugar de verlo como una pérdida de autonomía, deberíamos verlo como un paso hacia la cooperación más estrecha y eficiente en beneficio de todos nuestros deportistas.

Su defensa del deporte se queda en esto, en sus discursos. Y es que, aunque nos resulta una vergüenza que la Generalitat no cumpla con sus compromisos económicos con clubes, federaciones y asociaciones, nos parece igual de preocupante que el dinero de estas no repercuta de manera directa en los clubes deportivos, que son quienes verdaderamente viven el día a día de los problemas de los niños y de los adolescentes que practican deporte.

Les recuerdo, como ya han dicho otros diputados, que en el Pleno del mes de octubre ya debatimos y votamos una moción con un carácter muy similar a esta. Nuestra posición sigue siendo la misma. Y la inacción, una constante en el Gobierno de la Generalitat.

Señores, mientras los clubs y las federaciones no puedan realizar sus actividades previstas por falta del cumplimiento de este Govern con relación al pago de las subvenciones ya otorgadas, ustedes ese dinero se lo gastan en lo que les da absolutamente la gana, por ejemplo, los 15 millones que nos está costando el desarrollo e implementación de las embajaditas en el extranjero.

En definitiva, desde VOX seguiremos apoyando el deporte como garantía de desarrollo personal y como una herramienta que debe permanecer alejada de las intromisiones políticas e ideológicas. La práctica de deporte, especialmente en los más

jóvenes, es la antítesis de sus políticas, pues esta es una fuente inagotable de valores como la colaboración, la solidaridad, el trabajo en equipo, la disciplina, la perseverancia y la superación personal.

Y, de la misma manera, seguiremos apoyando a nuestros deportistas, que precisan de oportunidades que les permitan desempeñar su actividad deportiva con garantías económicas y profesionales, y no selecciones inventadas que acabarán aislandoles y perjudicándoles directamente en su progreso deportivo.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs, bon dia a totes i tots. Bé, donar les gràcies per aquesta moció. Ens permet parlar de l'esport, de l'esport entès, segons el nostre punt de vista, no només com un servei públic, sinó com un dret universal de ciutadania, un dret universal que així està emparat en la carta europea de l'esport, i així també ho recull la Constitució i també ho regula l'Estatut d'autonomia; l'esport com una pràctica bàsica, transversal i saludable que millora la qualitat de vida a la que s'ha de garantir també l'accés universal tant a l'esport formatiu com al competitiu.

Entenem l'esport, doncs, com una eina socialitzadora, de cohesió i integració en tots els àmbits i amb persones en situació de vulnerabilitat, diversitat funcional, migrants, etcètera. Per tant, un àmbit de cohesió i d'integració. L'esport és i ha de ser, per tant, inclusiu i cooperatiu, i ha de vertebrar també el territori i fomentar els valors comunitaris.

Per impulsar aquest dret calen polítiques públiques efectives i dotació dels recursos necessaris que facin possible un esport per a tothom erradicant barreres discriminatòries i protegint aquesta pràctica dels efectes negatius de la mercantilització.

És a partir d'aquest plantejament que els comuns ens posicionem amb relació a aquesta moció, i per això, en general, la valorem com a positiva. No aborda, evidentment, tots els aspectes que caldria abordar, diguéssim, en aquest plantejament que tenim, però creiem que situa elements importants per avançar en aquest concepte d'aquest esport com a dret universal, inclusiu, cooperatiu, etcètera.

Per tant, votarem a favor de tots els punts excepte dos que ens hi abstindrem. Constatem d'entrada que la moció fa referència –i així ho compartim també– a la manca de lideratge i ambició del Govern per garantir el dret a l'esport. Creiem que val la pena que es constati aquesta realitat. Necessitem un govern més compromès amb aquest dret, l'esport entès com a universal, que ha d'arribar a tothom, que ha de garantir que tothom..., que ha d'evitar qualsevol tipus de discriminació, marginalitat, però que ha de garantir també el funcionament de les entitats, de les federacions, des de la plena autonomia per poder realitzar aquesta funció que han d'impulsar.

Creiem que li correspon al Govern millorar no només la dotació dels recursos per facilitar aquesta tasca, sinó també que la gestió d'aquests recursos, d'aquests ajuts, s'ha de fer de manera transparent, evidentment, però també de manera eficient, que no introdueixi elements perversos que acaben limitant la capacitat d'actuació, de promoció i de foment de l'esport per part de les entitats i de les federacions. Per tant, creiem que cal reforçar totes aquelles línies que tenen a veure precisament amb aquest reforç d'allò que pot ajudar a estendre el dret a l'esport inclusiu, cooperatiu i, evidentment, en instal·lacions també obertes i segures.

Ara bé, dic que ens abstindrem en un parell de punts. Un d'aquests punts fa referència al número..., el punt 15, on se situa permetre als particulars la desgravació fiscal de les seves quotes com a usuaris, si és el cas, d'entitats esportives sense ànim de lucre. No es tracta tant de que hi estiguem en contra com de que entenem que cal concretar, cal acotar exactament què entenem quan parlem d'entitats esportives

sense finalitat de lucre. Nosaltres considerem que cal promoure, cal fomentar, cal ajudar el que serien les entitats esportives de base no competitives, no professionals, des d'aquest punt de vista, no sigui cas que per la via d'una formulació de desgravacions fiscals a entitats esportives sense finalitat de lucre acabem subvencionant determinades entitats esportives..., que jo no sé si té finalitat de lucre o no la fundació del Barça, per exemple, però que pot acabar fomentant un model d'esport que seria contrari a aquest model cooperatiu, a aquest model no professional, a aquest model de dret universal per a tothom. És per això que en aquest ens abstindrem.

I també ens abstindrem amb relació..., bé, a una altra de les daixò.

En qualsevol cas, el que creiem és que la moció en si ha de fomentar aquest esport entès com a dret universal, com a dret cooperatiu, i, en definitiva, un esport saludable a l'abast de tothom. I això li correspondrà al Govern liderar-ho.

Res més. I gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. *Consellers, diputats*, miren, no les voy a mentir. Esta moción me ha recordado a las que presenta VOX sobre temas sociales, ¿no? Es decir, presentan una moción con un título cuqui, bonito, que puede despistar, para luego a la práctica colarnos su monotema. Y con esta moción pasa lo mismo: el título puede resultar interesante, pero a la práctica no encontramos en la moción ni una sola medida para que las subvenciones que se dan al deporte se orienten al deporte de base social, para garantizar, por ejemplo, que ningún niño se quede sin practicar deporte porque su familia no se lo pueda permitir.

Y lo que sí que encontramos es: uno, una vendetta contra Esquerra, ya que Junts ostentaba esta cartera antes de salir del Govern, y dos, el monotema de siempre, que es esa manía de manosearlo todo para meter el marco nacionalista.

Y vamos con lo primero. Mientras Junts formaba parte del Govern, gestionaba Deportes. Una gestión que nos ha dejado un legado..., que nos ha dejado titulares como estos: «Cuatro detenidos en una operación anticorrupción vinculada a la antigua Convergencia», ¿no?, relacionado con el deporte. «Segunda imputación judicial contra el secretario del Esport de la Generalitat.» «Investigan un alto cargo por desviar dinero público destinado al deporte.» Y este es de diciembre de 2023, está fresquito: «La Generalitat financió a los cuatro principales cerebros del Tsunami a través de las ayudas al deporte.». Aquí, además de Junts, también encontramos a altos cargos de Esquerra.

Y, evidentemente, esto no sorprende a nadie, porque somos conscientes de que la marca de la casa no deja de ser la corrupción, ¿no? Como acabamos de ver, el por entonces secretario general de Deportes ha sido imputado por varios delitos, y otros cargos de la Generalitat están siendo o han sido investigados, entre otras cosas, por sufragar el *procés* a través de fondos públicos provenientes del deporte. Entonces, claro, con este historial no pueden pretender que algunos manifestemos alegremente nuestra desaprobación por la falta de liderazgo y ambición del actual Govern en materia de deporte, porque si esto es lo que ustedes entienden por liderazgo y ambición, pues, mejor que se queden quietecitos, ¿no?

Y no es mi pretensión blanquear la gestión de Esquerra, ni mucho menos, ya que si de nosotros dependiese priorizaríamos el deporte de base o el deporte por y para la gente y no destinaríamos ni un solo euro a aquellos que promueven las selecciones deportivas catalanas, porque lo único que hacen es vivir del cuento a costa del conflicto que ustedes mismos han creado.

Y entiendo que a muchos de ustedes les fastidie que la corrupción aún les persiga, pero la realidad es que, por mucho que cambien el nombre de Convergencia a

Junts, esto es como lo que le pasa a Tamara, la del «No cambié». Primero se cambió el nombre a Ámbar, luego se puso Yurena, pero es que la gente se sigue refiriendo a ella como Tamara, porque para el imaginario colectivo Tamara seguirá siendo Tamara, la del «No cambié». Y al igual que Tamara, la del «No cambié», ustedes tampoco han cambiado, porque a día de hoy, como he dicho, siguen acumulando titulares y condenas por malversación de fondos públicos.

Entonces, entiéndanme, no es una cuestión personal con cada uno de ustedes. Muy probablemente la mayoría de ustedes no han defraudado ni un solo euro a Hacienda ni ha dejado por pagar ni una sola cuenta del bar, pero lo que es innegable es que hay un problema endémico en su partido y en todos aquellos partidos que se perpetúan en esa alternancia al poder a la hora de gestionar recursos como si fuesen de su propiedad y no del conjunto de la sociedad catalana. Por ello cuando ustedes piden desburocratizar las ayudas a algunos nos saltan todas las alarmas.

El otro problema que le vemos a esta moción es que a nadie se le escapa que los nacionalismos usan el deporte como una herramienta efectiva para alcanzar sus objetivos. El deporte a menudo se ha utilizado como un medio para promover determinada identidad nacional, y esta moción también está manoseada por esa óptica nacionalista hostil que intenta cortar todos los vínculos sentimentales con España y que utiliza la confrontación constante como principal herramienta. El deporte es una herramienta muy poderosa para derribar fronteras sociales y para derribar fronteras de clase, ¿no?

Y por ello nosotros encontramos terriblemente perverso que usen una moción sobre deporte para meter su defensa de las selecciones deportivas catalanas, pidiendo además una confrontación directa con el resto de selecciones españolas, en el intento de levantar una frontera entre las personas, ¿no? Y, de hecho, Ciutadans nació precisamente para combatir esto. Nació para dar voz a todos aquellos que ya están hartos de confrontación, que están hartos de que les intenten dividir entre buenos y malos catalanes y hartos de que les señalen porque se salen de ese patrón monolingüe, uniforme y cerrado que defiende el nacionalismo catalán.

Así que no vamos a pasar por el aro. No nos parece oportuno que intenten colar sus selecciones deportivas hostiles en una moción de deporte de base social, y, obviamente, no daremos apoyo a la división y a la confrontación. Votaremos a favor de aquellos puntos que sí hablan de deporte y no daremos apoyo a los correspondientes a sus guerras partidistas o a los que buscan la confrontación constante...

La presidenta

Gràcies...

Noemí de la Calle Sifré

...de la sociedad catalana.

Gracias.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Desde el escaño, para posicionarnos brevemente sobre esta moción de Junts sobre la situación del deporte en Cataluña. Desde nuestro grupo, todo el apoyo al deporte base; todo el apoyo a políticas que efectivamente promuevan, impulsen y faciliten la práctica deportiva; también nuestro apoyo a aquellas entidades que igualmente impulsen y promuevan esta práctica.

Sin embargo, no compartimos que se utilice el deporte para hacer política ni que se financien entidades que hacen apología de la división y de la confrontación utilizando el deporte como coartada.

Por tanto, nosotros apoyaremos todo aquello que efectivamente resulte para apoyar al deporte base, para impulsarlo, para que se fomente su práctica, y votaremos en contra de todos aquellos aspectos de la moción que vayan en sentido contrario.

Muchas gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Gràcies, presidenta, i diputades i diputats. Diputada Fornells, de les esmenes d'Esquerra Republicana acceptarem la relativa al futbol botons, però la resta, que van en la línia de rebaixar intensitat i d'allargar terminis..., ja ho sap vostè, Junts per Catalunya anem per feina i, per tant, no les acceptarem.

I escoltant el seu discurs triomfalista jo, de veritat, no entenc com és que l'altre dia hi havia tanta gent manifestant-se aquí fora en contra de la gestió esportiva del Govern. Deuen estar absolutament equivocats.

Posicionament d'Esport 3. Nosaltres el volem mantenir; no només mantenir, sinó que presentarem una proposta de resolució per relançar-lo. Vostès el volen tancar, és clar. I sí, no es preocupi, que hem parlat amb els noms que vostè ha citat i anem tots a l'una.

Pel que fa a les esmenes de la CUP, que reforcen encara més tema de feminismes, van en contra del racisme, de l'homofòbia, obren les instal·lacions a l'esport popular..., perfecte, les comprem i les agraiem totes. Gràcies, diputada Ampurdanès.

Diputada Moreta, vostè parlava de plagi. Lo que no entenc és com és que... –no la veig..., aquí–, com és que ens votaran una colla de punts que no? Si és un plagi haurien de votar-ho tot a favor, no? I... (*Rialles i alguns aplaudiments.*) I tampoc entenc que sigui un plagi, perquè segurament a vostè l'ha assessorat el flamant exministre d'Esports, Miquel Iceta, i en canvi a nosaltres ens ha assessorat l'exsecretari general de l'Esport, en Gerard Figueras, que és una persona, com sap, estimada en el sector, a pesar de que la diputada de Ciutadans vulgui, en el que a pagès en diem «l'última estirada de pota en la matança del porc», seguir esquitxant i difamant.

Pel que fa, diputada Moreta, a la inscripció al ROPEC, al registre, és evident, no és la solució definitiva. Això ja ho hem dit sempre. El que cal és una nova llei. Però, què tenim al davant? Un estiu que no ens podem permetre que sigui com l'estiu passat, que va ser un estiu negre en ofegaments. Per tant, no ens tirem més pedres al teulat. Intentem que d'una manera legal puguem tenir suficients professionals per cobrir una cosa tan important i tan bàsica com és el socorrisme.

I acabo. Només, al diputat de VOX, dir-li que sort en tenim que, davant de personatges com vostè, que segurament han nascut a Girona i van en contra absolutament del que és Girona, Catalunya, el nostre país, tenim altres persones molt estimades, com en Míchel, l'entrenador del Girona, que defensa els nostres colors i defensa la nostra llengua.

Molts més Míchels i molts menys personatges com vostè.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt 18 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient

302-00377/13

Passem ara al divuitè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats... Crec que tots devem coincidir que ens trobem en una situació molt greu de país, que probablement els propers dies, setmanes, tindrem tots plegats afectacions importantíssimes per tal de mantenir..., aquestes reserves d'aigua que tenim, allargar-les el màxim temps possible. I també estic d'acord que hem de col·laborar des dels grups parlamentaris, i com a societat jo crec que la ciutadania, en un moment com aquest, no entendria una altra cosa.

Ara bé, això no obsta que puguem fer una revisió –i ara em referiré als primers punts de la sequera– de com hem arribat fins aquí. Perquè estem en un moment de la sequera, en aquests moments, en què ja només podem actuar des de l'emergència. Això és lamentable; en aquests moments, només podem proposar actuacions estrictament d'emergència. I aquestes mesures, aquestes restriccions, tindran greus afectacions per a moltes persones a nivell ambiental, per descomptat, i també en molts sectors econòmics i socials de Catalunya.

Per tant, aquests primers punts de la moció van en aquest sentit de constatar aquest moment greu. Intentarem fer tot el que estigui a les nostres mans com a grup parlamentari per contribuir a que aquestes restriccions siguin les menors possibles o causin el menor dany possible.

Però, com li deia, hem fet una anàlisi també de com hem arribat fins aquí. I vostè deu recordar, conseller, i l'exconsellera Teresa Jordà, que durant molts mesos els hi vam estar recordant que el pla especial de sequera era necessari, però no era suficient. Era necessari aplicar-lo, però no era suficient allargar les reserves. I li parlo, fixi-s'hi bé, de dos anys enrere, que jo deia exactament aquesta frase.

O els hi dèiem també: «Planifiquin, no gestionin només la demanda.» I segur que sortirà aquesta visió una mica diferent entre diferents grups polítics que hem pogut parlar aquestes últimes hores: «No gestionin només la demanda; gestionin oferta, oferta de nou recurs.»

I, finalment, els hi dèiem –i aquí vàrem rebre acusacions molt dures per part d'Esquerra Republicana després de la cimera de l'aigua–: «Les sancions potser ens donaran euros, però segur que no ens donaran metres cúbics.» I jo crec que això s'ha anat constatant, i han anat veient la necessària col·laboració que havien de tenir amb els ens locals.

I, finalment, hi ha una qüestió vinculada al model de país, que em deia: «Nosaltres és veritat que parlem de creixement sostenible», però és que, a més a més, ens sembla que en aquests moments les infraestructures de l'aigua, les noves infraestructures que necessitem –dessaladores, aigües regenerades–, han de ser també molt benvingudes per les plataformes, diguem-ne, ecologistes. Finalment, ecologistes jo crec que en som tots, però són molt benvingudes, perquè disminueixen també la pressió sobre els nostres rius, i en particular sobre el Ter, que m'hi referiré lleugerament després.

Per tant, la moció, a part de constatar aquest moment, insta també el Govern de Catalunya a actuar en alguns àmbits, en alguns camins, alguns d'ells més d'emergència d'entrada..., vaja, d'urgència, diria jo, i d'altres més de planificació.

Insistim en els ajuts a ens locals. Certament, des del Govern ja se'ns ha informat, i ho han fet públicament també, que es donarà cobertura a tots aquells projectes que

els ens locals han presentat per a la seva millora de la xarxa en baixa. Per tant, ens en felicitem.

També demanem, respecte al Ter, i aquí hem arribat..., li agraeixo al diputat Villalbí l'entesa que hem pogut tenir a través d'aquesta transacció. Perquè a nosaltres ens preocupa molt la part de l'article 4 que diu: «En cas que s'arribi a declarar una situació d'excepcionalitat o d'emergència, la Taula del Ter es reunirà per definir les inversions palliatives necessàries.» I vostès deien: «Sí, però presentar-les des del Govern sis mesos després.» Crec que hem arribat a un redactat que recull aquest esperit, el neguit que es vagin fent aquestes revisions d'inversions palliatives i també l'aprovació al cap de sis mesos.

Insistim en la regeneració d'aqüífers i aigua regenerada. Sé que el conseller em va dir en la interpellació que eren documents fets. Jo, més que documents fets, diria que el que hi ha és que allò que hi ha en el pla de conca vostès ho endrecen en un document. Nosaltres ens referim a documents de planificació, tant de recuperació d'aqüífers –setanta-cinc per cent d'aqüífers contaminats a Catalunya– com també d'aigua regenerada.

I, finalment, molt ràpidament, una aportació que vàrem fer a l'última reunió que vam tenir de seguiment de la sequera amb el conseller: el tema de la petjada hídrica, que ahir vàrem tenir també ocasió de parlar-ne amb el diputat Villalbí. A nosaltres ens sembla que la disminució lineal del vint-i-cinc per cent als usos industrials és poc justa i equitativa per a aquelles empreses que han fet l'esforç. Per tant, plantejem un sistema de petjada hídrica que digui realment i ens endreci i ens avalui l'eficiència de l'ús de l'aigua en els diferents sectors empresarials.

La moció aborda aquestes línies principalment, i escoltaré les aportacions que facin tots els grups parlamentaris per donar-hi resposta en el següent torn.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Eugeni Villalbí Godes.

Eugeni Villalbí Godes

Presidenta, conseller, diputades, diputats... Senyora Paneque, entro directament ja al contingut de la moció, si no no tindrè temps de dir tot el que tinc pensat dir. I ja li puc avançar –perquè, de fet, el conseller mateix l'hi va dir durant la interpellació– que, fruit d'aquella intervenció, no en podia sortir una moció amb la qual no hi poguéssim estar d'acord, perquè tot el que vostè va exposar a la interpellació eren qüestions que el Govern ja estava duent a terme. I, per tant, d'aquí li puc avançar que, per coherència, perquè el Govern ho està duent a terme, doncs, votarem favorablement a tota la moció a excepció de tres punts.

I, anant al gra, li entro directament al punt que jo crec que és el que en realitat ha motivat la presentació de la interpellació i de la moció. L'objectiu, en el fons, d'aquest punt era portar un punt que qüestionés la gestió d'aquest Govern amb la sequera. I *voilà!*, ja el tenim aquí. És el punt 4 de la moció.

Li he de dir que cap sorpresa en la línia que vostès, com a grup parlamentari, han anat seguint d'utilitzar partidistament la gestió que se'n fa i la situació greu de sequera que vivim al país. I, si no, jo em pregunto, què és repetir allò que vostès repeteixen tan sovint –avui és cert que no ho ha fet, però tot sovint ho fan–, de dir que el Govern s'ha quedat mirant al cel, que el Govern no ha gestionat, que el Govern va tard, quan saben perfectament, amb totes les reunions de treball i de seguiment que estem fent, que això no és així. Deixi-m'ho dir amb aquella frase italiana tan popular, no? *Piove, porco governo*. És a dir, vostès han passat al *non piove, porco governo*. És a dir, tot acaba sent culpa del Govern, tant si plou com si no plou.

I m'atreviria a dir que en aquest relat que fan hi ha un punt que no és sincer, perquè, si no, jo em pregunto què és, si no gestionar la sequera, i gestionar-la bé, en-

tenc, posar 50 milions d'euros extra al món local en baixa i ampliar-lo a 120, i que la suma de tots els ajuts al món local 2023 i 24 siguin més de 300 milions d'euros. Què és, si no gestionar la sequera, gestionar la demanda i aconseguir que entrem en emergència un any més tard? Què és, si no gestionar la sequera, muscular l'Agència Catalana de l'Aigua amb places estructurals i amb places específiques per a gestió de la sequera? Què és, si no gestionar la sequera, fer una inversió de més de 130 milions a la potabilitzadora del Ter, que saben vostès perfectament que està pendent des de les olimpíades del 92? Què és, si no gestionar la sequera, aconseguir amb el règim sancionador i amb altres mesures, segurament, reduir al final de l'any passat un dotze per cent els consums a l'ATLL?

Què és, si no gestionar la sequera, que aquest mes de febrer surti a licitació pública la inversió de la vergonyosa i històrica canonada amb pèrdues a Badalona? Què és, si no gestionar la sequera, avançar els projectes en aigua dessalada al nostre país, en alguns casos avançant-los fins i tot cinc anys a la previsió de planificació que l'ACA tenia, com la dessalinitzadora del Foix, aconseguint que el país passi de vuitanta hectòmetres cúbics d'aigua dessalada a cent seixanta?

Què és, si no gestionar la sequera, impulsar un pla d'aigua regenerada que, amb una inversió de més de 400 milions d'euros, ens permetrà passar del dotze per cent al setanta per cent d'aigua regenerada? Què és, si no gestionar la sequera, impulsar un pla de xoc al sector primari que vam pactar entre tots i que ha estat dotat amb més de 160 milions d'euros?

Tot això és gestionar la sequera. I en tots els casos, en tots, el Govern s'ha avançat als escenaris previstos al pla de sequera. I ho ha fet de la mà dels sectors afectats. I, malgrat tot, jo li faig la pregunta: hi ha feina per fer?, es pot fer millor? Doncs sí, segurament que sí. Precisament per això els encoratgem a fer-la plegats, a parlar-ne, a dialogar, a treballar consensos sense adhesions ni servilisme, eh? Els demanem responsabilitat, però, per construir plegats solucions i afrontar de la millor manera possible aquesta crisi, perquè la gestió que s'està fent també és fruit de la negociació de moltes mesures pactades amb vostès.

I en aquest sentit els demano que siguin valents, com a grup parlamentari, i ho faig extensiu a tota l'oposició. Que siguin valents en un moment tan greu per al país com aquest i surtin a defensar allò que vostès mateixos han pactat, els pressupostos i la llei de sequera. Que siguin valents i surtin a defensar l'acció del Govern, que no és res més que el fruit dels acords a què hem arribat amb vostès. Que siguin valents i que surtin estant a l'alçada del que el país es mereix.

Jo els hi he demanat molts cops i no me'n surto, per tant, avui intentaré acabar amb paraules d'una altra persona, a veure si tenen més èxit que les meves, i són de l'exconseller de Justícia Carles Mundó. En un article deia: «Per un debat serè, sense demagògia ni oportunisme, estarà bé que aquells que assenyalin els governs com a responsables de la sequera d'avui expliquin també què és allò que s'hauria d'haver fet i no es va fer.» I deia: «Prendrem mal si com a país es fa un ús polític partidista de la sequera. Sens dubte, seran més útils les propostes que els retrets.»

I acabo, presidenta. Un cop més, des d'aquest faristol els hi torno a oferir tota la col·laboració del meu grup parlamentari, i m'atreveixo a parlar també en nom del Govern. Com deia abans, sense adhesions, des de la crítica constructiva, però sempre des de la lleialtat, des de la responsabilitat, pensant en el país i en la seva gent, que m'aventuro a creure que en un moment tan greu com el que estem vivint el que esperen de nosaltres justament són propostes i no retrets.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el senyor Joaquim Calatayud Casals.

Joaquim Calatayud Casals

Gràcies, presidenta. Senyors i senyores diputades, la persistència de la sequera, la manca de decisions i l'extrema lentitud en l'adopció de mesures pràctiques i efectives ens han portat a una situació extremadament delicada, fins al punt que ja es dona per fet que l'estat d'emergència per la sequera es deurà dictar la setmana vinent.

Som al segle XXI, però a Catalunya en molts aspectes sembla que vivim molts i molts anys enrere, quan al poble no li quedava més remei que sortir en processó i encomanar-se a Déu, a la Verge i a tots els sants per demanar pluja. Som al llinar de la situació d'emergència més brutal que aquest país ha viscut mai. I en aquest punt vull reivindicar algunes decisions valentes que van prendre persones i governs que en el seu moment, com sempre, van ser molt criticades, i un potent grup de projectes i memòries d'obres imprescindibles per al futur del nostre país.

La dessalinitzadora de Tordera. Senyors d'Esquerra i PSC, qui té els diners? «Els tinc», «els tens tu», «els hi poso jo», «els hi poso jo»... «Finalment, te'ls deixo.» Déu n'hi-do. Com amb l'ETAP del Besòs, que podríem haver anat una miqueta més espavilats, segurament.

La situació és molt delicada. Si no plou, estem abocats a viure la crisi perfecta que segurament aquest país i qualsevol govern no haurà viscut mai. Des del punt de vista del nostre grup polític, cal que actuïn al més aviat possible i treballin decididament per evitar que sectors claus del teixit productiu i social quedin enrere a causa d'aquestes afectacions, i treballar perquè les famílies, les empreses, el sector primari i el conjunt del nostre territori superin aquesta greu situació.

És per tot això que el nostre grup votarà a favor de tots els punts d'aquesta moció. Aspectes que inclouen la moció com l'elaboració d'un pla per a l'impuls de l'aigua regenerada o per a la recuperació dels aqüífers són punts que cal abordar al més aviat possible –i que ja ho fan. Estem d'acord en que s'han d'incrementar els fons destinats als ens locals fins a dotar-los de manera suficient perquè puguin fer front als projectes presentats a les subvencions corresponents i al plantejament de fer una convocatòria anual mentre duri la sequera.

El nostre grup també considera que la proposta d'elaboració d'un pla d'implantació del certificat d'eficiència hídrica ha de ser tant per al sector industrial com també per a la jardineria, un sector molt perjudicat. Aquest pla estem d'acord que s'ha de presentar abans de finalitzar el 24 a la Comissió d'Acció Climàtica.

Per últim, i abans d'acabar, vull dir-los que també estem molt d'acord en que l'Observatori de la Sequera, a més de tindre caràcter permanent, inclogui, tal com diu literalment la moció, «representants d'àmbit nacional». I, senyora Paneque, deixi'm que la felicitï per aquest reconeixement tan explícit de Catalunya com a nació, encara que de moment sigui en l'Observatori de la Sequera.

Senyores i senyors diputats, el Grup de Junts dona i donarà suport a totes les mesures encaminades a resoldre la greu situació que afrontem.

Conseller, ahir el president va dir que no faria una segona cimera. En tot cas, va comentar que no era el lloc oportú per fer-ho. Crec que és un greu error. No sé si el president i el Govern són conscients que aquesta crisi que ve va més enllà d'aquesta cadira i d'aquesta comissió de... –perdó–, del lloc en que està vostè. Ens trobem davant d'una situació extrema, i hauríem de ser conscients que el president de la Generalitat i el Govern actual viuran una situació que cap president ni cap govern haurà viscut fins a l'actualitat.

Estem davant de la crisi perfecta en tots los àmbits i en tots los aspectes, i crec que ahir el president li va fer un flac favor: el va deixar al peu dels cavalls. Va dir que vostès i només vostès resoldrien aquesta temàtica. I, per tant, crec que és un problema i una situació que no hem viscut ni viurem mai –i espero que no es doni la situació– i que per a vostè és una situació molt complicada. I l'únic que li puc dir amb tot lo «carinyo»..., allò que diuen: «Virgencita, virgencita, que me quede tal como estoy.»

Però em penso que el president i el seu Govern haurien de convocar una segona cimera. Estem davant d'una situació extremadament..., impossible de poder-la solucionar vostès sols, i tots plegats ho hauríem de tenir en compte. I, sobretot, amb fets. Moltes gràcies i molta sort.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, el senyor Antonio Ramón López Gómez.

Antonio Ramón López Gómez

Gracias, presidente. Diputados... Anteayer nos levantamos con dos nuevas traiciones de los socialistas. Han vuelto a golpear a los españoles con su acuerdo con los separatistas para amnistiar los delitos de terrorismo por los que están siendo juzgados en la Audiencia Nacional el Tsunami Democràtic, los CDR, el del maletero y Marta Rovira.

Y la segunda: VOX en Extremadura ha destapado el engaño y la estafa durante el Gobierno socialista, sus compañeros, a 1.200 regantes en el proyecto Tierra de Barros, cuyas familias dependen de la supervivencia del sector. Su compañero Fernández Vara paralizó el mayor proyecto de regadío de Extremadura arrodillándose, como no podía ser de otra manera, ante Bruselas al más puro estilo mafioso, mintiendo y haciendo desaparecer toda la documentación relevante. Esto (*alguns aplaudiments*) es lo que a ustedes les importan los españoles, los agricultores, los ganaderos y el agua.

Pero vamos a su moción. Lo primero que dicen es que lo que estamos viviendo es fruto de la emergencia climática global. A esto les digo que la emergencia no es climática; la emergencia es que ustedes, señores del PSC, y ustedes, señores separatistas, ustedes en conjunto son el mejor aliado de las élites globalistas de los ecologistas de salón y de la ruina. Ustedes cumplen a rajatabla la agenda 2030 y el acuerdo de París. Ustedes vienen a hablarnos de sequía y son los que en tiempos de sequía destruyen nuestras presas, nuestros almacenes de agua.

Ustedes, señores socialistas, son los que en tiempos de sequía se arrodillan ante el separatismo sin importarles nada más. No mientan: a ustedes ahora mismo la sequía en Cataluña les importa un pepino. Están más centrados en qué le pueden regalar al separatismo para que su jefe pueda..., y siga apoltronado en la Moncloa. Miren, si de verdad quieren acabar con la sequía, lo primero que deben hacer es acabar con las políticas separatistas, pero eso es imposible, porque ustedes son el separatismo.

También dicen que hay que actuar de manera urgente y firme. Sin embargo, de las ocho iniciativas de su moción, cinco hablan de planes a presentar antes de que acabe 2024, y estamos en enero. ¿Esa es su rapidez y firmeza? Yo creo que no. La verdad es que cuando quieren algo de verdad son bastante más rápidos. Solo tienen que ver la rapidez que tienen con la vergonzosa ley de la amnistía; en eso sí que son rápidos.

También dicen que la gestión de la sequía no ha sido la más adecuada y nos ha llevado a una situación extrema que puede tener graves afectaciones con la ciudadanía y con diferentes sectores económicos y sociales. Eso no es nada nuevo; de hecho, desde VOX lo venimos denunciando desde el primer día que entramos por esa puerta.

Todos ustedes son conocedores del informe de la ACA del 2019 o del informe del servicio meteorológico del 2021, donde ya se avanzaba la situación de urgencia por falta de lluvia en nuestra región. ¿Y qué hizo el Govern? Pues, como siempre, nada. El Govern y sus socios nos seguían hablando de sus paranoias climáticas.

Pero no es solo la falta de planificación. Llevamos décadas sin realizar ni una sola inversión en pantanos. El resultado es que nuestra capacidad para almacenar agua no se ha incrementado. Llevamos décadas sin inversiones en obras de canalización. Uno de los resultados son las fugas de agua por la falta de conservación y

mejoras en la red. Llevamos más de una década de inacción del ACA en sus funciones del ciclo del agua. Entre el 2017 y el 2022 ningún año se superó el cincuenta por ciento de la ejecución presupuestaria.

Miren, señores socialistas, ustedes son la muleta del Gobierno, y ustedes son tan culpables como ellos de la situación que estamos viviendo en Cataluña. Dejen de mentir y traicionar a los españoles y dejen de salvar al Govern para que los catalanes puedan hablar lo antes posible en las urnas.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. Conseller, diputats, diputades... Bé, quan vaig llegir per primera vegada aquesta proposta, aquesta moció del PSC, vam veure que compartíem clarament alguns punts. I els compartim, però també, un cop escoltades declaracions del senyor Illa o fins i tot ara de vostè, senyora Paneque, parlant de la gestió de l'oferta, doncs, ens comencen a generar dubtes alguns punts d'aquesta moció, perquè la interpretació és molt genèrica i veiem que vostès ho interpreten cap a un costat, i nosaltres, evidentment, ho interpretem al costat oposat. Nosaltres, com hem dit des de fa molt de temps, estem per la gestió de la demanda, no per la gestió de l'oferta. Que això és un dona-me'n dona-me'n dona-me'n, obviant que la realitat és la que és i la que, per desgràcia, vindrà.

Nosaltres al punt 1, que ens diuen que la sequera és efecte de l'emergència climàtica... Bé, sí, és un dels efectes de l'emergència climàtica, però obvien –obvien–, i molt, el que hi ha darrere d'aquesta emergència climàtica. Aquesta no apareix per si sola a Catalunya i arreu del planeta, sinó que ve precedida d'unes males polítiques durant moltes dècades, unes polítiques de creixement econòmic desmesurat, de cremar els recursos naturals d'aquí, però també del sud global, i de continuar amb polítiques que han agreujat la situació i ens han portat a aquesta emergència climàtica que té com a conseqüència aquesta sequera.

I vostès això ho obvien i xiulen i fan veure que el que no s'ha fet bé és només d'aquests darrers deu anys. Aquí portem més de cinquanta anys que no s'estan fent les coses bé, i ara vostès surten aquí com si amb aquestes propostes ho solucionem. És a dir, ni la sequera ni l'emergència climàtica la solucionarem només amb dessalinitzadores, més infraestructures. I sobretot –sobretot– el que no solucionarà la sequera són els macroprojectes que ens presenta el senyor Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Uns macroprojectes com el Hard Rock: més asfalt, més totxo, més consum d'aigua... És evident que amb aquestes polítiques no anem enlloc i, com ja li vam dir l'altre dia, per nosaltres són polítiques molt pròximes al negacionisme climàtic.

I vostès tot això ho obvien. I, a més, no només ho obvien, sinó que continuen parlant i continuen pensant en un model creixentista. I ja comencen a pensar –perquè evidentment això ho saben, que la sequera ha vingut per quedar-se, igual que l'emergència climàtica– que totes aquestes noves infraestructures serveixin per a aquests seus projectes que el país no necessita, i, evidentment, no tenim els recursos naturals ni d'aquí ni els que exportem de manera il·lícita de molts altres països del món. Això no pot continuar així.

De fet, per això li deia que en alguns punts no ens acabem d'arribar a entendre, perquè nosaltres amb el punt 2 sí que hi estem d'acord. De fet, tenen tota la raó. Cal tirar a la paperera de la història tots aquests macroprojectes de totxo, asfalt i més aigua. Per això votarem que sí al punt número 2, perquè entenem que vostès el que diuen és que s'ha d'actuar de manera urgent per impulsar mesures concretes que ajudin a la mitigació dels canvis de l'efecte hivernacle. Doncs, evidentment, «no» al Hard Rock, «no» als jocs olímpics –que per sort ja han decaigut, però que, si pogués

ser, el senyor Illa els tornaria a posar sobre la taula– i «no» a aquests macroprojectes que planifiquen arreu del país que aguditzen la crisi sistèmica que vivim.

Alhora, al punt 3 ens parlen de la col·laboració entre les administracions que tenen competència en l'aigua, etcètera. Sí, hi estem d'acord, han de treballar conjuntament. De fet, els hem de deixar que puguin treballar conjuntament, perquè vostès porten anys bloquejant que els municipis de l'AMB puguin municipalitzar l'aigua. (*Alguns aplaudiments.*) Porten molts anys bloquejant-ho des d'aquest Parlament. Si volen que les administracions puguin treballar el cicle de l'aigua, deixin que totes tinguin l'oportunitat i deixin que canviem la llei de l'AMB perquè tots els municipis que vulguin puguin gestionar l'aigua, que segur que ho faran de manera molt més eficient que els amics d'Agbar; no els nostres amics d'Agbar, sinó els *seus* amics d'Agbar.

La gestió de la sequera, com li he dit abans, evidentment no és la més adequada, la que estem vivint. Però, per descomptat, tenim molt clar –ja l'hi he dit abans– que les darreres dècades han estat més del mateix –més del mateix–: creixement insostenible... Perquè no em parli més de creixement sostenible, perquè no existeix el creixement sostenible. El que existeix és el creixement insostenible, que és el que proposa el senyor Illa. I a això diem «no».

La presidenta

Gràcies. Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el senyor Enric Bárcena Roig.

Enric Bárcena Roig

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats... Bé, una mica crec que tots anirem dient coses similars, perquè tenim molt clar on cadascun on està posicionat. És cert, en aquesta moció per a un cicle de l'aigua resilient ens sentíem còmodes quan l'hem llegit, perquè evidentment és un redactat genèric, cosa que hem d'agrair, perquè això ens facilita que ens hi puguem posar.

Ara bé, hi tenim matisos. Per tant, ja li dic, i així ja faig *spoiler*, que votarem a favor de tot, però amb la consciència de que és un a favor condicionat, condicionat a com nosaltres ho entenem, que ja hem vist que és força diferent en alguns punts.

Bé, darrere del redactat tenim tots maneres, com deia, d'entendre aquest punt diferents. I, efectivament, un dels punts que entenem diferent és el que les coses es podrien..., el punt 4, eh?, que les coses es podrien haver fet millor, però no és només responsabilitat del Govern actual d'Esquerra Republicana. Són deu anys..., des de l'últim, jo diria, tripartit, en què es va impulsar la dessaladora del Prat, doncs, no s'ha fet res. Un cop acabada la sequera, ens en vam oblidar i vam tornar a fer allò de la cigala i la formiga, vam ser més cigala que formiga, no? Si no, ara segurament seríem molt més resilents. De fet, hem pogut aguantar probablement tres anys de sequera extrema gràcies a aquelles instal·lacions.

I, evidentment, també discrepem del fons del model del Partit Socialistes en com s'ha d'entendre la situació del cicle de l'aigua a Catalunya. Nosaltres considerem que la sequera ens posa sobre la taula una situació d'un recurs escàs, i que aquesta visió gairebé utòpica, unicorn, en què tenint i pagant per tenir més disponibilitat d'aigua ho resoldrem tot i que no haurem de fer cap deure per contenir i ser molt més eficients en la despesa d'aigua, doncs, home, sí que hauríem d'introduir aquest discurs. Ja sé que no és tot ni blanc ni negre, però creiem que ens manca, eh?, que manca aquesta reflexió sobre un recurs escàs. I, per tant, nosaltres per aquí veiem que hi ha molta feina a fer.

I sí, precisament per aquesta visió creiem, i a diferència del diputat Illa, que la manca d'aigua, que la gestió dels recursos d'aigua sí que ha de condicionar els grans projectes de país, perquè, si no, ens estem hipotecant. I, sobretot, perquè si hi han sectors com el sector turístic, que té barra lliure, que s'equipara amb el sector del consum domèstic..., la resta que sí que fa la feina paga l'aigua molt més cara. Perquè

les dessaladores –230 milions que no sabem encara qui pagarà– sí que ho repercutiran en la factura, i, per tant, quan uns fan un consum menys responsable, els que el fan responsable el paguen, i molt més car.

I sobre l'aigua regenerada, que, per cert, el Govern està vivint de la renda, diguéssim, avui al país de la feina que va avançar l'àrea metropolitana sobre l'aigua regenerada. En aquest sentit, ara sí, està molt bé que fem aquesta aposta, però és així. Ara bé, l'aigua regenerada és també un altre unicorn: com la distribuïrem perquè sigui útil? Perquè la regenerarem, però com la farem arribar?

I, per últim, en els observatoris de les conseqüències de la sequera i de la baixada de cabals..., nosaltres sí que demanem que..., i específicament demanem que siguin les entitats, i entitats representatives. També les ambientals, perquè són les que tenen cura del patrimoni natural del nostre país. I, per tant, tot i que no tinguin un interès econòmic, que quedi clar que tenen un interès de protecció i que no només els sectors econòmics han d'estar representats en aquesta taula.

I, per últim, deixi'm fer una última reflexió, i aquí sí que m'adreço al PSC. Els preocupa molt la pèrdua de biodiversitat que pugui provocar la sequera al Baix Ter o a les ribes del Ter, a les lleres del Ter, però els preocupa molt poc el que li pugui passar a la Ricarda, un altre espai natural que té molt interès bioambiental.

I segon, i ho dic per coneixement, que he pogut treballar amb vostès a l'àrea metropolitana: haurien d'estar més a prop de la població de Catalunya que, a vegades, d'alguns interessos particulars, com Aigües de Barcelona. Tant de bo en la gestió de l'aigua agafessin més el model del seu ministre Óscar Puente i menys el de l'Ángel Simón.

Bé, en definitiva, i això va per al Govern, prenguin-se les crítiques com una lleial intenció de fer millor les coses. Nosaltres vetllarem per la justícia i l'equitat en les restriccions. Demanem una planificació sostenible de l'aigua i, sobretot, que fem un aprenentatge d'aquesta situació de sequera.

La presidenta

Gràcies...

Enric Bárcena Roig

El compromís és que no oblidem, quan torni a ploure, tot el que hem après en aquesta sequera.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Marina Bravo Sobrino.

Marina Bravo Sobrino

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas, *conseller*... De nuevo sequía, y de nuevo es el PSC quien nos trae esta iniciativa, una más. Está claro que desde que empezó la crisis hídrica en el PSC quieren mostrarse como los más preocupados por la situación, como los empollones y los que más saben lo que hay que hacer y como la solución al problema.

Y, desde luego, es cierto que la magnitud de la escasez de lluvias de la sequía merece toda nuestra atención. Todas las interpelaciones, mociones y preguntas que hace la diputada Paneque son muy pertinentes.

Es esencial que todos seamos conscientes de la gravedad del desafío al que nos enfrentamos y reflexionemos sobre las medidas a tomar y sobre las que se podrían haber tomado en los últimos años para prepararnos mejor para una situación como esta.

Por eso resulta cuando menos curioso que el Partido Socialista quiera convencernos de que ellos son la solución. Pretenden trasladar la idea de que si ellos gobernasen o hubieran gobernado esto estaría prácticamente resuelto. Se hacen fotos con

desaladoras, con depuradoras, e intentan convencer a la sociedad de que con ellos nadie tendría que preocuparse por el agua.

Pero la realidad es otra. Lo hemos dicho muchas veces: el Partido Socialista es un profesional del trilerismo, y es nuestro deber ayudar a la ciudadanía a hacer memoria. Es importante recordar que cuando tuvieron oportunidad no hicieron lo que ahora predicán. El PSC, como siempre, confía en la falta de memoria de la ciudadanía año tras año, legislatura tras legislatura, campaña tras campaña, y predica un discurso que cuando está en el poder, pues..., donde dije digo, digo Diego.

La sequía es solo un tema más, pero es de lo que va esta moción y es en lo que nos vamos a centrar hoy. Ahora mismo lo cierto es que hay bastante consenso sobre lo que se debe hacer para reaccionar ante la falta de agua: además de controlar el consumo, aumentar los tratamientos de regeneración, la desalación, reducir pérdidas. Hay alguna otra cuestión sobre la mesa más controvertida sobre la que no hay tanto consenso y sobre la que también hablaremos enseguida. Pero hay acuerdo, como decía, en aumentar el agua disponible de la forma más rápida posible.

En lo que parece que no hay acuerdo es en por qué hemos llegado a esta situación o, mejor dicho, en por qué, si sabíamos que esto podía llegar a pasar y que puede repetirse en el futuro, no estábamos mejor preparados. Y ahí es donde creo que es mi obligación hacer un poco de memoria, sobre todo para el grupo proponente, porque, ya que viene ahora de salvador, es importante recordar qué hizo cuando tenía en sus manos el Gobierno.

Porque en la anterior sequía casualmente teníamos un presidente socialista, el señor Montilla, que, por cierto, escribió un artículo no hace mucho en el que explicaba que uno de los episodios más complejos de su presidencia fue precisamente la gestión de la sequía de 2007 y 2008. Yo, desde luego, eso no lo dudo, pero ¿qué hizo entonces el señor Montilla? Pues bien, hizo como ahora hace, lo mejor que puede, el *conseller* Mascort: tratar de conseguir agua de debajo de las piedras, desalar, regenerar, en su caso también traer agua en barcos, e incluso defendió una infraestructura controvertida como la conexión de redes, la prolongación de la tubería del Ebro que permitiría traer agua hasta Barcelona.

Pero ahí viene lo que no hizo. ¿Y qué no hizo el Partido Socialista? Porque eso es realmente lo importante: no nos preparó para futuras sequías, no nos preparó para situaciones como la que tenemos hoy. En cuanto cayeron las primeras gotas, prefirió no mojarse y abandonar actuaciones que pocas semanas antes consideraba imprescindibles. Y si eran imprescindibles con la sequía de 2007, pues, imagínense ahora.

Actuaciones planificadas quedaron en un cajón y de repente dejaron de ser de interés. Desaladoras que tenían proyectos prácticamente acabados no se sacaban a licitación. Y la conexión de redes o la prolongación hacia el norte de la tubería de abastecimiento de agua del Ebro, el minitrasvase –solo hace falta ver la hemeroteca– que el presidente Montilla defendió con convencimiento mientras no llovía, en cuanto llovió, pues, lo abandonó. Y lo mismo que hizo con esta obra lo hizo con todas las demás. Nos abandonaba, en realidad, a todos los catalanes.

Dijo cosas –y las he buscado en la hemeroteca, pero las recordaba perfectamente– como que si las lluvias llegaban estaría encantado de no hacer las obras que él mismo consideraba necesarias. Dijo también, literalmente, que «si llovía no tendría el menor interés en que venga una sola gota del Ebro ni en hacer las obras que fueran necesarias para ello». Todo eso está en la hemeroteca. ¿Les parece una forma responsable de actuar cuando dos días antes, precisamente, había defendido que esas obras eran la garantía de que no hubiera cortes de agua en Barcelona? Pues de aquellos polvos, estos lodos.

Así que sí, votaremos a favor de toda la moción, pero no sin recordar que el grupo que propone esta moción tiene también responsabilidad en que hoy no estemos mejor preparados.

La presidenta

Per part del Grup Mixt, té la paraula el senyor Daniel Serrano Coronado.

Daniel Serrano Coronado

Gracias, presidenta. Brevemente, desde el escaño, para fijar nuestra posición acerca de esta moción, que busca posibles soluciones y alternativas para paliar los efectos de la sequía. Y digo «brevemente» porque es que ya hemos debatido mucho en las últimas semanas sobre esta cuestión y creo que es tiempo de acciones y no tanto de mociones, ¿no?

Pero, en cualquier caso..., efectivamente, una sequía que creemos que se ha afrontado por parte del Govern después de quince años de inacción de distintos gobiernos de Junts y Esquerra, Esquerra y Junts. Una acción que ha sido inexistente en esta materia en estos últimos quince años y que, por tanto, estamos en la situación que estamos no solo porque no llueve, sino porque no se ha hecho nada durante todo ese tiempo.

En cualquier caso, la situación es muy preocupante y exige medidas a corto, medio y largo plazo no solo para garantizar la demanda de agua, sino también para incrementar su oferta tanto para los ciudadanos como para los sectores económicos que se ven afectados por esta grave sequía.

Por tanto, creemos que la moción aporta soluciones y alternativas para paliar esa situación. Y, por tanto, nosotros votaremos a favor de toda la moción.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Silvia Paneque Sureda.

Silvia Paneque Sureda

Gràcies, presidenta. Intentaré..., a veure si puc donar resposta a tot allò que s'ha dit.

Senyor Villalbí, miri que jo ho intento, eh?, intento tenir un to a veure si així no se m'enfada tant i..., però, en fi. En qualsevol cas, el relat que vostè ha explicat aquí sobre la demagògia del PSC es podria aguantar si no fos per l'hemeroteca.

I fixi-s'hi bé: moltes de les mesures que vostè ens ha anat desgranant una darrere l'altra, escolti, han entrat amb calçador. És que algunes ha sigut com arrencar-los un queixal. Les ajudes a municipis per millorar la xarxa en baixa... Escolti, en fi, el conseller actual, en les negociacions pressupostàries, ens deia que establia un precedent, que l'ACA no podia entrar en la baixa, que s'hauria de fer a través de Presidència, que els ajuntaments no tindrien projectes a punt... Per tant, escolti, si soc elegant i no dic depèn de quines coses, llavors tampoc em punxin.

Perquè, fixi-s'hi, no m'ha costat gaire trobar a l'hemeroteca les respostes que em donava la consellera Jordà en el seu moment, fa un any, just un any, 1 de març del 2023 –falta un mes–: «Teresa Jordà desdramatitza la sequera afirmant que perquè hi hagués restriccions hauria d'estar un any sense caure ni una gota.» Fa un any, eh? Fa un any ens havíem de sentir aquestes coses. Per tant, si us plau (*aplaudiments*), almenys no... En fi, demagògia, la justa, en qualsevol cas.

Això, respecte... (*Remor de veus.*) Bé, en fi, conseller... En fi, en fi, en fi, eh? No em faci tirar més d'hemeroteca, perquè al final li sortiran els colors. (*Remor de veus.*)

Respecte a la CUP i a En Comú Podem, certament, constatem que tenim algunes diferències, notables algunes, quant a model de país; això és així. Ara, jo també els hi pregunto... Perquè a vegades vostès també tenen uns apriorismes, unes veritats absolutes, i tampoc volen entrar en la contradicció de la gestió d'allò concret. Els hi pregunto com ho farien vostès per tenir més oferta d'aigua si no volen assumir depèn de quines infraestructures. Com disminuïm la pressió sobre el Ter si l'Àrea Me-

tropolitana de Barcelona ha de ser resilient? (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

M'he quedat sense temps. En qualsevol cas, agrair-los els vots favorables a aquesta moció que permetin tirar-la endavant.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies. Passarem ara a votació. Crida a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern (continuació)

302-00376/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el balanç de l'últim any de govern.

Comencem votant els punts 1, 9 i 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 51 vots a favor, 74 en contra i 7 abstencions.

Votem els punts 2 i 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 51 vots a favor, 81 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 50 vots a favor, 73 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 19 vots a favor, 113 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 16 vots a favor, 74 en contra i 42 abstencions.

Votem el punt 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

(*Pausa.*)

Estem parats perquè... Sentia tant silenci que se m'ha activat una... –ai–, tant silenci (*rialles*)..., en l'altre sentit, que m'he despistat.

Votem ara el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 42 vots a favor, 74 en contra i 16 abstencions.

Votem ara els punts 17, 18, 19 i 20.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 18 vots a favor, 81 en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 21.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 9 vots a favor, 123 en contra i cap abstenció.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació són 58 vots a favor, 74 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'esport (continuació)

302-00379/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de l'esport.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 116 vots a favor, 6 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 84 vots a favor, 33 en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 81 vots a favor, 51 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 74 vots a favor, 51 en contra i 7 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 98 vots a favor, un en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 117 vots a favor, cap en contra i 15 abstencions.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 81 vots a favor, cap en contra i 51 abstencions.

Votem els punts 8 i 14 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 83 vots a favor, 16 en contra i 33 abstencions.

Votem els punts 10 i 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, 1 en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 48 vots a favor, 75 en contra, 7 abstencions, i una persona que no ha votat.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 57 vots a favor, 42 en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 114 vots a favor, 18 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 14 ter.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, 10 en contra i cap abstenció.

I votem el punt 15.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 53 vots a favor, cap en contra i 79 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient (continuació)

302-00377/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els projectes estratègics per a un cicle de l'aigua resilient.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 113 vots a favor, 9 en contra i 10 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 90 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem el punt 11.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 81 vots a favor, 18 en contra i 33 abstencions.

Votem el punt 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 90 vots a favor, 42 en contra i cap abstenció.

I votem la resta de punts.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, reprenem la sessió a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera d'Economia i Hisenda, la consellera d'Acció Exterior i Unió Europea, la consellera de Territori i el conseller de Salut.

La presidenta

Bona tarda.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les professions sanitàries

302-00378/13

Reprenem el Ple amb el dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les professions sanitàries, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per exposar-la, té la paraula la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp i Gibert

Gràcies, presidenta. Bona tarda. Estem convertint en una tradició que els hi amenitzi l'hora del cafè. Aleshores... Ja portem dos dies així.

Aquesta moció, tal com va ser la interpellació també que es va fer en el seu moment, vol, sobretot, ser un reconeixement als i les professionals; també respondre, d'alguna manera, als malestars que tenim.

Sí que volem deixar clar què no és. Nosaltres no som part de la negociació col·lectiva. Hi ha uns procediments i corresponen, diguéssim, als mecanismes que hi han establerts. Ni volem formar part tampoc de fomentar els enfrontaments entre professionals.

Volem parlar del sistema, volem parlar del paper dels professionals en el sistema i volem dir claríssimament que el sistema són tots aquests homes i dones amb noms i cognoms que dediquen la seva vida, la seva professió al servei dels centres de salut i de la salut amb tota la seva amplitud i complexitat.

Cada vegada són més professions, cada vegada és més complexa també l'assistència i cada vegada és més complex. I, per tant, hem de treballar, i en profunditat, en les regulacions, perquè actualment el que tenim no respon a la demanda.

Jo deia: «No som representants sindicals, però tampoc vivim d'esquena a res.» I, per tant, escoltem el malestar expressat al carrer per part d'infermeria, TCAIs, tècnics sanitaris i altres treballadors. I, per tant, escoltem, compartim, recollim reivindicacions i, en tot cas, proposem el que creiem més adient. Però jo crec que sí que he notat aquesta manca de reconeixement.

Hi ha preocupació entre els professionals, però també entre la ciutadania. També –i això s'ha de dir– darrerament hi han masses anuncis no concretats o taules paral·leles, malestar en els centres, però també anuncis de reformes estructurals, atenció a les residències, pediatria. I tot plegat, lligat a les vagues, acaba generant, diríem, massa soroll al voltant de la salut. I –deixi'm dir-ho– la salut és un mal que vol poc soroll i, per tant, se'ns fa difícil.

En la moció, partim dels principis del pacte de salut i hi afegim els treballs del Fòrum de Diàleg Professional, perquè hi ha molta feina feta i creiem que és feina en què s'ha d'aprofundir.

Volem saber també quants som i quanta gent hi ha en el sistema sanitari per saber a què ens enfrontem en tema de jubilacions i de canvis i, per tant, saber-ho. També volem –i també es planteja en la moció, recollint això que dèiem del Fòrum de Diàleg Professional–, doncs, que, dins d'aquest trimestre, dins de l'any 24, ens portin el nivell d'aplicació de les mesures del que es va fer.

També hi ha un apartat important de benestar dels professionals: la lluita contra el *burnout*, el benestar o plantejar el benestar dels professionals, així com mesures per lluitar contra les situacions de violència. Com deia, en aquest reunir-nos i plantejar mesures, i també recollint algunes de les esmenes presentades per Junts per Catalunya i per Esquerra –que els hi agraeixo i que hem pogut incorporar–, s'han recollit alguns aspectes que creiem fonamentals, que formen part d'aquest reconeixement i que s'han de fer, com, per exemple, dèiem, la qualificació i requalificació de les professions sanitàries.

Aquest sabem que és un àmbit que haurem d'anar a plantejar a un altre nivell; també ho comentava, crec, l'altre dia la senyora Lozano, però, en general, hi anirem i s'ha de fer. Nosaltres hem posat «preferentment comencem per la 1» per començar per alguna cosa i no dispersar-nos. Però sí que és veritat que haurem de fer un plantejament en general sobre qualificacions i requalificacions, perquè també això determinarà i facilitarà la determinació dels àmbits competencials i de responsabilitats.

Possiblement hem d'anar i plantejar qualificació i requalificació, i no serà d'un dia per l'altre. Haurem d'anar plantejant de mica en mica tots els nivells, però, en el fons, hi és. Mentrestant, hem incorporat aspectes d'exclusivitat, relació d'especialitat amb lloc de treball. I acabem reclamant o demanant a la Generalitat una miqueta d'ordre a tanta taula creada, de manera que ens permeti treballar bé amb la Taula d'Harmonització, que creiem que és un bon instrument, i aprofundir en tot plegat en el marc del tercer acord, que és el marc de negociació establert i en el qual nosaltres ens movem. És a dir, qualsevol dels acords que hi hagin creiem que s'ha de passar per allà.

Per tant, agrair, com deia, al Grup d'Esquerra Republicana i al Grup de Junts per Catalunya les seves esmenes; milloren, com sempre, el text. En algun cas, potser hem entrat en una certa ambigüitat, que no és el que a mi m'agrada. Però, en ares al consens, també ho hem acceptat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, el senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa i convidats que esteu avui també seguint aquest punt de l'ordre del dia del Ple... Bé, enèsima vegada que estem tractant aquesta qüestió en el Ple del Parlament i, per tant, segurament molts dels arguments ja han estat reiterats i els posem sobre la taula.

Però, en qualsevol cas, em sembla que és important aportar diverses idees que ens sembla que són rellevants. Una, i principal, és que en el darrer any s'han invertit 800 milions d'euros per millorar les condicions laborals i salarials dels professionals del sistema de salut amb el conveni del Siscat, el conveni de l'ICS i també amb acords a la Taula d'Equiparació del Transport Sanitari.

Mai havia passat que els dos convenis en un mateix any s'haguessin pogut signar, i mai havia passat que en un termini de temps tan curt s'haguessin invertit tants milions per millorar les condicions laborals dels nostres professionals. Això és constatable i és una evidència.

També s'ha fet, com no pot ser d'una altra manera, enfortint la negociació col·lectiva, enfortint també el diàleg social, la negociació col·lectiva en els diversos acords que s'han anat signant amb la representació legal dels treballadors. I nosaltres, Esquerra Republicana, que sempre posem en primer lloc l'àmbit de negociació col·lectiva i l'escrupolositat que s'ha de tenir sempre respecte als acords fruit de la negociació col·lectiva amb els representants legals dels treballadors, entenem que el tercer acord de l'ICS és un acord que no només és bo, sinó que, a més, dona resposta a diverses de les necessitats que hi ha hagut en els darrers anys.

I alhora això també ho relliguem amb una altra qüestió que per a nosaltres també és molt rellevant. El tercer acord de l'ICS no és el final de res. El tercer acord de l'ICS és l'inici d'aquests processos. El tercer acord de l'ICS és un marc. I sense el tercer acord de l'ICS no podríem continuar avançant.

Per tant, el nostre agraïment a aquells i aquelles que han volgut fer aquest pas endavant per part de l'Administració i per part també dels sindicats signants, perquè gràcies a aquest acord podrem continuar avançant. Perquè l'alternativa era continuar amb el segon acord i, per tant, un bloqueig que evitava la inversió necessària en els professionals del sistema de salut del nostre país.

D'altra banda, tenim més oportunitats damunt de la taula per continuar treballant des de l'àmbit de la professionalització i des de la mirada professional, que afecta directament els col·legis professionals i que afecta directament les societats científiques, i que ens permetran també avançar en les millores de la qualitat del treball de les professionals del nostre sistema, i alhora també continuar avançant en aquells acords de negociació col·lectiva amb la representació legal dels treballadors escollida en eleccions sindicals, com pertoca, i que, per tant, ens permetin continuar avançant en aquesta millora salarial del nostre sistema.

Contraposar el tercer acord de l'ICS a continuar avançant per millorar la qualitat en el treball i les condicions salarials dels treballadors i treballadores del sistema de salut és un error. I, per tant, el que nosaltres estem defensant i hem defensat sempre és que tercer acord, sí; continuar treballant-hi, també. I hi ha diversos espais on podem continuar avançant i, de fet, s'està fent. El pacte nacional de salut és un dels

espais on podem fer passos molt importants per blindar aquests acords i per blindar també un sistema de millora contínua en el nostre país. Però, d'altra banda, també tenim la Taula d'Harmonització del Siscat amb l'ICS, que aquí continuen els grups de treball avançant. Per tant, estem en funcionament continu.

I nosaltres, a més, com a grups parlamentaris, també podem ajudar, i molt, a que aquesta relació, en lloc de ser confrontació, sigui complement i que, per tant, puguem continuar ajudant els professionals del nostre país a millorar les seves condicions. I, d'altra banda, també fer un front comú, un front comú respecte al Govern de l'Estat i aconseguir la reclassificació de les categories professionals. Perquè no més d'aquesta manera podrem assolir aquest sostre que també se'ns reclama: una graduada ha de cobrar com una graduada.

La presidenta

Gràcies.

Jordi Albert i Caballero

I, per tant, hem de continuar treballant i avançant –i ja acabo, presidenta– per assolir aquest objectiu, i aquest objectiu crec que ens uneix, a tot el plenari. Per tant, unim esforços i lluitem per la millora de les condicions laborals i salarials dels professionals del nostre país en tots els fronts.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Per part ara del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la senyora Maite Selva i Huertas.

Maite Selva i Huertas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, molt bona tarda a tothom. Des de Junts per Catalunya ho tenim clar: els professionals sou la clau del sistema. El conseller deia ahir que el sistema sanitari és excellent, que té punts de millora, però que és excellent. En realitat, conseller, el que és excellent són els professionals sanitaris. I aquesta moció posa damunt la taula els professionals sanitaris, les professions sanitàries i els reptes que tenim per davant, que són molts, amb relació als professionals. O sigui, cuidar el cuidador, el que sembla que darrerament no s'està fent.

L'any 2023 va començar i acabar amb una vaga de metges, i comença el 24 amb una vaga indefinida d'infermeres, tècnics superiors sanitaris, TCAIs i administratius, una vaga per un acord laboral, el tercer acord de l'ICS, un acord molt esperat, que hauria d'actualitzar les condicions dels professionals des del 2006, ja que han canviat molt en aquests gairebé vint anys.

Posaré dos exemples. El 2006 les infermeres eren diplomades. Des del 2010 són graduades, i d'aquí la seva reivindicació a que se les reconegui com a tals, com a facultatives que són i amb l'A1 que es mereixen. Igual que les especialitats d'infermeria. Durant aquests anys les hem creat, amb EIR i una formació de les millors d'Europa i del món, però no les tenim reconegudes i, a més, no les tenim vinculades als llocs de treball. Amb tota seguretat, a ningú li pot passar pel cap que un psiquiatre operi una pròtesi de maluc. Cert? Doncs ara mateix una infermera especialista en salut mental pot treballar a l'UCI neonatal. O els tècnics de radiologia. El 2006 la majoria de les exploracions eren radiografies simples. Ara són tècnics de radiodiagnòstic i radioteràpia, encarregats de proves complexes.

És evident que aquest acord no resol els greuges, sobretot de reconeixement dels professionals, i no és proporcional als increments salarials. Tal com diu el comunicat del Focap, el Fòrum Català d'Atenció Primària, «les mesures del preacord són injustes i classistes. Trenquen l'esperança i la confiança que algunes professionals infermeres, TCAI i administratius tenien: ser reconegudes professionalment i econòmicament d'acord amb les tasques que realitzen. Aquestes activitats res tenen a veure amb el que feien anys enrere i calia que fossin reconegudes».

Conseller, si alguna cosa ha posat d'acord tots els professionals és el desacord cap a vostè i la seva gestió. En quinze mesos de conseller ja hem tingut més vagues que en els darrers deu anys. Però a Junts per Catalunya tenim el sentit de responsabilitat i treballarem per fer un millor país i una millor salut. Aquesta moció permet parlar-ne i buscar solucions, i així hem intentat fer-ho amb les nostres esmenes, millorar-la.

Miri, conseller, d'aquesta moció del PSC, la majoria de punts o probablement tots s'aprovaran incorporant esmenes o amb transaccions amb el nostre grup i el d'Esquerra Republicana. No vagi per lliure desmuntant el Siscat i la LOSC per la porta del darrere, com està fent amb la rehabilitació, i dediqui's a cuidar el cuidador amb el consens que sí que té en aquest Parlament.

Sobre les nostres esmenes. A l'infermeria: mentre no tinguem el reconeixement que depèn d'Espanya, fem-ne el reconeixement econòmic. Malauradament, aquesta el PSC no l'ha acceptat, però sí vincular els llocs de treball a les especialitats d'infermeria.

Respecte a les competències dels diferents professionals, treballarem els protocols de coordinació entre totes elles per ser el màxim d'eficients, sense assumir responsabilitats que no toquen i, sobretot, per tenir clar que el sistema serà millor amb el treball coordinat multidisciplinari entre totes les professions.

I, sobre les taules, minimitzem les taules bilaterals, que ja hem vist on ens porten. No és suficient reprendre el Consell de la Profesió Infermera. El debat ha de ser entre tots i amb tothom, no només entre infermeres; per això hi ha altres organismes. Avancem en la Taula d'Harmonització. I, si no, acceptem incloure les infermeres, com a facultatives que són, dins la taula de facultatius. En resum, cuidem el cuidador i fem-ho amb el consens que sí que tenim en aquest Parlament.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, presidenta. Conseller... La moció del PSC és una moció de bones intencions. Aprofitem per saludar els professionals, els tècnics sanitaris que ens acompanyen. Aquesta és una moció de bones intencions –nosaltres votarem favorablement la majoria dels seus punts–, però que evita compromisos concrets i, sobretot, referències a pressupostos, no sigui cas que els comprometin, a vostès, senyors i senyores del PSC, en què aproven o què deixen d'aprovar per als propers pressupostos del 2024, veient que els anteriors que van aprovar no han servit en absolut per revertir la complicada situació en la que ens trobem quan parlem de sistema sanitari català.

Nosaltres, en l'anterior moció, sí que concretàvem i parlàvem de la necessitat d'incloure partides pressupostàries que permetessin resoldre, revertir o començar a revertir els greuges acumulats per part de totes les professionals i que en cap cas resol aquest tercer acord de l'ICS i que tampoc no s'han resolt amb el que es va aprovar en el conveni del Siscat. Allò es va aprovar, i esperem que es compleixi, lògicament, tot i que no tenim massa confiança veient que no s'han acomplert, que no s'han desplegat les diferents mesures aprovades al llarg d'aquesta legislatura pel que fa no només a matèria sanitària, sinó concretament a millorar les condicions laborals de les professionals. Qüestions aprovades abans que entrés el conseller Balcells, i que és veritat que es van aprovar amb el conseller Argimon, però que allà estan i que són un mandat del Parlament.

Aquesta moció aborda part de la problemàtica que patim ara mateix quan parlem de les professionals –la necessària revisió de les categories i nivells professionals, és cert–, però peca del mateix que es critica, que és que es visibilitzen molt algunes d'aquestes problemàtiques i d'altres s'obvien. Nosaltres, amb les esmenes que havíem facilitat al PSC –no n'heu acceptat cap, no passa res; nosaltres votarem inde-

pendentment d'això–, introduïem precisament la necessitat de donar compliment a la correcta classificació dels tècnics en cures auxiliars d'infermeria i també revisar el grup de classificació dels tècnics superiors sanitaris. No només és imprescindible revisar tot el que té a veure amb els nivells i classificacions del col·lectiu d'infermeria, sinó també del col·lectiu de tècnics. Això no hi és. Nosaltres pensàvem que era interessant explicitar-ho. No ens ho han acceptat. No passa res, com deia.

A part, també els hi proposàvem una esmena que pensem que és interessant, que és que, mentre no avancem cap a una única sanitat i un conveni, que és la reivindicació històrica de les professionals de l'àmbit sanitari, doncs, puguin negociar directament amb el CatSalut, prescindint d'aquestes patronals, que el que intenten és aprofitar i reduir el màxim de costos possibles exprimint al màxim les nostres professionals. I després també proposàvem introduir una partida pressupostària per millorar aquestes condicions laborals i, per tant, resoldre els greuges que no resol el tercer acord de l'ICS.

Per nosaltres, a més a més, aquesta moció obvia una qüestió que és fonamental, que són les ràtios i la càrrega de treball. En altres mocions nostres i d'altres grups parlamentaris, això sí que s'havia explicitat, i pensem que és gran part de la problemàtica, aquestes càrregues de treball que avui suporten les nostres professionals en el sistema sanitari. I és que tenim un problema greu de falta de professionals, perquè no en troben en alguns àmbits i en altres perquè no en volen contractar més. I això connecta amb un punt que sí que pensem que és molt interessant d'aquesta moció, que és saber quantes professionals tenim, perquè ara mateix no ho sabem, i no sabem ni tan sols si la conselleria està al corrent realment de quantes professionals tenim i de cada categoria.

Per últim, nosaltres ens vam quedar totalment perplexes, en el marc del pacte nacional de salut, quan es va afirmar que no tenim un problema de falta de professionals, perquè precisament –això que comentàvem fa un moment– falten professionals. I això està generant un malestar en les treballadores, perquè cada cop han de fer més amb menys mans. Totes elles, absolutament totes elles –metges i metgesses, infermers i infermeres, tècnics, el personal administratiu, les treballadores socio-sanitàries–, cada cop han de fer més amb menys mans, perquè s'està desmantellant el sistema sanitari públic català. I això ho estem veient claríssimament amb la primària, cada cop amb menys serveis, cada cop amb menys urgències. I tenim molts CAPs en els quals els metges assignats no s'estan cobrint. Cada cop més CAPs on hi ha més protestes.

I acabo recordant que tenim, efectivament, una manifestació el proper 27, aquest dissabte, a les dotze del migdia, en la qual no només les treballadores, sinó les usuàries, doncs, ens hem posat d'acord, s'han posat d'acord per reclamar una qüestió molt senzilla, que és una sanitat cent per cent pública, una sanitat on no s'exprimeixin les professionals i on se'ls hi donin les condicions necessàries per poder-nos prestar l'atenció que necessitem i que mereixem, perquè mai hi havia hagut tant de malestar en les treballadores i en les usuàries.

Gràcies.

La presidenta

Per part... A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de VOX, la senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Señores socialistas, los responsables de que los catalanes no tengan la sanidad que merecen y que están pagando con sus impuestos son ustedes, los socios de Esquerra Republicana. No solo sobre Aragón recaer la culpa de que a la cabeza del Departamento de Salud se encuentre un fatal gestor, con desconocimiento total del sistema catalán de salud –con carnet de Esquerra, eso sí. Es el señor Illa el que regaló el pasado año de legislatura al señor Aragón, aprobando

y apoyando su despilfarro ideológico y perpetuando el puesto del consejero de Salud. Y es también el señor Salvador Illa –que cada día que entra en este plenario lo hace de rodillas, mendigando una cuota de poder al Govern– el responsable de esta trágica situación.

Así que menos mociones holísticas, tangenciales y superespaciales como esta, y más haber votado ayer en contra de la prórroga de presupuestos y haber forzado al señor Aragonès a convocar elecciones; que su regalo nos va a costar a todos los catalanes otro año más de miseria, de penurias y de servicios como la sanidad, llenos de colas, de insatisfacción, colapso, huelgas y caos. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, una vez aclarado que al presentar estas propuestas vacías son ustedes de los de «a Dios rogando y con el mazo dando», analicemos algunos de los puntos. Punto 2: cumplir los diecisiete retos profesionales del sistema sanitario catalán. Retos trabajados por la exconsejera Vergés y que hablan de futilidades tales como definir los principales roles de las profesiones sanitarias. Oiga, pásense por un hospital y en cinco minutos tendrán claros los roles de todos y cada uno de los profesionales sanitarios. Si son avispados, con tres minutos les bastará. O adecuar la planificación y el contenido de la formación de grado de las profesiones sanitarias en la progresión de conocimientos científico-técnicos, los roles profesionales necesarios y el trabajo, bla, bla, bla. Señora Escarp, este enunciado está al nivel de sus propuestas musicales; no hay por dónde cogerlo. Están dando pábulo a diecisiete retos que se debaten entre lo obvio, lo vacuo y lo ridículo.

Otro punto: abordar la compensación económica de la exclusividad. Miren, los complementos como la exclusividad, el de docencia, el de jornada completa son partes del sueldo de un sanitario, a los que se les retiene el IRPF, pero que no computan para su vida laboral y que no están incluidos en su sueldo base. Igual que las guardias. ¿Saben lo que tienen que solicitar ustedes a su jefe de Madrid? Que todos los complementos sean incluidos en el sueldo base de los sanitarios y que computen como tiempo trabajado en su vida laboral, incluidas las guardias. Porque eso es lo que llevan los sanitarios años pidiendo, y eso sería hacer algo por las profesiones sanitarias. (*Alguns aplaudiments.*)

Más puntos. Avanzar con los trabajos de la mesa de armonización. ¿Quién forma parte de esta mesa? Más de la mitad de sus componentes son sindicatos, entre los que se encuentran Comisiones Obreras –4.362.859,83 euros, casi 4 millones y medio de subvenciones solamente en el 2023 por parte de la Generalitat– o UGT –8.788.495,44 euros, casi 9 millones de euros en el 2023 de dinero público. ¿Saben a quién representan los sindicatos? Desde luego, a los profesionales médicos, no. Los sindicatos solamente se representan a ellos mismos.

Y les voy a hacer un apunte para su Gobierno: en los hospitales se trabaja con personas, no son carpetas que si no se archivan un día se dejan encima de una mesa y ya se archivarán al día siguiente, lo que significa que, cada vez que un liberado sindical se esfuma de su puesto para hacer uso de esas subvenciones, hay otro sanitario que tiene que trabajar el doble. Imagínense ustedes lo populares que son los sindicalistas entre los sanitarios que trabajan en trincheras.

Con respecto a reconocer las especialidades de enfermería, serán las que tengan una formación reglada en una unidad docente acreditada por el Estado y tras pasar una oposición estatal, como hacen las comadronas o los médicos MIR, ¿no? ¿O es que la compraventa de especialidades entra dentro de su cesión a los separatistas para mantener al autócrata en la poltrona de la Moncloa?

En fin, a ustedes ni les importa la sanidad, ni les importan los catalanes, ni les importan los españoles. Y para pruebas, botones.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, presidenta. Diputades, diputat, conseller, heroïnes totes disposades a debatre de salut a les tres de la tarda. Aquesta tarda parlem d'una moció novament sobre professionals sanitàries. Pel que fa a la proposta de moció, compartim el seu objectiu de superar la situació de desatenció de determinats col·lectius de professionals de la salut, motiu pel qual ens hi posicionarem favorablement.

Deia que compartim l'objectiu, tot i que és cert que som una mica escèptiques sobre l'eficàcia pràctica d'alguna de les propostes, perquè necessiten com a complement una voluntat política potser de vegades no tan clara. És el cas de la referència al pacte nacional de salut, que tot just dilluns entrava en la seva fase participativa. Bàsicament perquè, si bé planteja la necessitat de l'adaptació a la realitat, com situa la moció, no sembla ser aquesta la línia d'actuació del departament, que més aviat dona la sensació d'estar provocant canvis en models més aviat artificials, que ni es deuen a l'adaptació a la realitat ni responen a les necessitats de la població o exigències de la qualitat del servei, sinó que obeeixen a lògiques diferents.

Així, el document de bases considera com a agent del canvi la ciutadania empoderada i, en canvi, el més habitual és que es desatenguin les necessitats i propostes expressades per una ciutadania..., precisament la més empoderada. En tenim un exemple ben recent, com ha estat el nou vell model de pediatria, que podríem batejar com *crònica de una muerte anunciada*.

Bé, però deixant de banda el pacte nacional i referint-nos a les professionals sanitàries, més enllà de les conclusions derivades dels treballs del Fòrum de Diàleg Professional, d'enorme utilitat, d'altra banda, és cert que hi ha una percepció entre aquestes professionals d'abandonament i de desatenció per part del departament, no molt allunyada de la realitat i que s'ha intensificat molt especialment amb relació al tercer acord de l'ICS.

No entraré en el contingut d'un acord legítim, perquè això correspon als signants i les signants d'aquest acord, però és cert que el Departament de Salut no és simplement una empresa o no és simplement l'ocupador, sinó que tenia la responsabilitat política de garantir la prestació d'un servei públic de salut de qualitat. I, per En Comú Podem, no ha estat a l'alçada.

I, tenint en compte que fa anys que és l'esforç titànic d'aquestes professionals el que sosté el sistema públic de salut, tot sovint amb una precarietat de mitjans i condicions cada cop més greu, es nota a faltar al procés de negociació un reconeixement, una valoració del seu treball, de la seva dedicació, amb una retribució que vagi en consonància amb aquest i un grau de compromís que el departament no ha expressat suficientment.

Avui ens acompanyen a Ple una representació dels tècnics i tècniques superiors sanitaris, un dels col·lectius en vaga indefinida. Segurament ells els dirien que les coses no se solucionen ni duplicant els serveis mínims ni tampoc amb una dotació o un dispositiu policial desproporcionat com el d'ahir al matí. A En Comú Podem volem reiterar el nostre suport i solidaritat amb les mobilitzacions d'unes professionals que aspiren a millorar les seves condicions de treball, com considerem un greu error del departament deixar de banda aquests col·lectius i les seves reivindicacions.

La titularitat de les competències és real –no cal obviar-la–, però és cert que és una situació que fa anys que es va donant i que diverses professions, no només les infermeres –també les infermeres, però no només–, han canviat la seva titulació acadèmica, però, en canvi, es manté el mateix nivell. Situació que té un impacte també salarial, de projecció professional i de participació en equips de direcció i de gestió. Així, estem molt d'acord amb la moció, que planteja la necessitat de la redefinició

de rols competencials per a totes les categories laborals i professionals, així com les vies de millora i de promoció, amb els subsegüents reconeixements econòmics i de categoria professional.

Però, anant més enllà del que planteja la moció, tenim el cas de les infermeres, però tenim el cas de les llevadores, nutricionistes, fisioterapeutes i treballadores socials, que haurien d'estar enquadrades al grup 1, A1, o les tècniques en cures auxiliars d'infermeria, de les que fa molt de temps que parlem en aquest Ple, i tècniques superiors sanitàries, que haurien d'estar enquadrades dins del grup professional C1.

Com la càrrega de treball i la precarietat de mitjans fan també necessària la protecció del benestar emocional d'aquestes professionals, que tot sovint són víctimes de síndromes com el *burnout*. Resultat, a més a més, d'una exposició massa sostinguda en el temps a riscos socials, però també per la gran càrrega emocional de la feina que fan en moltes ocasions, així com el fet de que són amb massa freqüència víctimes d'actuacions violentes de diversa índole a càrrec de diversos actors al sistema sanitari.

I permeti'm que acabi amb un prec dirigit al Govern. Si us plau, dialoguin amb tots els col·lectius professionals, siguin empàtics amb aquestes persones, que tenen una autèntica vocació de servei públic. Sense professionals –i acabo, presidenta– no hi ha primària. Sense professionals no hi ha cartera de serveis. Sense professionals com les que avui ens acompanyen al Ple, no hi ha diagnòstics ni salut. Treballin de la mà amb elles i no contra elles, pel bé de tothom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Anna Grau Arias.

Anna Grau Arias

Bona tarda. Bé, a veure, la moció que porta avui el Grup Socialistes aquí és veritat que reconeix uns problemes que existeixen, és veritat que obre la porta a parlar-ne, és veritat que està molt ben feta. El més normal és posicionar-te a favor, si no de tots els punts, d'una majoria; així ho farem.

També és veritat que és poc ambiciosa. A veure, pensem que és una moció que el que busca és sortir del pas políticament del legítim –més que legítim– malestar dels professionals de la salut. I, de fet, miri, si això serveix per millorar la situació, el sou, d'una sola infermera, ja haurà valgut la pena –ja haurà valgut la pena.

Ara, és clar, a veure, sobretot vist el debat que acabem de presenciar, jo tinc la impressió de que això no deixa de ser intentar guarir el càncer amb aspirines, no? A veure, joestic, estem molt d'acord que és difícil gestionar pitjor que el conseller Balcells. També diré que, encara que ell fos el gran Houdini de la gestió, ha de gestionar una patata calenta. El seu predecessor –pel qual ja saben que tinc certa debilitat–, el doctor i exconseller Argimon, ja va estar a punt de plegar diverses vegades perquè no sortien les virolles, no sortien els números.

La sanitat està infrafinançada a tot Espanya i ho ha estat des del primer dia, però, senyors de Junts, que des de l'Artur Mas, uà uà uà uà, van començar unes retallades fulminants, brutals i salvatges. Llavors, és clar, jo entenc... Vull dir, gaudim de la pirotècnia parlamentària i d'això que... Avui un company meu els hi ha dit que vostès eren el primer grup de l'oposició. Jo no sé si diria tant, però sí que és veritat que el PSC i vostès es disputen el *poli bueno, poli malo - poli malo, poli bueno* de l'oposició. Però en aquest tema, home, jo hi passaria de puntetes, perquè, és clar... En fi.

Llavors, és clar, nosaltres tenim la impressió, per exemple, que aquesta moció i les esmenetes subtils però devastadores que s'han acceptat, doncs, sí, volen sortir al pas d'una situació aparentment conjuntural, però que en el fons és estructural –són uns problemes estructurals– i que, mentre no abordem el nucli dur, mentre no entrem al reactor nuclear de Txernòbil i no l'arreglem, no ens en sortirem. Anirem po-

sant pegats, anirem posant pegats... Jo comparteixo la crida que s'ha fet al Grup Socialistes, i a tots els grups que tinguin mà en la discussió pressupostària, que allà és el moment de fer valer prioritats.

I, a veure, és tot imperfecte, és veritat. Perquè aquí s'ha dit: «Hem posat 800 milions més per millorar la situació dels professionals.» Bé, 800 milions no són molts ni són pocs; són suficients o no són suficients. Ja em perdonaran, però, vista la situació de la que venim, em sembla la xocolata del lloro. També hauríem de comparar aquesta partida amb lo que es gasta en altres coses. Clar, mentre els recursos siguin insuficients estiguin mal assignats i hi hagi una certa tendència a enredar el personal... Ahir parlàvem d'una certa enredada amb el tema de les vacunes i com jo també penso que ens enreden quan es presenta l'atenció residencial o domiciliària com una alternativa a tots els problemes per no admetre, simplement, que la xarxa hospitalària i de l'atenció primària arriba on arriba. Quan, per exemple, a un senyor que està sord o gairebé sord li perden les proves, li donen hora per al cap d'un any i mig i li diuen que ja li donaran els resultats per telèfon –a un senyor que no hi sent. Etcètera.

Però avui ens havíem de centrar en la situació dels professionals. És a dir, nosaltres farem tot el que podrem per ajudar a això, però mentre no ens asseguem un dia... I aquí es parla de pactes nacionals de salut. Potser ens hauríem d'asseure un dia tots realment a donar la volta al model i a deixar de pretendre això, que es pot curar el càncer amb aspirines. Dit això, farem el que podrem.

Gràcies.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Assumpta Escarp i Gibert.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Saludar també qui ens acompanya, perquè abans he tingut l'oportunitat de fer-ho amb els presents –amb altres no. I, per tant, també saludar-los.

Gràcies, com he dit abans, per les esmenes presentades –algunes recollides– i als posicionaments que aquí s'han expressat de suport. Jo crec que coincidim tots amb que cuidem el cuidador, i cuidar vol dir escoltar, reconèixer, facultar, dialogar i abordar els problemes. I, entre altres coses, no sentir-se mediatitzat quan un presenta una moció per altres processos que no tenen res a veure amb aquest.

És veritat, potser no recollim tots i cada un dels aspectes de totes i cada una de les professions, perquè –ja ho he dit– nosaltres creiem que volíem tractar en aquesta moció totes les professions com el sistema, i parlar del sistema en el seu conjunt. I, per tant, hem intentat recollir-ho, potser amb frases genèriques, i un no es pot sentir recollit. Però sí que és veritat que lo que s'intenta no són tant bones intencions com que hi hagi un diàleg obert sobre alguns dels processos que s'han de fer. I deia abans: qualificació, requalificació i algunes coses aquí dintre.

Per cert, tothom parla de ràtios i càrregues de treball. Jo he demanat els estudis de càrregues de treball i m'han dit que no existeixen. Per tant, espero que algun dia hi siguin.

Senyores de VOX, jo..., sincerament, deu ser magnífic veure-ho tot tan clar a la vida i tenir tanta seguretat. Seguretat que els hi permet el luxe de menysprear la representació sindical, de menysprear la legitimitat política i de menysprear teràpies que l'OMS mateixa reconeix. Sobretot, de veritat, algun dia escoltin-se a vostès mateixos, perquè si ho fessin els hi cauria la cara de vergonya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior

302-00380/13

Passem ara al vintè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I per exposar-la té la paraula el senyor Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé, bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... En el darrer Ple, abans d'acabar l'any, vam fer una interpellació en el marc de l'acció exterior on volíem d'alguna forma fer un balanç de la feina feta el 2023, que era molta, i marcar el que enteníem que eren els reptes importants de cara al futur i aquest 2024.

Un dels àmbits on hi ha camp per córrer és el del Mediterrani, que és un àmbit prioritari i estratègic no només per al Govern, sinó per al conjunt del país. I per això presentem avui aquesta moció, una moció que potser a alguns els pot semblar poc rellevant, però nosaltres creiem que és important, perquè potser estem massa acostumats a presentar mocions que busquen el titular i la foto i que a nivell de contingut no acaben d'estar del tot treballades.

Nosaltres avui presentem una moció clara de treball, sense grans titulars, però que el que busca és consensuar i reforçar el que enteníem que era, com dèiem, un tema estratègic. I és que les regions mediterrànies afronten molts reptes compartits i reptes molt importants, no?, com pot ser el tema de l'emergència climàtica o també el tema de la cooperació i de la pau. I són reptes que són coneguts per tots vostès, perquè n'hem parlat àmpliament en aquest hemicicle.

El tema de l'emergència climàtica ens ha portat una estona llarga aquest matí, en parlem habitualment, perquè Catalunya n'està patint les conseqüències en la forma, per exemple, de la sequera, que ja fa massa temps que afecta el nostre país. Una sequera que afecta també la majoria dels estats que formen part d'aquesta conca mediterrània.

També en l'àmbit de la pau i de la cooperació, els desafiaments són molt i molt grans, són immensos: el repte demogràfic, els desastres naturals, els retrocessos en drets humans, els conflictes bèl·lics. I alguns dels estats que formen part justament d'aquesta conca mediterrània són els que han rebut aportacions més grans per part del Govern en l'àmbit de la cooperació, com pot ser, per exemple, Turquia, per fer front als efectes del terratrèmol de l'any passat, o, per descomptat, els projectes de cooperació presents a Palestina, a Cisjordània o a la Franja de Gaza.

Com dèiem, els reptes són grans. I per això el Govern fa temps que hi està treballant, amb l'estratègia MedCat 2030, també impulsant aquesta macroregió mediterrània, una regió que tenim la voluntat que estigui liderada des de Catalunya. I així ho vam demostrar també el passat mes de novembre acollint-ne la cimera al Palau de la Generalitat. Una cimera que va servir per compartir estratègies entre tots els presents i també per proposar solucions conjuntes, i estenent, com no pot ser d'una altra forma, la mà a tothom en un context que entenem que és bastant hostil, amb l'auge de l'extrema dreta a moltes regions, amb un món que tendeix cada cop més a aquest individualisme i també amb una bretxa que veiem cada cop més gran entre els estats que formen part de la Unió Europea i la resta d'estats d'aquesta conca mediterrània.

I és que no podem deixar que el Mediterrani es converteixi i continuï sent la frontera més letal del món. Entenem que hem de ser aquest pont d'enllaç entre estats, entre cultures i entre economies.

Per això no en teníem prou amb la feina feta fins ara, que, com dèiem, és molta, però volem fer un pas més. I per això mateix presentem també avui aquesta moció, amb la voluntat de socialitzar aquesta aposta pel Mediterrani, amb el lideratge de

Catalunya, i de demostrar un ampli suport públic en aquesta línia estratègica. Com dèiem, entenem que és una estratègia de país.

I per això cal seguir avançant, aprofitant totes les xarxes i aliances ja presents, per descomptat, enfortint vincles amb les organitzacions internacionals que treballen sobre el Mediterrani, però també dotant l'espai de nous instruments.

Mirin, jo vinc de Vilanova i la Geltrú, una ciutat banyada pel Mediterrani. Justament a la platja de Vilanova, a l'espigó central, hi trobem una escultura del senyor Estruga que es diu *Pasífae*, que simbolitza el minotaure, la llegenda del minotaure, una criatura que des de l'illa de Creta va terroritzar tots els pobles del Mediterrani. En la base d'aquesta escultura hi podem llegir: «La nostra ciutat, banyada per la mateixa mar que banya Creta, es reconeix en la civilització mediterrània.» Aquesta escultura entenem que representa la unió dels pobles del Mediterrani, perquè les nostres arrels venen del Mediterrani, i estem convençuts que el nostre futur també ha de passar pel Mediterrani.

Per això els animo no només a visitar aquesta escultura de Vilanova, per descomptat, sinó a mostrar el seu suport a aquesta moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Tan aviat com l'any 2010, amb prou feines un any després que la Unió Europea posés en marxa la seva primera estratègia macroregional per al mar Bàltic, el Parlament Europeu ja va identificar la necessitat de que la conca mediterrània fos l'objecte d'una estratègia macroregional. D'aleshores ençà han passat uns quants anys, però el cert és que hi ha hagut diverses iniciatives, tant institucionals –per exemple, en el Comitè de les Regions– com associatives, que han reivindicat i han procurat anar impulsant la idea de desenvolupar una estratègia macroregional mediterrània.

El Govern de la Generalitat de Catalunya, aprofitant la presidència de torn de l'Euroregió Pirineus Mediterrània, ha decidit fer de l'impuls d'aquesta estratègia macroregional mediterrània, doncs, una de les seves línies d'actuació. Segurament, fins ara –i ho dic sense voler posar el dit a l'ull–, l'única qüestió que ha destacat de la presidència catalana de l'Euroregió Pirineus Mediterrània. Però, en qualsevol cas, ens sembla interessant.

És veritat –algun grup potser ho dirà– que la congruència entre la interpellació i la moció que es presenta avui és qüestionable, en el sentit de que la interpellació va ser molt àmplia, sobre el conjunt de l'acció exterior, i la moció es centra molt en la qüestió de la macroregió mediterrània. Però a nosaltres no ens sembla en absolut menor. De fet, estem molt satisfets, molt satisfetes, des del Grup Socialistes i Units per Avançar, que la moció contingui tantes lloances a la governança multinivell, que implica necessàriament la combinació de l'autogovern i el cogovern, perquè ens sembla tot un descobriment del fet federal, eh?

A nosaltres ens sembla claríssimament que les persones que habitem al voltant de la conca mediterrània, com les persones que habitem el continent europeu, com evidentment el conjunt dels ciutadans i les ciutadanes del món, compartim reptes i en alguns casos amb especificitats. És a dir, el repte del canvi climàtic, òbviament, el compartim el conjunt del gènere humà i el conjunt, diguem-ne, de la biosfera. Però reptes com el de les migracions també són d'abast global, però tenen una especial incidència en l'àmbit mediterrani.

Temes com l'intercanvi, no?, cultural, d'una banda, l'intercanvi comercial, el moviment de persones, tenen una especial afectació a la zona mediterrània, una especial incidència, i s'han de tractar de manera comuna i procurant buscar l'establiment

d'objectius compartits i mobilitzar al màxim les energies de totes les institucions, tots els nivells administratius cridats a cooperar per tal d'afavorir que en aquest entorn, doncs, d'una banda, es preservi la biodiversitat, es combati el canvi climàtic, perquè, efectivament, el Mediterrani és una de les zones més sensibles del planeta davant del canvi climàtic, i, en general, les poblacions que hi viuen visquin amb el major grau de benestar possible, també de llibertats civils i públiques. I, per tant, ens sembla que és absolutament interessant.

Nosaltres, amb la nostra esmena, volíem introduir una menció específica a la pròpia Euroregió Pirineus Mediterrània. És veritat que es mencionava de passada, com es mencionava, diguem-ne, l'Assemblea Regional i Local Euromediterrània o altres organismes existents, però ens sembla que cal tenir almenys la mateixa ambició per a l'Euroregió Pirineus Mediterrània que la que el Govern sembla que ha posat en la macroregió. Perquè no només no són incompatibles, sinó que, a més, a nosaltres ens sembla que enfortir l'Euroregió Pirineus Mediterrània és una contribució essencial, no només a la projecció internacional de Catalunya, sinó també a la pròpia estratègia macroregional.

En aquest sentit, ens alegrem que haguem pogut arribar a una transacció al voltant de les nostres propostes sobre l'euroregió, molt significativament la qüestió de l'ampliació. I sé que és un tema políticament sensible. Només cal veure els colors dels governs de les comunitats autònomes o regions que podrien estar cridades a incorporar-s'hi, amb la visió que inicialment es va tenir de l'Euroregió Pirineus Mediterrània. Però, malgrat això, és important no defallir, no desistir, perquè hi ha un espai natural de relació entre aquests territoris. Hi ha uns reptes compartits que van, doncs, no només al voltant dels que abans hem comentat per a la macroregió, sinó en temes que tenen a veure amb la reindustrialització, amb estratègies de transició ecològica –el potencial per a la generació de renovables és enorme en l'Euroregió Pirineus Mediterrània–, en temes que tenen a veure amb la recerca, amb el coneixement, amb la formació, amb la intel·ligència artificial, amb la transició digital, fins i tot amb la qüestió de l'intercanvi i el respecte per la pluralitat lingüística, no?, en una zona que és molt rica des d'aquest punt de vista.

I, per tant, també per tot això ens sembla que l'Euroregió Pirineus Mediterrània és molt important, diguem-ne, potenciar-la i treure-li el màxim partit possible. I fer-ho amb aquest esperit, no de pretendre hegemonitzar-ho, ni capitalitzar-ho únicament nosaltres, sinó amb aquest esperit federal de compartir, cooperar i tots plegats construir quelcom que sols no podríem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc de Dalmasas i Thió.

Francesc de Dalmasas i Thió

Gràcies. Diputades, diputats, consellera... Diputat, molt francament, eh?, més enllà de la molt bona relació que tenim, perquè la tenim, i li agraeixo molt que hagi afegit poesia a la seva intervenció, que fa molta falta en aquest Parlament. La veritat és que nosaltres ens ho hem mirat del dret i del revés. I és que això no hi ha qui s'ho empassi. Llavors, el que hem mirat és..., l'hi mirarem d'explicar en set punts.

No hi ha qui s'empassi, en primer lloc, a aquestes alçades que vostès faran en menys d'un any el que no hem fet fins ara. Perquè el paper ho aguanta molt, però la realitat és tossuda, del que s'ha fet i del que no s'ha fet.

La segona, que per a nosaltres és molt important: cal canviar aquesta forma de fer amb el Parlament. No pot ser que amb trenta-tres diputats sempre vinguin aquí a buscar avals, que en aquest cas són avals d'intencions, no de política –són d'intencions–, i ho facin sense haver parlat amb nosaltres abans, sense haver-ho negociat

abans. Val a dir que és veritat que tenen el primer grup de l'oposició que fa de primer grup de mantenir la posició d'Esquerra, i això els ajuda bastant. Però ens agradaria que amb aquests trenta-tres diputats ho parléssim una mica més, tot això.

En tercer lloc, no hi ha qui s'empassi una proposta d'acció exterior com aquesta que han pactat amb el PSC. Els hi han comprat, diguem que bastant acríticament, les seves esmenes –totes, el PSC– en una moció d'acció exterior. Segur que viuen més tranquils –segur. Però, com deia aquell, «no és això, companys, no és això».

Quatre: no hi ha qui s'empassi que ens diguin ara que sí que iniciaran accions que en el seu moment van aturar i que havia proposat o tirat endavant la conselleria quan la gestionava Junts per Catalunya, i que ara, quan falta menys d'un any, ens diguin que sí, que allò era una bona idea, després d'haver-ho aturat durant tot aquest temps.

La cinquena. No hi ha qui s'empassi que volen ser una veu forta a la Mediterrània quan, com vam dir en aquest Parlament, a la darrera cimera de la Unió per la Mediterrània, amb vint-i-set ministres d'Exteriors a la capital de Catalunya, a Barcelona, ni la consellera ni el president van considerar oportú ser a Barcelona, ser a la capital de Catalunya.

Sisè. No hi ha qui s'empassi que volen ser promotors del diàleg i l'entesa amb totes les parts de la Mediterrània –amb la riba sud, amb la riba nord, amb totes les parts–, quan vostès segueixen aturant l'obertura d'una delegació a Israel. Perquè la nostra opinió sigui escoltada al món, calen, com a mínim, dos coses: tenir opinió i ser al món. I nosaltres ens trobem amb un govern que, quan hi ha qüestions complicades a nivell nacional o a nivell global, senzillament no sabem la seva opinió, s'amaguen. I aquest matí els hi han dit molts grups molt diferents. Per tant, els hi dic aquesta sisena raó: no veiem que hi hagi aquesta determinació per ser un referent a la Mediterrània.

La setena, que per nosaltres és central, és la més greu i també la més il·lustrativa. I em refereixo a la darrera intervenció del diputat Pedret, encantat, que els hi donava la benvinguda en aquesta acció exterior autonòmica. No hi ha qui s'empassi la seva moció, perquè no trobem enlloc el projecte independentista en l'acció exterior del Govern actual. Per això la pacten amb el PSC. Per això la diplomàcia espanyola ha passat de boicotejar l'acció exterior que feien al president Puigdemont i al president Torra a acompanyar la projecció exterior que fa el Govern del president Aragonès.

Són set raons per dir-los que així no, diputat; així no, Grup Parlamentari d'Esquerra; així no, conselleria d'exteriors; així no, Govern del president Pere Aragonès. Però, malgrat tot, els diem el que els diem sempre: asseguem-nos, parlem-ne, per reprendre una acció exterior que no ha de ser ni subordinada, ha de ser determinada i ha de ser sense complexos.

Jo ja sé que no els hi agrada quan des de Junts els diem això. Però, mira, el Nobel Thomas Mann sempre deia que és molt millor una veritat dolorosa que una mentida. Els he donat set raons que són factuais, que les podem comprovar, en podem parlar. I, miri, no ens enganyem, ni enganyem la gent. Ens costarà sempre molt d'entendre'ns. Quan estava amb nosaltres a la conselleria, quan Junts estava al capdavant d'exteriors no ens costava entendre'ns; quan hi són vostès ens costa entendre'ns. Quan d'aquí un any hi serem, ens costarà entendre'ns.

Però els hi diré una cosa: ens hem d'entendre i ens hem d'entendre amb la CUP, perquè amb el PSC faran moltes coses –moltes–, però el que segur que no faran és l'acció exterior que necessita una Catalunya que vol esdevenir estat. I per això, una vegada més, els hi estenem la mà i els diem: «No juguem amb una cosa tan important com és l'acció exterior de Catalunya des del Govern.»

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Alberto Tarradas Paneque.

Alberto Tarradas Paneque

Bien; muchas gracias, presidente. Señora *consellera*, buenas tardes a todos. Que Cataluña ocupa un lugar en el Mediterráneo es un hecho indudable. El nuestro ha sido históricamente un pueblo entregado al mar. Tanto Barcelona como otros puertos de nuestra región han ocupado un lugar importante en todo lo que es el contexto mediterráneo.

Y, como hacía el diputado Guevara, ligando la posición de Cataluña con épocas pasadas, podríamos retrotraernos incluso al 575 antes de Cristo, cuando por primera vez desembarcó –él ha hablado de su municipio, yo voy a hablar de mi querido Ampurdán– la civilización griega en nuestra península, fundando una ciudad que ha tenido suma importancia en lo cultural, pero especialmente en lo que son las relaciones comerciales con el resto del Mediterráneo, que fue esa primera Emporion. Más adelante, también, por supuesto manteniendo la capital de la provincia romana de Tarraconensis, Cataluña ha tenido, en fin, una situación privilegiada en este contexto Mediterráneo. Y, por supuesto, tanto Jaime I el Conquistador como Fernando el Católico supieron entender perfectamente la necesidad de proyectarse en el Mediterráneo para..., en fin, para los intereses de la Corona.

Además, como decía el señor Dalmases, para añadirle una pequeña nota poética a todo esto, se me ha venido a la cabeza una frase de un autor también ampurdanés, el ilustre Josep Pla, que hablando del Mediterráneo decía que «lo mejor de la humanidad se ha inventado en el Mediterráneo, y fuera de ella todo son invenciones, todo es desierto», una frase que yo comparto absolutamente.

Pero, regresando a la actualidad, Cataluña sigue teniendo uno de los puertos más importantes en cuanto a tráfico de mercancías de España, aunque, por supuesto, debido al declive económico, culpable de..., o consecuencia de tantos años de separatismo, ha llevado a que cada vez estemos perdiendo esta posición de liderazgo. Las imposiciones separatistas y la inseguridad jurídica provocada por el golpe de estado que protagonizó el señor Puigdemont han provocado que miles de empresas huyan de nuestra región. Esto es así y, en fin, se va a mantener por muchas sanciones que pretendan imponerle los señores de Junts en sus pactos con Sánchez a estas empresas. La realidad es que Cataluña está perdiendo cada vez más relevancia en clave comercial mediterránea. Ciudades como Valencia y como Málaga cada vez nos están llevando más esta delantera.

Las inversiones huyen de ustedes, les empresas huyen de ustedes. Y lo único que están siendo capaces de atraer son oleadas de inmigración ilegal provocada, entre muchos otros motivos, porque usted, señora consejera, se va a Marruecos a promocionar paguitas vitalicias como es esta renta básica universal. Con su plan de cooperación, la consejería de exteriores está generando un peligroso efecto llamada, que provocará una nueva crisis migratoria, auspiciada por las mafias y las falsas ONGs, que también están recibiendo subvenciones por parte de su departamento de cooperación.

Pero vayamos al núcleo de la cuestión que hoy nos presentan a este Pleno. Desde VOX no compartimos la idea de las macrorregiones. Las altas instituciones globalistas llevan tiempo intentando instaurar estas macrorregiones bajo el falso pretexto de intentar alcanzar soluciones, pues, en fin, en estas regiones que comparten una misma similitud geográfica. Sin embargo, las diferencias que tenemos, más allá de lo geográfico, en lo sociocultural, en lo político, en lo económico son tantas que hace que no se puedan llegar a alcanzar estos resultados satisfactorios que ustedes nos están planteando. Y el Mediterráneo, además, es el ejemplo perfecto de ello, porque en nada se parecen los estados libres y democráticos del norte con los estados de corte islámico y más tirando a lo totalitario del sur de la cuenca.

Pero la cuestión de las macrorregiones va mucho más allá. El objetivo de las élites globalistas que nos plantean desde Bruselas este modelo de cooperación no busca dar respuesta a estos problemas del Mediterráneo; lo que buscan los poderes globalistas es desmembrar la soberanía de los estados nación, desarticular la política exterior de los estados y la defensa fronteriza, que depende única y exclusivamente de los estados. Algo con lo que usted, señora consejera, está perfectamente alineada con estas élites globalistas. Y por eso le he dicho en múltiples ocasiones que no es usted soberanista, porque, de darse una Cataluña independiente, tardaría cero coma en entregarle la soberanía de Cataluña a los poderes estos globalistas, a los *lobbies* y al gran capital.

Las macrorregiones son contrarias al modelo de soberanía que desde VOX planteamos, pues la soberanía de nuestro pueblo reside precisamente y se articula políticamente a través de nuestras instituciones. Y esto es lo que estamos defendiendo desde el Parlament de Catalunya, desde el Congreso de los Diputados y, por supuesto, desde Europa, con el grupo de los conservadores y reformistas europeos.

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Alberto Tarradas Paneque

Termino enseguida, señora consejera. Una Europa que efectivamente rompa con la hegemonía francogermánica...

La vicepresidenta primera

Se li ha acabat el temps.

Alberto Tarradas Paneque

...y que el Mediterráneo recupere su lugar de dominancia. Queremos una Europa de estados libres y soberanos que colaboran entre ellos libremente...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Alberto Tarradas Paneque

...y que alcanzan acuerdos tomados desde el seno de los estados y no impuestos por poderes politocráticos.

No vamos a apoyar esta moción.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat Carles Riera i Albert.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Aquesta moció d'Esquerra Republicana ens planteja i ens proposa, en primer lloc, que la Generalitat, que el Govern de la Generalitat reforci la seva acció política i diplomàtica en la regió mediterrània i alhora que aquesta regió esdevingui una prioritat o un focus prioritari d'aquesta política exterior. Estem d'acord amb aquestes dues qüestions i també amb la premissa subjacent: que, efectivament, la Generalitat reforci la seva política exterior i la seva capacitat diplomàtica a nivell internacional.

I, efectivament, també estem d'acord amb que la regió mediterrània sigui una prioritat. Una regió que és la nostra àrea geopolítica, efectivament, i que hauríem d'aconseguir que fos també la nostra àrea preferent a nivell geoestratègic, sens dubte.

És una proposta i és una visió que té un valor afegit per nosaltres important, perquè reforça la nostra consciència de ser un país del sud –de ser un país del sud– i de reforçar els nostres vincles precisament amb el sud. A mi em sembla que això és especialment important en aquests moments en què impera, en què és hegemònica

una cultura política atlantista, més aviat nordista. I jo crec que en aquest context és important i és positiu reivindicar que som un país del sud i que volem contribuir a construir un sud fort, lliure, hegemònic i sobirà en el context geopolític internacional. I, efectivament, això requereix una acció política i una acció diplomàtica fortes, fermes i compromeses en aquesta àrea.

D'altra banda, dit molt ràpidament, la conjuntura presenta oportunitats i reptes en aquest sentit, amenaces i oportunitats. L'augment del conflicte, la tensió a l'est del continent europeu, efectivament, dona encara més pes geoestratègic i geopolític a la nostra zona, el sud d'Europa, i a l'àrea mediterrània, amb conseqüències de tota mena. Una oportunitat de donar-li pes, de fer valdre aquesta zona i de fer-nos valdre com a Països Catalans en aquesta zona. I també molts reptes: augment de la militarització, disminució dels drets humans –i ho veiem amb les noves polítiques migratòries– o, per exemple, la pèrdua de suport del Sàhara per part del Govern de l'Estat espanyol.

Això és conseqüència també d'aquest context geopolític i geoestratègic d'amenaces i d'oportunitats per a aquesta zona mediterrània, en la qual nosaltres, efectivament, hauríem d'assumir la responsabilitat d'un lideratge geoestratègic i geopolític per construir aquesta àrea com una àrea sobirana, no pas amb les tendències i amenaces que ara s'imposen de militarisme, de disminució dels drets humans i de pèrdua de sobirania, sinó, al contrari, dotar-la d'una política mediterrània sobirana, convertir-la en una àrea de cooperació, de drets humans i de pau i desmilitarització.

Però, bé, tot això requereix també donar resposta als dos reptes fonamentals que en aquests moments té la Mediterrània des del nostre punt de vista. Un, les migracions. En aquests moments la Mediterrània és, malauradament –com s'ha dit abans–, una de les fronteres més mortíferes del món: gairebé cent persones mortes o desaparegudes en el que portem d'any, i encara no ha acabat el mes de gener. Hem de convertir la Mediterrània en un lloc de migració en el context del respecte dels drets, del dret d'asil i del dret de refugi. Perquè el que volem és construir un país lliure, un país independent, una república independent, una república d'acollida, d'inclusió. I volem construir un nou país a partir de la diversitat i de la igualtat. I això requereix una política ferma diferenciada del que actualment és la política, la necropolítica que practiquen la Unió Europea i l'Estat espanyol.

I l'altre problema fonamental: Palestina. Un genocidi, una ocupació, un apartheid. La posició global majoritària en aquests moments és de denúncia d'aquest genocidi i d'exigència de que s'acabin aquest apartheid i aquesta ocupació. La posició global majoritària en aquests moments és la que està representant Sud-àfrica a la Cort Internacional de Justícia. Sumem-nos a les majories, tinguem visió global, no tinguem visió de país petit; sumem-nos a la majoria global, que el que demana és que l'estat d'Israel sigui denunciat per genocidi, que s'acabin l'ocupació i l'apartheid, que el poble palestí pugui exercir el seu dret a l'autodeterminació. I, efectivament, això demana mesures valentes i fermes de denúncia i també d'acabar amb tota cooperació i complicitat actual amb l'estat d'Israel. I això demana trencar relacions comercials i militars i, sens dubte, estar al costat també del dret de l'estat palestí, del dret del poble palestí, de la seva autodefensa i solidaritat amb la seva resistència.

La vicepresidenta primera

Diputat, se li ha acabat el temps.

Carles Riera Albert

Votarem que sí als punts 1 i 2 de la seva moció, i a la resta ens abstindrem, perquè el que ens sembla és que des d'aquesta posició que hem defensat...

La vicepresidenta primera

Diputat...

Carles Riera Albert

...de sobirania i de lideratge, hem de repensar les estructures i no reforçar les estructures que fins ara s'han demostrat, com a mínim, inútils per fer front a aquests...

La vicepresidenta primera

Ha d'acabar, diputat.

Carles Riera Albert

...reptes que hem plantejat.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Merci. Ara, per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera... El diputat d'Esquerra deia que podia semblar que era una moció que era poc important i que era un tipus de moció que normalment no es parla en aquest Ple. No, jo crec que és una moció important i el tema és important. El que potser el contingut de la moció és una mica –com dir-ho?– *buenista*, no?, o sigui, un enfocament com d'una mediterrània on tots hem de ser amics, on tots ens hem de relacionar, on creem noves xarxes, on creem una macroregió... Que, a veure, al final van ser dotze regions i sis estats. Vull dir, que està bé que Catalunya lideri, però va ser el que va ser; va ser una mica reduïda en participació i en extensió.

Però és que jo crec que sobretot el problema que té aquesta moció, que a nosaltres ens ha fet pensar molt i donar voltes a algunes coses, és el que no parla en aquesta moció, no?, del que han de ser les prioritats d'aquestes xarxes i d'aquestes aliances a la regió mediterrània.

Es parla del canvi climàtic sense aprofundir absolutament en res. Però, efectivament –i com ja s'ha dit–, no es parla d'immigració ni de vies segures. El Mediterrani..., la Mediterrània, ara mateix, per a milers de persones, és bàsicament una fossa comuna oberta. I per a moltes de les persones que vivim en ciutats properes a la Mediterrània i que vivim en estats de la Mediterrània, una de les coses que més ens fa pensar cada vegada que veiem el mar és la quantitat de gent que el creua i perd la vida en l'intent.

Clar, és una moció que ni en parla, d'aquest tema, ni l'esmenta pràcticament com un dels reptes a treballar. Quin és el paper que ha de tenir Catalunya en la creació de vies segures i en el lideratge de les polítiques de la Unió Europea i de l'Estat espanyol i de la mateixa Catalunya cap a la immigració? Quin posicionament tindrà? Sembla ser que no és prioritari per a aquesta macroregió.

D'una altra cosa que tampoc es parla és de la situació de vulneració de drets humans que hi ha a molts dels països de la riba mediterrània. Segurament, amb una visió àmplia de drets humans podríem parlar que a tots, però en alguns de manera molt flagrant, com, per exemple, el Marroc. Tampoc parlem de quines són les situacions de respecte als drets humans en els països de la riba mediterrània o el conflicte amb el Sàhara. Quin és el paper que ha de tenir Catalunya en la seva relació amb el Marroc i el conflicte amb els territoris ocupats del Sàhara Occidental? Això tampoc hauria de ser un tema prioritari per a aquesta macroregió quan el Sàhara està colonitzat i ocupat per un d'aquests països de la macroregió i d'aquesta aliança mediterrània que Catalunya vol liderar? Potser és un tema que també mereixeria que en parlem.

O Turquia –Turquia. El tema dels atacs als drets humans i dels atacs de Turquia cap a la població kurda és un tema recurrent en aquest Parlament. No se'n parla tampoc. No té a veure amb la regió mediterrània, amb la gran macroregió mediterrània, parlar d'això? No hauria de ser una de les prioritats? Han parlat en algun moment –que diria que el text en general– de cooperació per a les polítiques de pau,

però sense aprofundir en que realment és un dels territoris més creuats per conflictes i vulneracions de drets humans. I això, tot això no apareix pràcticament enlloc d'aquesta moció.

I, evidentment, sí que em permetran que parlem també de la guerra a Palestina, del conflicte entre Israel i Palestina, que porta ja més de 26.000 morts a la Franja de Gaza i uns quants milers ja també a Cisjordània, que tampoc se'n parla. I em permeten una petita nota. O sigui, sembla ser que pactar amb el PSC aquesta moció és autonomista, pactar amb el PSC, amb Ciutadans i amb el PP la declaració d'aquest Parlament sobre el conflicte a Palestina deu ser molt independentista, no? Perquè, clar, quan es pacta amb el PSC per parlar de l'euroregió: «Oh, és que estan fent política exterior autonomista.» Quan Junts per Catalunya pacta amb el PSC el posicionament majoritari d'aquest Parlament, això no és autonomista? Potser també és autonomista això des d'aquesta perspectiva. Perquè aquí les aliances fluctuen en funció de quina és la temàtica.

Es pot parlar d'aquesta macroregió sense parlar del que està passant a Palestina, sense parlar del que està passant a Gaza –com ha dit el diputat de la CUP, el diputat Riera–, sense manifestar claríssimament de quin costat està el Govern de la Generalitat de Catalunya en la demanda que hi ha contra Israel a la Cort Internacional? Al final, el que han acabat fent és una altra d'aquelles mocions a què ens té acostumats el Govern de venir a intentar validar el que fan, com diuen, sense parlar-ho abans, però, a més a més, amb mocions poc substancials, que no es mullen prou, que no s'impliquen prou.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'alguns dels punts; ens abstindrem en d'altres, perquè, tot i que puguem compartir aquesta idea de que la Mediterrània ha de ser prioritària, no compartim un enfocament que la treu completament de context, que la treu completament de la situació de vulneració de drets humans i conflicte que hi ha en aquesta Mediterrània i que acaba deixant Catalunya en un mer paper de fer xarxes sense, aparentment, tenir un criteri polític i geoestratègic propi.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Matías Alonso Ruiz.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats... Bona tarda, consellera. El Govern de la Generalitat, per boca del diputat Guevara, d'Esquerra Republicana, membre de l'únic grup parlamentari que oficialment dona suport al Govern de la Generalitat, ens presenta avui una moció sobre l'impuls de l'acció exterior del Govern de la Generalitat, és clar.

Aquesta és una moció sobrera, que, tot i això, molt probablement sortirà endavant, perquè no només tindrà el recolzament del Grup Parlamentari d'Esquerra, sinó que molt probablement també serà recolzada per aquesta oposició *fake*, l'oposició fantasma que representa el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Dic que és sobrera perquè, si volguessin fer el que s'autoplantegen en aquesta moció, doncs no tenen més que fer-ho i, per tant, és absolutament sobrera.

I l'oposició que no fa Socialistes i Units per Avançar és una oposició fantasmagòrica, que, a més a més, s'ha autobatejat com a «govern alternatiu». I segurament també tindrà suport d'algun altre grup parlamentari dels que veuen normal la invasió competencial que en matèria de política exterior practica habitualment el Govern de la Generalitat.

En aquesta ocasió, el plantejament de la moció és un seguit d'afirmacions grandiloqüents que cerquen l'aprovació acrítica per part d'aquest Parlament envers la pretensió del Govern de la Generalitat de seguir desenvolupant la política exterior que desenvolupen sense suport competencial ni constitucional ni estatutari.

Comença la moció amb quatre afirmacions que volen que el Parlament de Catalunya faci seves. La primera manifestació, que pot semblar neutra, és que el Mediterrani i la seva conca són un àmbit prioritari de l'acció exterior de Catalunya. Si això no ho digués Esquerra o qualsevol altre grup dels manifestament separatistes, podria arribar a semblar innocu, però ho diu Esquerra, i quan Esquerra diu «acció exterior» vol dir política exterior, és a dir, invasió competencial. Quan parlen d'acció exterior, en realitat volen dir i estan parlant de política exterior. La política exterior, consellera, no li pertoca al Govern de la Generalitat.

En el segon punt plantegen la urgència de capficar-se en la política exterior en l'àmbit de la Mediterrània, creant nous instruments que –cito literalment– «afavoreixin noves dinàmiques de cooperació entre totes les ribes, basades en l'aposta del multilateralisme i la governança multinivell». Sant tornem-hi: política exterior a gust de la Generalitat.

El tercer i el quart paràgraf entren directament en la necessitat del Govern de disposar d'un camp en què desenvolupar activament la seva política exterior en una macroregió mediterrània. Ho repeteixo, si no ho formulés Esquerra, o qualsevol altre dels grups manifestament separatistes presents en aquest Parlament, fins i tot podria semblar convenient fer nostres aquestes manifestacions tan i tan grandiloqüents. Però no, venint de vostès, aquestes manifestacions no són gens creïbles i no cerquen més que el vistiplau parlamentari per seguir fent política exterior al marge de les competències.

Finalment, en un cinquè punt, conformat per cinc apartats, la moció del Govern insta el Govern a continuar desenvolupant política exterior, tot i voler fer veure que es tracta només d'acció exterior i de cooperació en l'àmbit regional més proper. Ho torno a dir: venint de vostès no és creïble. Ens demanen que els donem el vistiplau a les seves afirmacions i a les seves propostes, però el Grup Parlamentari de Ciutadans no som NeteGES Salvador. No comptin amb Ciutadans per blanquejar la seva política exterior; això ja ho fa i ho seguirà fent el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i encara més amb l'actual mercadeig de les línies vermelles que mai no ha vist ningú.

El Partit dels Socialistes de Catalunya ja va recolzar en el seu moment l'anomenada «lleï d'acció exterior», que el Govern de la Generalitat fa servir de forma constant per practicar política exterior al marge de la legalitat democràtica. I mai ha aixecat la veu, el PSC, en contra d'aquesta invasió competencial i en contra de la propaganda antiespanyola que escampa el Govern de la Generalitat en tots els àmbits i en tots els indrets en què té ocasió de fer-ho. Però, ho repeteixo, no som NeteGES Salvador. Per tant, de cap manera blanquejarem, com si fóssim el PSC, la política exterior que desenvolupa, ara ja amb la complicitat del mateix Govern d'Espanya, el Govern de la Generalitat.

Ho repeteixo, si fos només de lletra, aquesta moció podria comptar en bona part amb el suport del Grup Parlamentari de Ciutadans, però la partitura la interpreta el Govern de la Generalitat, en aquest cas per boca del Grup Parlamentari d'Esquerra. Per tant, la música ens grinyola i no estem disposats a cantar aquesta cançó. El nostre vot serà contrari en bloc a aquesta moció del Govern que avui ens vol colar Esquerra, és a dir, el Govern.

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula el diputat Adrià Guevara i Figueras.

Adrià Guevara i Figueras

Bé; bona tarda altre cop. Primer de tot, agrair la predisposició de tothom. Donar les gràcies també als grups que s'han mostrat favorables al conjunt o a una part d'aquesta moció.

Al diputat Pedret agrair-li també les aportacions i el diàleg. També és cert que vostès han posat el focus en l'ampliació. Nosaltres, sempre disposats a sumar-hi tothom. Sí que és cert que quan vostès han governat les regions que proposen ampliar, en aquest cas, que s'hi incloguin, no han fet cap gest des dels governs per incloure-les, no?

I el diputat Dalmases. Lamentem realment que no hi vegin oportunitats, en aquest àmbit; lamentem que no sumin, i lamentem també que les aportacions que han fet avui no les hagin fet en el període d'esmenes, perquè sembla que els haguem prohibit fer esmenes, no? El mateix per a la diputada Segovia: no n'hem rebut cap dels seus..., per part dels seus grups.

Nosaltres fem política de fer feina i de fer estratègia; no fem polítiques de fer fotos ni d'anar-nos-en cap a casa, no? I ens sap greu que menyspreïn l'acció exterior del Govern, perquè justament li recordo que la primera conselleria d'Acció Exterior va ser impulsada per Esquerra Republicana, pel conseller Romeva, i que la política d'acció exterior del president Puigdemont, que vostè en presumia, era, de fet, política del conseller Romeva, no? I nosaltres fem aquesta acció exterior sense tuteles de ningú.

Finalment, diputada Segovia, diu vostè que és poc substancial, el tema. Li diré una cosa: jo crec que, si som capaços d'implementar el que plantejem en aquesta moció, farem molt més per la solidaritat i per la cooperació a la zona del que podem haver fet amb declaracions simbòliques fins ara.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2024

302-00381/13

I continuem amb el vint-i-unè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2024, presentada pel Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Per exposar-la té la paraula el diputat Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé; bona tarda a tothom. Consellera... Bé, l'objectiu de la moció que presentem és instar el Govern a liderar una política pressupostària que entomi els reptes socials, climàtics, econòmics; a promoure les transformacions estratègiques que necessita el país; a apostar per un model de país equitatiu, socialment i territorialment innovador, just i sostenible econòmicament i compromès amb el repte climàtic i ambiental.

Sabem que el pressupost és l'acte polític més important de qualsevol govern. Sense pressupost no hi ha acció de govern, simplement hi ha acció administrativa, que és el que permet la pròrroga pressupostària. La pròrroga de la gestió tècnica de la despesa és, en definitiva, la renúncia a l'acció de govern i la mostra del seu fracàs.

La situació social, econòmica i ambiental del país demana dotar les polítiques públiques per fer front a les necessitats de la ciutadania i als reptes globals. Per fer-ho, necessitem un govern que, conscient de l'absoluta minoria parlamentària que el suporta, sigui capaç de trobar les aliances polítiques que li permetin assolir en aquest Parlament un acord pressupostari.

El Govern ha de posar les bases per a l'acord, recuperar la confiança en la fiabilitat de la negociació, garantint que els acords es compleixen, i comprometre's amb

una estratègia pressupostària coherent i no contradictòria amb un model de país just, equitatiu i sostenible.

El context en què ha d'operar el pressupost del 24 ve marcat per una situació d'incertesa global, arran dels conflictes bèl·lics i els canvis que operen en les relacions econòmiques internacionals i en el model de globalització, que estan trencant les cadenes de valor que hem conegut fins ara i afecten el proveïment i els preus del transport i matèries primeres.

Un context en el que les polítiques econòmiques de la Unió Europea poden condicionar algunes estratègies arran de l'aplicació d'una política monetària restrictiva al costat del retorn de les regles fiscals del pacte d'estabilitat.

Un marc, aquest, que opera enmig d'una alerta climàtica que té en la crisi de la sequera l'exponent més clar i on es succeeixen les crisis en l'educació, la salut o l'accés a l'habitatge, així com la creixent desigualtat social o la manca d'equitat territorial, que són, unes i altres, el reflex d'anys d'unes polítiques públiques restrictives, orientades a conservar els *statu quo* i servils de les desigualtats.

És per això que cal continuar la línia iniciada amb els darrers acords pressupostaris, que pretenien, que pretenen reforçar el paper de les polítiques públiques i orientar-les vers les transformacions estratègiques que impulsin un model de país just, equilibrat, innovador i sostenible.

Per això, la moció planteja un seguit de propostes que orientin el pressupost de l'any 2024, apostant per la suficiència d'ingressos a partir del reconeixement de la necessitat d'un nou model de finançament, que superi els dèficits acumulats per un model caducat, insuficient i injust, i del reforçament d'una fiscalitat pròpia, més justa i verda, que aprofundeixi en la progressivitat i no en les rebaixes o regals fiscals.

La moció presenta un seguit de propostes per aprofundir en la justícia social, la sobirania energètica, el canvi de model de mobilitat, el reforç de l'estat del benestar, dels serveis públics, de l'educació, de la salut, l'atenció social, l'habitatge, d'abordar la lluita contra la crisi de la sequera o aprofundir en l'equitat territorial.

El pressupost del 24 ha d'operar en una situació on la majoria de les llars han vist com l'augment generalitzat dels preus ha impactat en la seva capacitat adquisitiva i les ha empobrit, per la qual cosa cal actuar sobre preus i tarifes públiques, que no limitin l'accés als drets i serveis bàsics. El transport públic, l'aigua, el menjador escolar, l'accés a atencions a la salut excloses de la cartera de serveis sanitaris, les activitats complementàries a l'educació, l'accés a l'habitatge, entre d'altres, són qüestions que empobreixen la societat i font de desigualtats.

La crisi educativa, sanitària, d'habitatge, la sequera, el model energètic i de mobilitat són reptes socials i climàtics que no es poden obviar. La majoria de la societat és conscient que cal respondre i que, per fer-ho, cal prioritzar els recursos que s'hi destinin.

És amb aquesta moció, doncs, que volem deixar clar que som a temps encara de disposar d'un pressupost per al 2024. El país ho necessita, la seva gent, els reptes globals que tenim davant, impulsar una activitat econòmica innovadora, justa i sostenible i fer un país respectuós amb el medi ambient i la crisi climàtica.

Per fer-ho possible cal un govern en qui confiar, perquè compleix el pactat; un govern coherent, que fa una acció de govern compatible amb els objectius estratègics i no supeditat als interessos dels grans poders econòmics o els projectes depredadors de territori, contaminants i injustos.

Per això, la moció que hem posat sobre la taula és...

La vicepresidenta primera

Diputat, ha d'anar acabant.

Joan Carles Gallego i Herrera

...per veure si som capaços de construir-ho.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de la CUP - Un Nou Cicle per Guanyar, el diputat Xavier Pellicer Pareja.

Xavier Pellicer Pareja

Bé; gràcies, vicepresidenta. Bona tarda, diputats, diputades, consellera, diputats i diputades d'En Comú Podem. Bé, volíem començar breument per parlar d'una qüestió d'actualitat que hem sentit en les darreres hores i, aprofitant que hi ha també la consellera d'Economia, una breu pinzellada.

Hem vist l'acord que han anunciat avui, que ha anunciat la consellera d'Educació, Anna Simó, amb Comissions Obreres i amb UGT respecte a l'àmbit d'educació. Hem vist que és un acord que s'ha fet sense el consens o sense que hi hagi el suport de la majoria sindical de la Mesa Sectorial d'Educació. Ens sembla que anar per aquí és un greu error i és una mala forma d'intentar avançar en tot allò que diem que és essencial en l'àmbit de l'educació, que és recuperar el consens, que és millorar els resultats en l'àmbit educatiu, que és revertir les retallades i que és, per tant, interlocutar amb tots aquests professors i professores que són la peça clau per poder donar resposta a la situació de l'educació al nostre país.

Dit això, diputats i diputades dels comuns, primer de tot, donar-vos les gràcies per acceptar i per transaccionar aquestes esmenes que els fèiem. Òbviament, tenim diferències. Nosaltres no creiem en aquest plantejament de lògica expansiva, i menys encara quan les despeses tangencials, quan els increments de costos, quan els increments de necessitats en els serveis fan que pràcticament l'augment en els darrers pressupostos sigui nul, sobretot, en inversió.

Segon, també hi ha alguns elements que hem matisat. Vostès parlaven de congelar taxes; nosaltres parlem de rebaixar.

I, tercer, vèiem en aquesta moció una falta de concreció, una mica en general, que no compartíem. Perquè ja sabem que les mocions tenen el recorregut que tenen en l'àmbit polític, però com menys concretades estan, més difícil és que es pugui arribar a algun lloc. Ja hem comentat quina era la lògica d'aquesta moció, en tot cas, però, bé.

I, per això, i agafant una mica el fil del que deia el diputat Gallego, no?, que aquesta moció o uns pressupostos poden servir per dibuixar quin model de país vol el Govern, quin model de país vol la majoria parlamentària, per poder ser aquest dic contra aquests projectes depredadors que parlava del territori, sí que els hi plantejarem i volíem aprofitar aquesta moció per intentar fer alguna concreció en aquest àmbit, no? A nosaltres ens sembla que aquesta és una qüestió clau per al país i que ho és en un moment de sequera extrema i en un moment de canvi climàtic brutal.

Pensem que, malgrat no tenir ara mateix les majories, ni vostès ni nosaltres junts, ni fins i tot amb el Govern, encara que s'hi avingués –que, com deia el seu portaveu o avui al matí, tampoc tenim clar què n'opina el president Aragonès, sobre l'ampliació o no de l'aeroport, sobre el Hard Rock o sobre tants i tants altres temes en què seria essencial que es posicionés–, no hi arribem. Sabem que no tenim majoria parlamentària per fer-ho.

Ara, sabem una altra cosa, que és que segurament sense vosaltres i sense nosaltres és pràcticament impossible que hi hagi pressupostos de la Generalitat. I d'això n'hem de ser conscients. I, per tant, en un moment d'extrema sequera, en un moment de canvi climàtic brutal i en un moment en què ja hem deixat enterrats projectes com els jocs olímpics d'hivern, pensem que en aquests propers pressupostos tenim l'oportunitat de deixar enterrats molts altres projectes que estan destruint el territori.

I per això els hi fem aquest oferiment i els fem aquesta proposta: treballem, fem un front comú –també els hi hem fet en l'àmbit privat– i impedim que en els propers pressupostos hi hagi cap acord vinculat econòmicament o cap acord polític circum-

dant i al voltant, com ja vam veure en els anteriors pressupostos, que destrueixi el territori. I estem parlant del Hard Rock, estem parlant del Quart Cinturó i estem parlant de l'ampliació de l'aeroport.

Per tant, amb aquesta oportunitat que tenim damunt la taula en aquesta situació actual, veient com estan caient com a peces, no?, o com a castells de cartes, determinats projectes que no s'aguanten per enlloc i que només responen a l'obsessió de la patronal i del PSC, que hi va de la mà, aprofitem aquesta oportunitat, fem-la possible i posem-nos a treballar perquè així sigui.

Nosaltres hi serem i els hi proposem de fer aquest front comú enfront d'aquests macroprojectes i, per tant, impedir que els pressupostos del proper any de la Generalitat de Catalunya possibilitin, facilitin amb un euro o amb cap euro, per activa o per passiva, un acord polític que permeti que aquests projectes vagin endavant.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

En nom del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, té la paraula el diputat Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, vicepresidenta. Consellera, diputades, diputats... Pressupost 24. Doncs, bé, parlem del pressupost del 24. Com diu sovint el diputat Gallego, que va interpel·lar al Govern al desembre passat sobre aquesta qüestió i avui ha defensat la moció, no hi ha text sense context. Aquesta afirmació la podem aplicar tant a la moció d'avui com amb una perspectiva més àmplia sobre el pressupost o sobre la tramitació del pressupost del 24.

En primer lloc, doncs, permetin-me parlar de context. Estem davant del que pot ser el darrer pressupost d'aquesta legislatura, i és necessari tenir present d'on venim. Una legislatura que va començar amb la investidura del president Aragonès, amb el recolzament amb els vots de Junts per Catalunya i la CUP. Al desembre d'aquell mateix any 21 va perdre en aquest tràmit pressupostari el recolzament de la CUP com a soci i es van aprovar amb el recolzament d'En Comú Podem. Una legislatura que va seguir avançant, i a l'octubre del 22 va perdre un altre soci en ple procés d'elaboració del pressupost del 23, amb la sortida de Junts per Catalunya del Govern, que provocà que resultés tan sols el recolzament al Govern del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, amb trenta-tres diputats de 135.

El PSC, aquells als qui ens havien fet el cordó sanitari, aquells a que a nosaltres ni aigua, hem fet estricte honor al compliment del nostre compromís de portar a terme des de l'oposició una política útil: allargar la mà en benefici del que considerem positiu per a Catalunya. La posició fàcil i còmoda per al nostre grup parlamentari era restar a l'expectativa, posar pals a les rodes, mirar pels nostres interessos de partit. I hem fet, ho reitero, fidel compliment del nostre compromís amb la ciutadania de fer una política útil. I és important ressaltar el fet que venim d'un cordó sanitari, ho reitero, envers el PSC per una part de les forces independentistes, signatura d'un acord al respecte inclòs.

El pressupost del 23 es va aprovar amb el nostre vot i el d'En Comú Podem, i ara estem de nou davant la necessitat d'aprovar el pressupost del 24, necessitat per al país, cal remarcar-ho. I, en segon lloc, davant la responsabilitat que té, i la té en exclusiva, el Govern de procurar els recolzaments necessaris perquè aquest pugui ser aprovat.

Per això són necessàries algunes coses, ni masses ni massa complicades, creguin-me. Procurin tenir el context de confiança necessari per procedir a una negociació. Els hi dic de manera més clara i assertiva: compleixin amb els compromisos i acords signats en l'acord del pressupost del 23.

I, en segon lloc, no s'autoicotegin. Si consideren el Govern mancat d'impuls i consideren necessària una nova remodelació, és la seva decisió i responsabilitat. De

fet, coincidim plenament amb el diagnòstic que manca impuls, i els hi hem demanat en reiterades ocasions aquest impuls, que necessitem un govern que governi.

Ara bé, si aquest impuls consisteix, com sembla evident, en posar-se en mode electoral i que el seu nou viceconseller dediqui cada dia els seus esforços, en lloc d'aquest objectiu, a posar-se barroerament amb el PSC, a tocar-nos el voraviu, doncs, bé, poc pot més que fer més evident encara aquesta manca d'impuls del Govern, la debilitat del president, que sembla que fins i tot no pot dir coses, i constatar que el PSC ocupa un lloc destacat en el seu ordre de preocupacions. Però creguin-me que no és una estratègia a desenvolupar per aquest viceconseller, que en diuen justament «d'estratègia»; si més no, una estratègia no gaire hàbil per crear aquest context de confiança per afrontar una negociació sempre complexa.

Respecte al text, els punts de la moció representen el model d'En Comú Podem. Alguns els hi votarem a favor, altres en contra i algunes abstencions. Tenim prioritats clarament compartides –la majoria, diria–, i especialment en l'àmbit social. Altres, amb matisos, i algunes, diferents, com és lògic.

Hi ha un element de fons, no obstant, al que no vull deixar de referir-me i en el que potser discrepem més. Vostès creuen que la manera d'afrontar la transformació envers un model sostenible és no fer coses, és deixar de fer-ne o directament el decreixement. Nosaltres estem convençuts que el camí és fer les coses diferents, fer-les bé. I no només n'estem convençuts, sinó que sabem que és possible.

I, per acabar, finalment, deixin-me posar-los un exemple. Els hi posaré dues dades: les dades de l'Observatori de la Transició Energètica i l'Acció Climàtica i del Centre Basc pel Canvi Climàtic. Indiquen una reducció de l'emissió de gasos amb efecte hivernacle per al 2023 d'un set i mig per cent a Espanya, una reducció molt important, que lidera les reduccions dels països occidentals, mentre hem crescut econòmicament un 2,4 per cent. Per tant, és possible un creixement sostenible si es fan les polítiques adequades, les inversions adequades, les prioritzacions de despesa adequades en matèria d'energia, en matèria d'aigua. És possible fer i fer-ho bé.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la diputada Marta Vilalta i Torres.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies a tots i a totes. D'entrada, volem mostrar la complicitat en el plantejament que fan des dels comuns en aquesta moció i en la coincidència en la major part de punts d'aquesta moció, que parla sobre els pressupostos de l'any 2024.

I, per tant, reiterem i compartim que hem de garantir l'augment de la despesa i la inversió pública. I, evidentment, aquests pressupostos, els que estem treballant, en tant que són l'eina per servir més i millor la ciutadania, han de servir també per dotar de més benestar social. I això vol dir que hi ha unes prioritats molt clares, que són les que compartim, en educació, sanitat pública, habitatge, lluita també contra la pobresa, l'impuls de l'activitat econòmica innovadora, evidentment tot el que fa referència a la transició ecològica i donar resposta a una emergència greu com és la sequera. Aquestes són les parets mestres d'aquests comptes.

De fet, així estan encaminats els pressupostos 2024, que ja s'han treballat i elaborat pel Govern de la Generalitat i que ara estan en fase de negociació amb els diversos grups parlamentaris. I és per això que votarem a favor de pràcticament tots els punts que concreten aquestes prioritzacions i aquest enfocament.

De fet, amb els acords que hem pogut transaccionar i amb el contingut inicial –i li agraeixo la predisposició i la bona entesa al diputat Gallego–, creiem que és una molt bona base, aquesta moció, que és el pas previ per a un possible acord de pressupostos que hem de poder bastir entre el Govern, entre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, entre també el seu grup parlamentari, més enllà d'altres grups

d'aquesta cambra. Hi ha sintonia, compartim les prioritats i ara toca, a tots i a totes, fer-ho possible.

També volem aprofitar per fer algunes apreciacions. Aquests pressupostos són necessaris, perquè ens permeten incorporar més de 2.400 milions d'euros als comptes per a aquest any i, per tant, més capacitat de poder invertir i millor; perquè permeten reforçar, com dèiem, els pilars de l'estat del benestar; perquè també ens segueixen permetent apostar per la llengua i la cultura catalanes, com ja van fer els pressupostos de l'any passat, i perquè també ens permeten afrontar un dels reptes actuals, com dèiem, que és el de la sequera, i també per implementar aquells acords i aquelles mesures que s'han pactat també amb els agents econòmics i socials, com és l'increment de l'IRSC.

Dit això, sobre fiscalitat, dues idees. La primera: les úniques reformes fiscals possibles, segons el nostre punt de vista, són aquelles que no posen en perill la capacitat d'acció política de la Generalitat, de manera que no li disminueixen en excés els seus ingressos, i que a la vegada són reformes de progrés. És a dir, van cap a una fiscalitat on qui més guanya més paga.

Per això estem d'acord amb l'enfocament que fan del que proposen. Però, tal com ha quedat definitivament després de segons quins acords, creiem que ens limiten la capacitat d'acció del Govern. De fet, la reforma que s'ha posat sobre la taula, que incorpora la llei de mesures i que ha treballat la consellera Mas, rebaixa la càrrega fiscal de les classes mitjanes i treballadores, sobretot a aquells amb els ingressos menors de 33.000 euros, i retoca els trams més alts per tal de garantir que no es vegin beneficiats per aquesta rebaixa.

És veritat, suposa disminuir una mica els ingressos de la Generalitat, però sense que aquesta disminució afecti la capacitat d'acció política. Ho fa garantint, per tant, que se'n beneficiïn aquells que menys tenen o menys ingressos tenen, a diferència d'altres grups parlamentaris, que el que proposen és suprimir successions o donacions, que això sí que té un impacte enorme per als comptes de la Generalitat.

Segona apreciació sobre la fiscalitat: tenim un compromís de país amb la fiscalitat verda, i aquí ho hem parlat i votat moltes vegades, en línia amb el que recull també la llei de lluita contra el canvi climàtic. És per això que hem incorporat una esmena, que hem transaccionat i la votarem, en què posem èmfasi en aquesta aposta per la fiscalitat verda i també concretem l'exemple de l'impost als grans vaixells. Esperem, per tant, que tots aquells grups parlamentaris que es van sumar a la llei del canvi climàtic, a la llei per lluitar contra el canvi climàtic, i que es posen en boca moltes vegades aquest tema avui no s'hi oposin, ni avui ni els propers dies no s'hi oposin per poder avançar en aquesta fiscalitat verda.

Hi ha altres qüestions en què finalment ens abstindrem per alguns dels acords que s'han fet amb altres grups, com la congelació de tarifes o la gestió dels concerts en l'àmbit de la salut. Hi podrem seguir treballant i parlant en els propers dies.

Però sí que abans d'acabar voldria destacar una esmena també d'Esquerra Republicana per prioritzar els projectes de mobilitat sostenible en aquests pressupostos que ara estem negociant i sobretot l'aportació també acceptada per reconèixer l'infrafinançament, és a dir, la situació de dèficit fiscal que patim com a país, que és un llast per a la ciutadania, que és un llast per a la gent, per al país en general i per als serveis públics de Catalunya.

I per això emplacem el Govern a liderar, com ho està fent, la lluita per un nou model de finançament singular per al nostre país, on puguem recaptar i gestionar tots els impostos, tots aquells diners que generem com a país. Creiem que és una necessitat i també emplacem tots els grups d'aquesta cambra, especialment el Partit dels Socialistes de Catalunya, que s'hi sumin per empènyer aquest nou model de finançament singular per a Catalunya per acabar amb el dèficit fiscal. Molta mà estesa, però en això no els hi hem trobat mai.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el senyor Ramon Tremosa Balcells.

Ramon Tremosa Balcells

Moltes gràcies, presidenta Erra. Conselleres Mas i Capella, diputades, diputats, bona tarda. Avui per part dels comuns se'ns presenta una moció. Nosaltres votarem que sí en alguns punts, però que no en uns altres, perquè hi veiem, diguem-ne, contradiccions flagrants.

Per exemple, la moció reconeix que la Unió Europea torna a les seves polítiques d'estabilitat pressupostària, ara que feliçment la covid s'ha superat i, per tant, que ja no calen les polítiques superexpansives de compres de deute públic per part dels bancs centrals, que financen dèficits públics molt generosos.

D'altra banda, tot i reconèixer això, es diu que el pressupost ha de garantir més despeses, més inversions, més gratuïtats, més bonificacions, més subvencions. En moltes coses hi podríem estar d'acord, però finalment la moció diu: «Ens cal resoldre la qüestió del model de finançament autonòmic de Catalunya.» I ara vostè ha dit en la seva intervenció: «És caducat, insuficient i injust.»

Compartim completament aquestes opinions. El que passa és que, clar, vostès des de fa..., farà sis anys ara a l'abril que governen al Govern espanyol juntament amb el PSOE, i encara no sabem quin és el model de finançament, diguem-ne, que té previst el Govern espanyol, perquè la LOFCA, la *ley orgánica de financiación de las comunidades autónomas*, està caducada des de l'any 2014.

I aquesta LOFCA, que caduca el 2014..., l'últim càlcul es fa l'any 2008, i l'any 2008 tenia 7 milions d'habitants i una mica més, i ara som 8 milions d'habitants. Per tant, no actualitzar la LOFCA vol dir que el Govern espanyol finança Catalunya com si tingués 7 milions d'habitants. I això qui ho pateix especialment és tot el personal públic que és a peu de CAP, a peu d'hospital, a peu d'escola, a peu de servei social, que té una tensió. La Generalitat està infrafinançada. Per tant, és una carta als Reis, que parlem de gratuïtats, subvencions, inversions, despeses, bonificacions amb el finançament de l'any 2007, com si tinguéssim 7 milions d'habitants.

Miri, ahir el president Aragonès va sortir en aquest faristol i va dir: «Hem de resoldre el dèficit fiscal de Catalunya, l'espoli fiscal de Catalunya», que va xifrar en 22.000 milions, que seria un vuit, nou per cent del PIB. Jo avui els hi he portat la demostració empírica de que existeix el dèficit fiscal de Catalunya. Diari *Expansión*, ministre De Guindos, dos dies abans de l'U d'Octubre. Això és del 29 de setembre del 2017. De Guindos obre la porta al concert econòmic de Catalunya: «Abre la puerta al cupo catalán.» Tindria un sobrecoast de 16.000 milions d'euros. Això és com ara, que hi han eleccions a Galícia. Les *meigas* ningú no les ha vist, però *habermas haylas*, no? El propi ministre d'Economia del Govern del PP posava negre sobre blanc aquesta diferència.

Per tant, qualsevol nou model de finançament, que esperem que n'hi hagi, si no redueix la diferència entre els impostos que paguen els catalans i les catalanes amb la despesa i la inversió que reben, si no reduïm suficientment aquesta xifra, no servirà. Posem-li tots els condicionaments que vulguem, els criteris de superfície, enveïlliment, insularitat, metres de muntanya per sobre dels dos mil o dels tres mil... Posem els criteris que vulguem, però si no reduïm el dèficit fiscal no ens en sortirem.

Bé, la seva moció. Altres contradiccions. Es demanen descomptes i gratuïtats en el transport públic, però l'alcalde Collboni, president de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, acaba d'actualitzar els preus del transport públic. Perquè, si el Govern espanyol no injecta diners en el transport públic de Catalunya, com finançarem les inversions de manteniment i la qualitat del servei de tren i metro de Barcelona? Això, per tant, és una contradicció.

O una altra contradicció: es demanen més diners per comprar habitatges públics a Barcelona i altres ciutats, però l'ajuntament d'Ada Colau, en els vuit anys de mandat, es va gastar més de 200 milions d'euros comprant cinquanta-un immobles que ara estan tancats i sense fer-hi obres ni estan posats al servei de la ciutadania. I això ha expulsat moltes pimes catalanes que es dedicaven a restaurar i a rehabilitar edificis, i ha paralytat parcialment el sector a la ciutat de Barcelona.

Més contradiccions. Vostès demanen que es mantingui l'elevada pressió fiscal existent avui a Catalunya, ara que el Govern d'Esquerra Republicana s'obre, per exemple, a considerar una rebaixa en els trams més baixos de l'IRPF, tal com hem defensat des de Junts. Pot ser Catalunya –li pregunto– un infern fiscal en un context de regions i països veïns que rebaixen la pressió fiscal? Ens ho podem permetre? És una pregunta, perquè no vivim en una illa, diguem-ne, sola.

I, miri, acabo amb una frase de Martin Schulz, socialdemòcrata alemany, president del Parlament Europeu, partidari de l'ús del català a les institucions europees. Deia: «Les esquerres som els més interessats en quadrar cada any el pressupost, perquè el dèficit i el deute públic d'avui són els impostos de demà i les privatitzacions de demà passat.» Per això, al nord d'Europa, les esquerres són encara més ortodoxes que les dretes en matèria fiscal.

Moltes gràcies, i a disposar.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Joan Garriga Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Señores diputados... Bueno, presentan una moción propaganda sobre los presupuestos de 2024, que, como tal propaganda, pretenden propagar doctrina y vender su producto. Lo malo es que su producto ya lo conocemos. Es la típica receta comunista que empobrece a toda la población y que supone imposiciones ideológicas, más gasto e igualar a los ciudadanos por debajo. Ustedes, En Comú Podem, junto con Esquerra Republicana y el PSC, son los responsables directos de los presupuestos de 2023, que nos han traído a la actual situación de crisis, de pobreza generalizada, de inseguridad y de fracaso escolar. Con lo cual ustedes pueden ser muchas cosas, pero nunca alternativa de sí mismos.

Ustedes, en la moción, hablan principalmente de varias cosas. Proponen cobrar más impuestos. Eso es un clásico suyo, y les informo que quien paga actualmente por su culpa más impuestos son los trabajadores en sus nóminas. Incluso a los que cobran el salario mínimo interprofesional, los mil euros, les vuelan doscientos euros cada mes para pagar sus mastodónticas estructuras políticas.

Proponen también –otro clásico suyo– gastar más. No proponen gastar mejor o dejar de malgastar; eso nunca se lo plantean. Ustedes proponen gastar más en salvar, por ejemplo, el mundo y el planeta con sus retos ecológicos de pijoprogre desconectado de los problemas que viven los trabajadores en sus barrios.

Proponen también combatir la estabilidad fiscal y financiera, como algo negativo, porque ustedes son de aquellos que les encanta gastar más dinero del que ingresan, pero, claro, siempre a costa de todos. Porque la deuda que ustedes generan es de todos y es una losa para las generaciones futuras.

Siguen también imponiendo sus paranoias, que nos llevan al fracaso. Hablando de educación, tras el fracaso de años de la escuela en Cataluña, ustedes no proponen ni libertad para mejorar la competitividad, ni esfuerzo, ni exigencia. Ustedes proponen –y leo literalmente– «para mejorar la educación, adecuar las instalaciones a la realidad climática y a las transformaciones ecológicas». Nada de hablar de subir el nivel educativo con libertad y con exigencia.

Hablando de vivienda, ustedes proponen en su moción ampliar la intervención y ampliar la dotación de tanteo y retracto, ese fondo que tiene la Generalitat de Cata-

lunya para poder intervenir en las operaciones entre particulares. Nada de mejorar la economía o de construir de verdad vivienda de protección oficial. Y les recuerdo que esas políticas que ustedes plantean en esta moción ya se han aplicado en el Ayuntamiento de Barcelona, en los últimos cinco años, de mano de Ada Colau. Y la verdad es que pretendían trescientas nuevas viviendas, imponiendo a los constructores fabricar VPO. ¿Qué han conseguido? Querían trescientas en un año, mil quinientas en cinco años. ¿Qué han conseguido? Catorce en cinco años, solo dos acabadas.

Hablando de sequía, ustedes, esta falta de agua y que los pantanos se reducen, la culpabilizan al usuario y a las empresas turísticas –otro clásico. Y los culpables de la falta de agua son ustedes, que defendían derribar presas, y, por supuesto, son ustedes, que llevan años gobernando en ayuntamientos y en la Generalitat, y también en el Estado, y han despilfarrado 134.000 millones de agua por mal mantenimiento de tuberías (*alguns aplaudiments*), 134.000 millones de litros, cuando la ciudad de Barcelona necesita en un año, consume, 90.000 millones, o sea, casi el doble es lo que ustedes, por su culpa, han despilfarrado.

Y, finalmente, proponen un nuevo modelo de financiación de la Generalitat para prestar ese gran servicio que prestan ustedes, socialistas y comunistas, siempre al separatismo, es decir, continuar menospreciando la igualdad entre españoles, defendiendo que, en según qué región vivas, pagues más o pagues menos, tengas menos o tengas más servicios.

Sinceramente, su moción, dicho con todo el respeto, no sirve para nada, y sus políticas arruinan a los catalanes, dicho con la máxima contundencia posible. Y VOX seguiremos defendiendo la libertad y el respeto a la propiedad privada para conseguir precisamente eso, trabajos estables y viviendas dignas, una receta totalmente contraria a la suya. Y algo muy importante: vamos a seguir defendiendo, por defender a los trabajadores, que el dinero que ganan los trabajadores se quede principalmente en sus bolsillos, porque en sus manos es un peligro, porque ustedes lo malgastan continuamente.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el senyor Joan García González.

Joan García González

Gracias, presidenta. Conselleres... Señor Gallego, a ver, yo entiendo que ahora está, o están, construyendo ese teatro, que es tan benévolo muchas veces, o que nos acaba entreteniéndome muchísimo, para ver quién consigue llevarse el gato al agua, quién consigue acabar pactando con el Govern en minoría de Esquerra Republicana, todo y que estamos ya en febrero del 2024, para los presupuestos del 2024.

Han tenido tiempo, todo hay que decirlo –han tenido tiempo. Yo es que eso no lo acabo de entender. Ayer, cuando estábamos debatiendo sobre la prórroga presupuestaria, yo me preguntaba exactamente eso: ¿cómo hemos llegado a este punto?, ¿cómo es que estamos en febrero y no tenemos presupuestos? Porque yo puedo entender que al inicio de una legislatura eso ocurra, porque empiece tarde, lo puedo entender, la conformación de un gobierno –lo puedo entender–, pero a media legislatura, que no se consiga volver a tener los mismos socios de unos presupuestos aprobados el año anterior, no lo acabo de entender. Y seguramente serán las realidades políticas y lo que cada uno aquí acaba buscando lo que nos lleva a esta realidad.

Pero la realidad es que nos traen aquí hoy su propuesta o su receta para los catalanes. Para nosotros esta moción –y por hacer un resumen rápido– que nos presentan hoy es –después de revisarla– la receta perfecta para la decadencia de Cataluña en los próximos años. Simplemente. Es, punto por punto, lo que no debemos hacer, lo que no deberíamos hacer para dejar de..., abandonar ese camino hacia el abismo que seguimos transitando poco a poco en todos y cada uno de los índices que revisa-

mos –económicos, sociales, de cualquier tipo. A la hora de ver si estamos avanzando en todas aquellas promesas que se hacen en los presupuestos del año anterior, en el cumplimiento de los presupuestos del año anterior, en todo podemos decir que estamos en ese camino, y esta es la receta que no debemos seguir de ninguna manera.

Nosotros hacemos una enmienda a la totalidad de esta receta y de este libro que seguimos, o que algunos siguen leyendo, y que algunos, de alguna forma, nos repiten una y otra vez que quieren pasar página. Queremos cambiar de libro. Es que esto no funciona –no funciona, no funciona. Sinceramente, no funciona. Y desde Ciudadans creo que llevamos muchos años –ya dieciocho, van a ser dieciocho– intentando enmendar un camino que no funciona y que nos lleva a ir bajando los ránkines de Europa y de toda España en diferentes asuntos.

Para mí, y para nuestro grupo, seguir hablando o aceptando las teorías del decrecimiento, que para nosotros es el decrecimiento insostenible, es el decrecimiento que se contrapone al crecimiento sostenible... Para nosotros, el crecimiento sostenible es el adecuado. El decrecimiento que se defiende es insostenible, y escuchar aquí a la portavoz de Esquerra Republicana diciendo que le encanta la moción de los comunes con todas y cada una de las enmiendas que ha hecho la CUP, pues, a mí me asusta, sinceramente, me preocupa –me preocupa.

¿Vamos a seguir por esta senda del decrecimiento insostenible, señora Vilalta? Sí, ¿no? Sí, claro que sí. Seguiremos por esa senda hasta el abismo, como *lemmings* hasta el abismo. Pues no, no deberíamos hacerlo –no deberíamos hacerlo. Para nosotros no. Permítanme al menos que en nuestras posturas, creo que liberales, y por lo menos que no se han probado, nuestras recetas que no se han probado en Cataluña desde hace muchos años, creo que deben o deberían, como mínimo..., las reivindicamos para unos presupuestos que este año, evidentemente, no van a ser. Ya hemos adelantado que no podemos apoyar esta senda y no vamos a apoyarla de ninguna manera.

Repetir lo que ustedes proponen aquí –esencialmente más impuestos, peor gasto–, no cumplir con ninguna de las propuestas. Porque hablaban ustedes aquí del Hard Rock, hablaban también..., se hablaba aquí de lo malo que era hablar del Hard Rock, lo malo que era hablar del aeropuerto o de la ronda Norte. Pero resulta que todo eso está aprobado en los presupuestos del 2023 y son condiciones en las que se pusieron de acuerdo, de alguna forma, tanto Esquerra Republicana como los comunes como el PSC.

También es verdad que no les ha hecho falta hacerlo, porque, como pueden extorcionar al Gobierno de España sin ningún problema, no hace falta que cumplan con ninguna de sus promesas. En realidad, eso se lo puedo entender al Grupo de Esquerra Republicana, igual que a Junts, que teniendo un gobierno de España como el que tenemos actualmente no es necesario ni siquiera que negocien demasiado.

Total, que tendremos unos presupuestos que no van a subir a los catalanes. Nosotros seguimos defendiendo una Cataluña de todos y para todos.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el senyor Joan Carles Gallego i Herrera.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, crec que em faltarà una mica de temps, però, en fi, agrair, en primer lloc, les esmenes del PSC, d'Esquerra Republicana i de la CUP. Crec que és important, perquè evidència que hi ha una possibilitat de compartir espais, també de discrepar.

Crec que, d'alguna manera, som conscients, uns i altres, d'allò que deia Josep Carner, no? Diu: «Ai, quin fred que fa! / Ai, quin fred que fa! / Tinc les cames enrampades, / tinc les mans encarcarades, / tinc el nas fet un glaç... Si això dura, no sé pas. / Ai quin fred que fa! / Jo no el puc pas aguantar.» Crec que som conscients que si aquesta és la realitat, en lo social, en lo econòmic, en lo ecològic, necessitem

disposar de les eines que ens permetin fer front a aquesta realitat, hi insisteixo, en lo social, en lo econòmic i en lo ecològic. I el pressupost és l'eina principal que té el Govern per abordar això.

La moció pretén donar sortida a aquesta eina per construir-la en positiu. I entenc que les esmenes ajuden a evidenciar que hi ha un espai que podem compartir, però també som conscients que hi ha un espai en què podem discrepar. Serà responsabilitat de qui hagi de liderar els possibles acords que facin possible un pressupost, recuperar confiança i demostrar coherències. I això és l'important. Algunes de les coses que s'han dit crec que també val la pena que hi reflexionem. Qui parla d'infern fiscal el vol contraposar al paradís fiscal; enfront de l'infern fiscal o del paradís fiscal hi ha la justícia fiscal, que és lo que defensem i lo que hem mostrat en el document.

Enfront d'un model de finançament caduc, injust i insuficient, el que cal és una proposta de model de finançament des de Catalunya, consensuada per les forces polítiques de Catalunya, perquè des del consens, en una proposta de model de finançament, tindrem la força per negociar amb l'Estat un model de finançament diferent, més just i més equilibrat. I no apostem pel decreixement, no es parla de decreixement; es parla de projectes, de projectes que transformin, que posin bases, que remoguin, que remoguin els obstacles en lo social, però també, diguéssim, que remoguin els obstacles que avui ens fan tenir...

La presidenta

Gràcies.

Joan Carles Gallego i Herrera

...uns projectes depredadors del país.

Res més, i gràcies.

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt 22 de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge

302-00382/13

I passem ara al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge, presentada pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. I té la paraula per fer la seva exposició la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera... Senyora Capella, aquesta moció que presentem avui al Ple, que parla d'habitatge, vol començar perquè el Parlament faci tota una sèrie de constatacions: que el Parlament constati que tant la dreta com el Govern espanyol van portar al Tribunal Constitucional la Llei catalana 11/2020, de mesures urgents en matèria de contenció de rendes en els contractes d'arrendament; que ho van impugnar dient que Catalunya no té competència per regular les bases de les obligacions contractuals i que ja ho farien ells. El TC, evidentment, els va donar la raó.

El TC es troba en un tsunami recentralitzador des de fa uns deu anys, i va declarar que havia de caure en mans de l'Estat per garantir el que ells diuen que és, que ha de ser un mercat únic, perquè l'Estat recordem que l'habitatge el situa a la carpeta –una paraula que utilitzem ara recentment, no?–, el posa a la carpeta del mercat, i no a la carpeta dels drets fonamentals.

Bé, això tothom ho sap. És un fet. Crec que és una constatació compartida per tothom. Però amb la moció també volem constatar que la CUP, tan bon punt vam conèixer la sentència, posava sobre la taula fer un embat en termes legislatius, de dir «plantem-nos», de denunciar l'erosió de la capacitat legislativa d'aquest Parlament, de buidatge de competències en un tema tan central com és l'habitatge, que tenia, precisament, un ampli consens en el Parlament i que, a més, sortia aquest consens també de la mà dels moviments socials.

Però no es va voler optar per la via de l'embat legislatiu. Es va voler optar, per part d'Esquerra Republicana, per l'independentisme constitucional, que avui li han dit els senyors dels socialistes, els han anomenat «independentisme constitucional», que no, que no es sumaven a aquest embat i que, bé, anaven a buscar el marc estatal per construir el dret a l'habitatge.

Avui ens trobem al gener de 2024, i si s'ha fet alguna cosa, què hem de dir? S'ha fet alguna cosa o no s'ha fet alguna cosa, consellera? Doncs la resposta és «no»; no hi ha..., consellera, avui no hi ha cap regulació de lloguers en vigor, no hi ha res. Estem desemparats. Al maig del 2023 sí que és veritat que la seva conselleria... Bé, primer es va aprovar la llei estatal de l'habitatge, en plenes eleccions municipals. Recordem-ho: una llei a la que Esquerra Republicana hi va votar a favor, i ja han passat vuit mesos i res. I la CUP en aquell moment ja hi va votar en contra. Perquè nosaltres ens vam llegir la llei i vam dir: «És que no podem aprovar aquesta llei.» I sabíem que ens hauríem d'explicar molt, que hauríem de fer molta argumentació, molta pedagogia de per què votàvem «no» a una llei que tenia precisament aquest títol tan pompós de «llei pel dret a l'habitatge».

Nosaltres el que dèiem en aquell moment és que, si teníem la competència exclusiva en habitatge reconeguda per l'Estatut, almenys, no?, com a mínim hauria de suposar, això, decidir, el Govern de la Generalitat, quines haurien de ser les àrees tenses a Catalunya o quin hauria de ser l'índex. I, clar, dir que això ho digués l'Estat seria anar enrere i perdre competències que en principi estaven perfectament consensuades i assumides per tothom. Per part d'Esquerra Republicana, què se'ns contestava? Se'ns deia que no, que les àrees tenses es decidirien a Catalunya, que això era innegable, que això quedava salvat i que l'índex també el decidiríem des d'aquí.

I a l'agost del 2023, just després de la llei estatal, la seva conselleria dicta una resolució fixant cent quaranta municipis com a zones tensionades. El publica al DOGC i inclús envia una carta, consellera, al ministeri perquè se'n donin per as-sabentats. Què ha passat des de l'agost del 2023? Han passat mesos, mesos, mesos, mesos, i aquí el ministeri no ha contestat absolutament res, senyora consellera. Per tant, ha resultat que la cosa era tal com dèiem, que cal la benedicció del ministeri del Govern espanyol per decidir quines han de ser les zones tensionades a Catalunya.

Llavors, què vol dir tenir competència exclusiva en habitatge? Si no podem decidir zones tensionades, si no podem decidir índexs de referència, què vol dir tenir competència exclusiva? No serà que el que volia el Govern espanyol era treure la capacitat de decisió d'aquest Parlament en el que s'havia pogut avançar i després quedar-se ells la capacitat de decisió per automàticament no fer res? A què espera el ministeri, consellera? L'hi han explicat? Espera que totes les comunitats autònomes del Regne d'Espanya sollicitin la contenció en aquesta estratègia constant del «*café para todos*»? La unitat espanyola també pesa més que donar resposta a les famílies que pateixen aquest extractivisme rendista? Pensa anar fent bons de lloguer a l'Estat i no moure's...

La presidenta

Gràcies...

Montserrat Vinyets Pagès

...d'aquesta política?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per defensar les esmenes presentades per part del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, la senyora Glòria Freixa Vilardell.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé, bona tarda a tots. Avui, sorprenentment, els hi donem la raó, als senyors de la CUP; no ens ho pensàvem, però és així: la *ley de la vivienda* trepitja competències i lamina la sobirania del nostre país.

Perquè –ja ho ha dit vostè– Catalunya té competències exclusives en matèria d'habitatge, malgrat que alguns ens van darrere als tribunals per intentar manllevar aquesta capacitat legislativa que tenim. Però una cosa és que ens ho facin ells, i l'altra cosa és que ens ho fem nosaltres mateixos. Això ho van veure vostès a Madrid, ho vam veure nosaltres i vam votar que no a la *ley de la vivienda*. No així Esquerra Republicana, que tot i saber, perquè se'ls hi va dir, que era una retallada en tota regla de les nostres competències, van decidir votar-hi a favor.

I ara podríem fer un petit examen senzill, que veig que vostè sí que aprovaria, com: qui decidia fins ara les zones tensionades del nostre país? Catalunya. Qui marcava els índexs de referència en aquesta matèria? Catalunya. Qui legislava sobre què era un gran tenidor i quines polítiques s'havien d'aplicar? Catalunya.

I a partir de la *ley de vivienda* tot ha canviat. Qui decidirà ara? Qui ens donarà el vistiplau de si una zona ha de ser tensionada o no? Espanya. Qui decidirà sobre aquests índexs de preu de lloguer? Espanya. Qui decideix què és un gran tenidor? Espanya.

Per tant, companys de la CUP, retallada competencial en tota regla. És per això que com a grup parlamentari vam demanar en solitari aquell dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, i ens va donar tota la raó.

Aquesta llei manllava el nostre principi d'autonomia financera, d'autonomia de la despesa i també vulneració de les nostres competències exclusives. Per tot això, hem recorregut contra la llei.

I aprofito, consellera Capella, avui que la tenim aquí, que vam poder llegir als diaris que vostè deia que, gràcies a Esquerra Republicana, ara a Espanya hi hauria aquesta contenció de rendes. I jo em pregunto si també va explicar que vostès mateixos, junt amb nosaltres, van recórrer contra aquesta llei als tribunals, perquè en algun moment haurem de decidir en quin camp juguem, perquè la samarreta del Barça i la del Madrid la mateixa temporada ja sap que no es pot portar.

Sobre la resta de punts que plantegen: el problema de l'habitatge no és fàcil, és una preocupació dels ciutadans i saben que l'hem de resoldre, però el volem discutir, en volem parlar. El model que vostès plantegen i que plantegem nosaltres no és el mateix.

De fet, no cal que ens inventem gaires coses. Hem mirat el dret comparat. Què fan els altres països més pioners, Holanda, Dinamarca, Alemanya? I el primer que fan és una inversió en habitatge molt molt diferent de la que es fa en el nostre país, gairebé el triple. Nosaltres estem a la cua en habitatge de protecció oficial, estem a la cua d'Europa. I, per tant, això vol dir més inversió, i això vol dir que els hi comprem aquesta proposta que tornen a fer, que ja hem votat tres vegades en aquest Parlament, d'aquesta inversió de 1.000 milions d'euros en el pressupost, que al final és l'única esperança que ens obre la porta a la resolució real i efectiva dels problemes.

De fet, quan vulguin en podem parlar, perquè hi han moltes mesures que ja hi havia que no contempen els plans actuals i que ajudarien molt a resoldre el problema. Han desaparegut els programes de concertació de préstecs amb les entitats financeres –ja no hi parlem, amb les entitats financeres– i la bonificació d'interessos. És urgent recuperar-los o garantir aquest finançament públic.

I, parlant de models, també els hi recordem: per Junts per Catalunya –els hi hem dit més d'una vegada–, la responsabilitat de garantir el dret d'habitatge és de l'Ad-

ministració pública, com ho és garantir el dret de salut, el dret d'ensenyament. Si l'Administració pública, amb els recursos que té de parc propi, no pot atendre les necessitats de les llars que no poden fer front als preus del mercat privat, doncs es pot recórrer a l'ajuda, a la concertació, a la complicitat amb el sector privat.

De la mateixa manera que es fa amb serveis de salut, amb la concertació, amb la sanitat privada; amb els serveis d'educació, amb la concertació de places escolars. Doncs, d'aquesta mateixa manera, l'Administració pública hauria de concertar habitatges de lloguer social amb el sector privat; sí, amb el sector privat. El sector privat ha de ser l'aliat, un còmplice de l'Administració pública, en aquesta difícil missió, i no un adversari a qui assenyalar amb el dit.

I, per acabar, estarem atents a totes les polítiques que es facin des d'Espanya i que suposin qualsevol marxa enrere en la sobirania nacional de Catalunya. I aquí ja hi pot comptar, que ens hi trobaran.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Pau Morales i Romero.

Pau Morales i Romero

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats... Diputada Vinyets, vostè és una diputada que des de la seva integritat, des del seu coneixement, des de la defensa acèrrima de les seves conviccions, sempre hi podem debatre de manera constructiva, i ho agraïm, perquè apuja, diguem-ne, el nivell del debat democràtic en aquest Parlament.

I avui tornem a situar qüestions que, evidentment..., a minut i resultat de dia d'avui, ja hem debatut algunes qüestions en aquest Parlament, que nosaltres hem llegit i hem interpretat, malauradament, com una moció que no pretén arribar a acords concrets per a avenços concrets, sinó que se situa en una posició, diguem-ne, de talaia, d'aquest és el nostre posicionament, no?, i a partir d'aquí decidim.

Sabem quines són les majories limitants d'aquesta cambra en el dret a l'habitatge, malauradament. A nosaltres no ens agrada que hi hagi aquesta majoria que juga sempre a rebaixar els avenços en el dret a l'habitatge i intentar aigualir qualsevol de les propostes transformadores; no ens agrada que hi hagi dos grans partits que, malauradament, massa vegades, en comptes de veure'ls al costat del dret a l'habitatge, els hem vist al costat dels interessos dels lobbys del sector immobiliari i dels fons d'inversió.

Per això, veure que una de les propostes s'ha transaccionat amb Junts per Catalunya, precisament aquell grup que ha tingut la responsabilitat en matèria pressupostària sobre les polítiques d'habitatge durant deu anys, amb un resultat d'unes partides migrades que fan que a dia d'avui acumulem molts reptes pendents en matèria d'habitatge... Agafo una de les frases de la diputada que ha intervingut just abans que jo i que deia: «És responsabilitat de les administracions.» Sí, però les administracions no han atès aquestes responsabilitats fins ara. Perquè qui transforma no és qui diu que voldria fer més o qui diu que s'ha de fer més; qui transforma és qui s'hi implica per aterrar canvis i possibles avenços.

I, amb Esquerra liderant el Govern de la Generalitat, hem aplicat les lleis socials que havia aprovat aquest Parlament. Amb Esquerra al Govern s'han modificat els criteris amb criteris socials dels protocols de desallotjament. Aquest Govern ha modificat els criteris per respectar els drets fonamentals en aplicació de la llei mordassa i reduir les sancions. Ha regulat els habitatges d'ús turístic per acabar amb la barra lliure. Ho ha fet tot per regular els preus del lloguer. I aquest febrer s'ha aconseguit arrencar al Govern espanyol el compromís d'entrar en vigència una regulació de preus. Insuficient, menor de la que voldríem, però anem avançant. I això segur que serà un benefici per a moltes famílies.

Igual que aquest Govern ha obert més de 1.740 expedients sancionadors contra grans tenidors que no oferien lloguer social obligatori, o expedients d'expropiació contra grans tenidors que tenien habitatges en desús en municipis tensionats.

També s'ha situat una quota del vint-i-cinc per cent del nou habitatge protegit per lloguer i destinat a joves, i s'han tapat els forats de les mancances del bo jove de lloguer que havia anunciat a bombo i platerets el Govern espanyol. I, sobretot, s'ha iniciat una política pública que ens permetrà tenir deu mil habitatges protegits el 2026.

I això no és cofoisme. El repte és immens. La situació és crítica, i ho hem de fer tot. El Govern, part imprescindible, però no suficient; però també ens necessitem, a totes i tots. Necessitem que tothom s'hi impliqui, que surti de les seves talaies i ajudi a arribar a acords concrets, per exemple, en el pressupost d'aquest 2024. Esperem que aquestes propostes de la Candidatura d'Unitat Popular siguin i serveixin de base per poder aterrar-ne una part, tanta com es pugui –tant de bo, per nosaltres, el màxim possible–, amb un vot favorable de la CUP als pressupostos de la Generalitat després de set anys d'inhibició en els debats pressupostaris.

Compartim diagnosi, compartim les causes que ens han portat a aquesta situació en matèria d'habitatge, i ens agradaria compartir línia d'actuació transformadora, que vol dir aquella que realment es pot desplegar i fer realitat per possibilitar avenços concrets.

Deia Fuster: «Les meves contradiccions són les meves esperances.» I en aquest terreny ens movem en matèria d'habitatge, amb molts deures pendents de molts anys. Però aquí hi ha un aliat per seguir avançant. No ens equivoquem d'adversari.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula per part del Grup Parlamentari del Partit Socialistes i Units per Avançar, la senyora Eva Candela Lopez.

Eva Candela Lopez

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Diputades, diputats... Diputades de la CUP, no és la primera vegada que després d'una interpellació al Govern en temes d'habitatge del Grup de la CUP se'n deriva una moció que realment traspua un objectiu: voler forçar una agenda legislativa que ja es pressuposa, que ja sabem que és inconstitucional i que està fora de les competències de la Generalitat de Catalunya, per insistir en l'embat a l'Estat. Vostè mateixa ho ha dit. I insistir en com de bé ens aniria a Catalunya si fóssim un estat independent. Carai, és que en som, de bons, eh? Seria una cosa fantàstica.

I amb aquest discurs que utilitzeu, a més, de menyspreu a tot allò que aprova el Govern d'Espanya. Us molesta tot el que fa el Govern d'Espanya. Amb aquesta mofa, a més, que utilitzeu molt sovint de «*el Gobierno más progresista de la historia*». Doncs avui els hi torno a repetir: diputades de la CUP, inverteixin el seu temps en treballar per fer propostes que tinguin recorregut, propostes que donin seguretat jurídica; no donin falses expectatives a la ciutadania per després donar la culpa de que les coses no surten als altres.

En canvi, en aquesta moció no hi plantegen qüestions molt importants que sí que són competència de la Generalitat. Per què no demanen que s'aprovi el pla territorial sectorial d'habitatge? Un instrument imprescindible per marcar estratègies d'habitatge partint d'una diagnosi i amb números i amb pressupost territorialitzat. Per què no demanen el pacte nacional de l'habitatge? Saben tan bé com jo que necessitem el consens de totes les parts i sumar esforços en un tema tan rellevant com l'habitatge.

Sí que en la moció que avui ens ocupa hi afegixen un tema que es va portar a votació en el darrer Ple de l'any 2023, que és el tema dels habitatges d'ús turístic, dels quals hi haurà una tramitació d'una proposició de llei. Tot just fa un mes d'això. Que no els hi agrada? Ja ho sabem, que no els hi agrada. Doncs, mirin, diputades de

la CUP, hauran de treure més diputats en les pròximes eleccions per poder tenir més força perquè aquestes coses no s'aprovin.

Un altre tema dels que plantegen en aquesta moció és el del pressupost destinat a habitatge. Saben vostès, diputades de la CUP, que en moltes ocasions he defensat en aquest faristol l'acord a què havien arribat amb Esquerra Republicana per la investidura del president de destinar 1.000 milions d'euros a habitatge. Però, mirin, aquesta vegada no ho faré, i no ho faré perquè en aquesta moció hi estem veient poca seriositat en aquest tema. Acord que llegeixo textualment: «Tot i que caldria destinar 2.000 milions a la matèria d'habitatge als pressupostos de 2024, comprometi's a destinar-hi una xifra en cap cas inferior a 1.000 milions.» Parlem de 1.000 milions? Parlem de 2.000 milions? La senyora Sabater, en la interpellació, va dir: «Mil milions, però no per a polítiques d'habitatge en general; 1.000 milions per a habitatge nou i per comprar-ne». En definitiva, per augmentar el parc públic d'habitatge. Ara en la moció diu: «Dos mil milions haurien de ser, però, si de cas, no menys de 1.000 per destinar a la matèria d'habitatge.» Jo ja no sé on estem en aquest tema, per a què s'han de destinar, si han fet càlculs o si no els han fet.

I això no és seriós, diputada Vinyets: «Serien 2.000, però almenys 1.000.» Miri, això és com quan un va a comprar. Per exemple, va a comprar cigrons per dinar: «A veure, necessitaria un quilo de cigrons perquè som cinc a dinar. Però, miri, sap què?, posi-me'n mig quilo, de cigrons.» I el pitjor –sap què passa, senyora Vinyets, de tot això?–, que al final se'n va anar cap a casa amb 350 grams de cigrons –350 grams de cigrons– o potser fins i tot no eren ni cigrons.

Vol dir que espavilin a saber què és lo que estan proposant. Nosaltres avui votarem en contra d'aquesta moció.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta, señora *consellera*, señores diputados. Como ya hemos comentado en otras ocasiones, el acceso a una vivienda digna es uno de los principales problemas que padecen los ciudadanos catalanes. En consecuencia, es un tema que debatimos a menudo en este Parlamento. Pero, lamentablemente, la gestión de la izquierda y del separatismo –y cuando se juntan ya es terrible– produce un empeoramiento de la situación y aumenta la gravedad del problema. Esto ocurre también con la proposición que hoy nos presenta la CUP, que en caso de que se consiguiera aplicar, que creo que no es el caso, alejaría a miles de catalanes de su sueño de conseguir una vivienda digna a partir de la cual construir una familia.

Defiende la CUP en su moción con énfasis el control de precios de alquiler de viviendas mediante leyes y disposiciones normativas, y desde VOX, pues –ya lo hemos dicho–, reiteramos que estas medidas producirán el efecto contrario al que se pretende: la oferta de viviendas en alquiler se reducirá, y muchos propietarios buscarían para su vivienda una salida que ofreciese mejor rendimiento y menos problemas.

La CUP también se preocupa –y ha sido también objeto de enfurecido debate– por la intervención del ministerio del sector en esa regulación de precios, y la considera una laminación de la soberanía del país –entendemos que con ello se refiere a Cataluña–, aunque es evidente que la competencia corresponde al Estado. Y, además, pues, creemos que esto..., o este tema a los ciudadanos no creemos que les preocupe lo más mínimo y que lo que en realidad quieren los ciudadanos es que las administraciones públicas les resuelvan sus problemas, siéndoles poco relevante que esto lo hagan los ayuntamientos, el Gobierno regional o el Gobierno de la nación.

También, en su estilo, nos hacen una firme defensa de la ocupación con su propuesta de legislar de forma urgente para prohibir la intervención de las fuerzas de orden público en la ejecución de los lanzamientos. Bien, a todos –a todos– nos conmueven algunas escenas de desahucios de familias vulnerables. Todos querríamos que esa situación no se hubiera dado nunca y que la Generalitat –aquí tenemos a la señora *consellera* responsable de esta área– hubiera adoptado previamente las medidas necesarias para proteger a esas personas y facilitarles una vivienda digna. Pero, si se prohíbe la intervención de la policía en los desahucios, se dejará indefensos a los agentes judiciales ante los ocupas, muchos de los cuales muestran habitualmente su carácter violento. Si no acude la policía, ¿quién protege a los funcionarios públicos? Si no acude la policía, ¿cómo se va a conseguir que se cumplan la ley y las resoluciones judiciales? ¿Lo dejaremos a la voluntad de los ocupas? Me parece que no es la solución. (*Alguns aplaudiments.*)

Desde VOX, ya hemos mencionado en otras ocasiones nuestras propuestas en materia de vivienda. Creemos que debe aumentar el número de viviendas para que ese incremento de la oferta genere una rebaja de los precios. Pero ninguna de las medidas que propone la izquierda genera riqueza, más bien al contrario. Esa oferta de viviendas debe venir de nuevas construcciones o de rehabilitación de las ya existentes y debe ser producto de la colaboración entre el sector público y el sector privado. Es decir, lo contrario que han hecho los gobiernos separatistas de la Generalitat, que no han invertido presupuesto público suficiente –y aquí se ha comentado– y, además, han puesto todas las trabas posibles para que tampoco inviertan los inversores privados.

VOX también proponemos que la Generalitat aumente los presupuestos públicos destinados a vivienda para construir viviendas sociales para las personas que no pueden conseguirla con sus propios medios, pero también para otorgar ayudas, incentivos y bonificaciones fiscales que permitan a un mayor número de catalanes acceder a una vivienda por sus propios medios.

Muchas gracias.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Consellera... Nosaltres normalment coincidim bastant amb la CUP en el model de les polítiques que s'han de fer per garantir el dret a l'habitatge, i normalment votem a favor la majoria de punts de les mocions que presenten. No serà el cas d'aquesta moció.

Però nosaltres creiem que aquí cometen –ja em perdonaran– un error en l'estratègia d'entendre que ara mateix potser l'eina que tenim és imperfecta, però és la millor eina que tenim per, efectivament, començar a regular els lloguers de Catalunya el mes de febrer. I això no ho diem nosaltres; això ho diu el Sindicat de Llogateres, que ja està fent una campanya intensiva per avisar els llogaters i llogateres de Catalunya que estiguin al cas, que al febrer començarà una regulació dels preus de lloguer.

Una regulació que en aquest cas té moltes més garanties de passar el filtre del Constitucional, que, com saben, la llei catalana no tenia. Perquè el primer que vam tenir en contra va ser un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, i això també ho saben. Com saben alguns dels grups que van donar suport a aquella llei en aquell moment, saben que el Constitucional la tiraria enrere. I en aquell moment van decidir «doncs som-hi amb aquesta llei», no perquè creguin en la regulació de preus, sinó perquè es pensaven que no prosperaria i que, a més a més, el Govern de l'Estat segurament la recorreria i en demanaria la suspensió immediata. Oh, sorpresa!, no va passar. El Govern de l'Estat la va recórrer, però no va demanar la suspensió immediata –no va demanar la suspensió immediata–, i això és el que va permetre

que la llei estigués en vigor durant un any i mig i es veiés l'impacte que tenia aquesta llei. Però la llei la va recórrer i la va suspendre el Constitucional. Per tant, ja no tenim aquella eina. Deixem de pensar en una eina que no tenim i que va demostrar que podia ser efectiva, però que no tenia les garanties jurídiques suficients.

La llei que ara mateix tenim a nivell de l'Estat, amb moltes deficiències, amb coses que a nosaltres ens hagués agradat que fossin millors, és la millor possible i és la que ara mateix pot garantir que, efectivament, Catalunya sigui al febrer el primer territori de tot l'Estat espanyol que regula lloguers.

I, a més a més, hi ha una equivocació: la llei preveu baixada de preus en els grans tenidors. Quan els grans tenidors, de més de cinc habitatges... Van més enllà que la llei catalana, que ho fixa en deu; no, l'estatal, en la regulació de preus, cinc –cinc. I, en aquests cinc, aquells que tinguin més de cinc habitatges i siguin grans tenidors hauran d'abaixar el contracte de lloguer que facin al preu que marqui l'índex. Això és una baixada. Els únics que han de mantenir, congelar els lloguers són els petits tenidors, perquè ja sabem que hi ha una preocupació important, en el sector socialistes i a amplis sectors d'aquest Parlament també, sobre la situació dels petits tenidors, que lloguen fins a cinc habitatges, que, com a petit tenidor, tampoc està gens malament. Per tant, és una eina que ara mateix pot oferir garanties.

I nosaltres el que li demanem a la Generalitat és que utilitzi aquesta eina i l'exploti, que l'exploti i que garanteixi que hi hagi una campanya intensiva i extensiva que arribi a tots els llogaters i llogateres i propietaris de Catalunya perquè tothom sàpiga drets i deures, perquè es combati el frau que segurament s'intentarà cometre, com ja s'està cometent. I avui ho vèiem: dades del mateix portal Idealista, que no és precisament algú que estigui a favor de la regulació de lloguers, parlant de l'augment dels pisos de lloguer de temporada que està havent-hi a Catalunya, un augment gens justificat. I amb la llei actual això es pot perseguir, perquè és un frau de llei. I perquè un pis sigui un lloguer de temporada ha d'estar *acreditat* documentalment; ha de justificar quin és el motiu d'aquesta temporalitat i que la persona que el lloga té una residència en un altre lloc. Tot això, si es demana que es compleixi, es supervisa i s'investiga i es sanciona quan no es compleix..., acabaríem ràpidament amb el frau de llei que també suposen els habitatges de lloguer de temporada. Per tant, intentem explotar al màxim les eines que tenim.

El Sindicat de Llogateres, que és el moviment que va empènyer la regulació de lloguers a Catalunya, està en això; estan fent campanyes adreçades a llogaters i llogateres, que sàpiguen quines són les eines que aquesta llei els hi posa per davant, com, per exemple, que no hagin de pagar les comissions de les immobiliàries. Que hi ha qui fa frau? Sí. Perseguiu el frau. Aprofitem aquestes eines i explotem-les al màxim.

Dels altres punts que plantegen, en el tema del pressupost, o dels 1.000 milions, jo ja ho he portat també a votació no sé quantes vegades, i això que jo no vaig investir el president Aragonès, però em semblava que era un bon punt. Hi havien els 1.000 milions de l'inici de legislatura de la CUP, els 1.000 milions del final de Junts per Catalunya, que també té gràcia que ara se'n recordin, dels 1.000 milions, amb els anys que han tingut el pressupost i les competències d'habitatge, però, bé, benvinguts al club dels 1.000 milions. I lo dels 2.000 milions, diputada Candela, potser té a veure amb que el CTESC, que és el primer que diu que se n'han de destinar com a mínim 2.600, però és evident que és un escenari al qual s'ha d'arribar. I si estem, aproximadament, que no arribem ni als 700, arribar als 1.000 en un any ja seria una aposta bastant agosarada, que demostraria aquesta voluntat d'inversió.

La resta de punts nosaltres els votarem a favor. Creiem que, evidentment, la resposta a la problemàtica d'habitatge és complexa, però que s'ha de començar. I, si us plau, sí, consellera Capella, aprovem d'una vegada el pla territorial sectorial de l'habitatge, que ni el conseller Calvet ni el conseller Fernández van aconseguir aprovar.

Gràcies.

La presidenta

Per part del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la senyora Noemí de la Calle Sifré.

Noemí de la Calle Sifré

Gracias, presidenta. Antes de empezar me gustaría hacer referencia... Es que me ha hecho mucha gracia la intervención de Junts, porque hacía esa pregunta retórica de «¿quién decide en materia de vivienda? No, España», ¿no? Claro, me ha recordado cuando, en el Congreso de los Diputados, Junts votó a favor de la ley española que regula el precio del alquiler en toda la nación. Entonces, claro, ahora van de Juanas de Arco del liberalismo, pero hechos son amores, *my friend*, (*l'oradora riu*), ¿no? Tengamos un poquito de memoria, porque es que de un día para otro... Ahora, de golpe, «¡uy!, estamos en contra de la regulación», de topar los precios del alquiler. Pero si votaron con muchas ganas, y además hacían un proselitismo al respecto que..., bueno, bueno. A una le sorprenden estas cosas.

Yo agradezco a la CUP que haya presentado esta moción, porque, aunque no la compartimos, nos da opción a explicar cuál es el modelo de vivienda que nosotros queremos para la Cataluña del 2025. Nosotros ya estamos hartos de tanta irresponsabilidad en materia de vivienda y hartos de que se juegue con la vida de las personas.

Punto 1: solo el trece por ciento de las nuevas viviendas en Cataluña son de protección oficial, y esto es un patrón que se repite desde hace años. Prácticamente ninguna administración destina presupuesto a crear vivienda, ¿no? Ahora bien, para regar sus redes clientelares, pues, siempre les sobra el dinero.

Y punto 2: no contentos con no construir vivienda de protección oficial, también se han... Perdón. Es que puedo parecer un poco antipática, pero es que... (*l'oradora riu*), es que no me leía ni los pensamientos. «Tranqui». Bueno, punto 2: no contentos con no construir vivienda de protección oficial, también se han dedicado a desincentivar la iniciativa privada, así que no hace falta ser un lumbreras para captar rápidamente las consecuencias que tienen estos dos factores, que, si hay poca oferta y mucha demanda, los precios suben, los precios escalan rápidamente.

Obviamente, esto impide el acceso a la vivienda para muchos ciudadanos, entre ellos una gran mayoría de jóvenes que no se pueden emancipar. Tenemos también a familias que no pueden pagar un alquiler y dejan de hacerlo, y familias que ocupan ilegalmente viviendas que tienen un propietario.

Y esto nos lleva al punto número 3. Como la Administración no ha invertido en vivienda lo suficiente, pues, no tiene dónde alojar a todas esas familias que sufren un desahucio por impago, como sí deberían hacer, como es su obligación. Y se sacan de la manga una ley que impide el desahucio de familias en situación vulnerable, cuando lo que deberían es ofrecerles una vivienda pública, pero, como no construyen vivienda pública, no tienen donde alojarlos.

Y, por último, punto 4. La mayoría de viviendas de alquiler no está en manos de grandes tenedores, tal y como se afirma una y otra vez desde los partidos populistas. No lo está, y por mucho que se repita una mentira, esta no se convierte en verdad.

La mayoría de viviendas de alquiler está en manos de pequeños propietarios, que ponen esa vivienda en alquiler para ayudar a pagar la residencia del abuelo o la hipoteca de la vivienda en la que sí residen.

Y, como las administraciones no están dispuestas a invertir en vivienda para bajar los precios o para alojar a esas familias que no pueden pagar una vivienda, lo que hacen es imponerles, a los propietarios, un tope en el precio del alquiler, y pretenden solucionar este problema a costa de un pequeño propietario que necesita cobrar ese alquiler.

A los responsables de todo este desaguizado, que no dejan de ser los grandes partidos que se han ido alternando en los gobiernos, no se les ocurre otra cosa que

poner un tope al precio del alquiler a costa, una vez más, del pequeño propietario. Todo antes que quitarle un solo duro a sus redes clientelares, que son quienes les sustentan en los gobiernos.

Y ya hemos visto las consecuencias de todo esto. A quien se ha comprado un piso con el esfuerzo de toda su vida, a quien necesita cobrar ese alquiler para pagar servicios que no le da la Administración, como puede ser pagar una residencia para mayores, pagar el servicio de logopedia de, pues, sus hijos, el pagar una hipoteca, al final, al pequeño propietario le sale más a cuenta sacar ese piso del mercado antes de que se lo ocupen, antes de que se lo destrocen o antes de que le salga más caro tenerlo en alquiler que tenerlo cerrado. Con lo cual tenemos aún menos pisos en el mercado, con un mercado negro de alquiler y con unas entrevistas y requisitos para acceder a un piso cada vez más draconianos, y así es imposible salir de este círculo vicioso.

Y hasta que no se admitan los errores, se deje de mentir al respecto y se tome en serio este tema, todas estas mociones no dejarán de formar parte de una tragedia propia del teatro griego, y, eso sí, pagada por todos nuestros bolsillos.

Y sí, es una tragedia, porque hacer populismo con el acceso a la vivienda es politizar el dolor y el sufrimiento de personas vulnerables. Insistir en políticas que se han demostrado erróneas es perpetuar la problemática, pero siguen insistiendo porque saben que les da votos, y nosotros no vamos a pasar por ahí, no vamos a tragar. Nosotros no nos vendemos.

Y esta moción habla de impedir a las fuerzas del orden público que puedan desalojar una vivienda ocupada. Y no, señor, lo que hay que hacer es ofrecer a esas familias una vivienda pública, y no arrebatarse a un dueño una vivienda que ha pagado con el sudor de su frente. Y los gobiernos, lo que tienen que hacer, ¿eh?, que para eso les pagamos, es poner vivienda pública para alojar a esas familias que no se pueden permitir pagarlas, porque es su obligación.

Y, mientras se siga haciendo el irresponsable con estas políticas tan dañinas en materia de vivienda, solo se puede ir a peor, que es lo que está pasando, que cada vez vamos a peor. Y no podemos pretender que las cosas cambien si seguimos haciendo siempre lo mismo. Ya va siendo hora de cambiar el rumbo y hacer las cosas bien. Y en Ciutadans...

La presidenta

Gràcies.

Noemí de la Calle Sifré

...-termino, presidenta- lo tenemos claro: la Cataluña que queremos para el futuro es aquella en la que se construya vivienda pública suficiente para contener los precios y para alojar a quien lo necesite.

Gracias.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Montserrat Vinyets Pagès.

Montserrat Vinyets Pagès

Gràcies, senyora presidenta. Per contestar ràpidament sobre la quantitat dels 2.000 milions d'euros. Nosaltres creiem que està molt clar, o sigui, que la quantitat ideal serien 2.000 milions, però és el nostre projecte. Però, com que entenem que hem de trobar una via de consens, posem sobre la taula aquest mínim de 1.000 milions, que sembla que hi ha consens per diferents grups.

Senyora Candela, si el problema és que no està ben redactat, no es preocupi, perquè tornem a entrar la redacció de la moció sense els 2.000 milions, perquè si hem de garantir que vostès voten a favor dels 1.000 milions d'euros, no es preocupi que ho tornarem a fer, i així vostès hi podran votar a favor. *(Aplaudiments.)*

Sobre el pla territorial sectorial d'habitatge, que diem coses serioses. Però si es va aprovar inicialment el pla territorial sectorial d'habitatge perquè nosaltres vam fer una pregunta al Govern! Que és lleig anar posant-se aquí medalletes, però és que, precisament, portava molts anys sense aprovar-se. Ho vam posar com a pregunta al Govern. Després es va fer l'aprovació inicial.

Però, de què ens serveix el pla territorial sectorial d'habitatge? Però si després ve la Sareb i ens diu: «La Sareb construirà no sé quants mils milions de pisos en els seus terrenys», sense consultar-ho absolutament a ningú, i no mira pas el pla territorial d'habitatge què diu.

De què ens serveix el pla territorial d'habitatge si ve l'Estat amb els plans estatals d'habitatge, amb tots els diners de l'Estat i no consulta amb la conselleria de Territori a on hi ha les necessitats? Si les zones tensionades també les diran vostès! De què ens serveix el pla territorial d'habitatge?

Aquí només fem que paperassa, que anar fent estudis i plans, però després ho decideixen tot des del Govern central, i això és així.

I sobre els cigrons. Miri, jo m'he perdut amb el tema dels cigrons. Jo només li vull preguntar dues coses molt concretes. Vostès van impugnar la llei de contenció de rendes perquè van dir que ho farien vostès des del Govern central? Sí. Avui han fet alguna cosa? No. *(Aplaudiments.)* Doncs deixem els cigrons al marge i focalitzem-nos en lo que és necessari.

Senyora Freixa, comparteix molta preocupació, però nosaltres els hi vam posar sobre la taula combatre l'encapçalament de sobirania. Vam dir: «Tornem a presentar la llei, confrontem.» I els primers que es van tirar enrere, precisament, van ser vostès.

La presidenta

Gràcies, diputada.

Montserrat Vinyets Pagès

Perquè no els hi agrada la contenció de rendes, a vostès; aquest és el problema.
Gràcies, Pau.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Diputat, per què demana la paraula? *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau. Si us plau... Diputat?

Joan Garriga Doménech

Sí; perdoni, presidenta. Era per demanar, a la moció 19, fer una votació separada al punt 8 de lo que és l'enunciat.

La presidenta

D'acord. Doncs molt bé. *(Pausa.)*

Iniciem, doncs, ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries (continuació)

302-00378/13

Comencem per la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les professions sanitàries. *(Remor de veus.)* Silenci, si us plau, comencem.

Comencem votant el punt 1, lletres a, b i c.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.
Votem ara els punts 2, 2.a i 8.c.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.
Votem ara el punt 3.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 115 vots a favor, 6 en contra i 11 abstencions.
Votem el punt 4.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 112 vots a favor, 18 en contra i 2 abstencions.
Votem ara els punts 4.a i 4.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.
Votem el punt 5.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 122 vots a favor, cap en contra i 10 abstencions.
Votem els punts 5.a i 5.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt 8, l'enunciat.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 117 vots a favor, 10 en contra, 4 abstencions i 1 persona que no ha votat.
Votem ara el punt 8.a.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 113 vots a favor, 10 en contra i 9 abstencions.
Votem el punt 8.b.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 101 vots a favor, cap en contra i 31 abstencions.
I votem la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 132 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior (continuació)

302-00380/13

Passem ara a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de l'acció exterior.
Votem els punts 1 i 2.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 82 vots a favor, 19 en contra i 31 abstencions.
Votem el punt 5.e.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 75 vots a favor, 20 en contra i 37 abstencions.
I votem la resta de punts.
Comença la votació.
El resultat de la votació és de 66 vots a favor, 19 en contra i 47 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2024 (continuació)

302-00381/13

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre els pressupostos per al 2024.

Votem primer el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 83 vots a favor, 13 en contra i 36 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 19 en contra i 64 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 82 vots a favor, 19 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 16 vots a favor, 9 en contra i 66 abstencions.

Votem el punt 4 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 83 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 26 vots a favor, 32 en contra i 74 abstencions.

Votem el punt 6.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 123 vots a favor, cap en contra i 9 abstencions.

Votem els punts 7 i 13.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 113 vots a favor, 8 en contra i 11 abstencions.

Votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 17 vots a favor, 115 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 9.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 83 vots a favor, 49 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 10.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 82 vots a favor, 1 en contra i 49 abstencions.

Votem els punts 11 i 12.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 113 vots a favor, 19 en contra i cap abstenció.

Votem el punt 14.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 40 vots a favor, 28 en contra i 64 abstencions.

I votem el punt 14 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 73 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge (continuació)

302-00382/13

Passem ara a la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques d'habitatge.

Comencem votant el punt 1.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 41 vots a favor, 84 en contra i 7 abstencions.

Votem els punts 2 i 3.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 40 vots a favor, 52 en contra i 40 abstencions.

Votem el punt 4.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 9 vots a favor, 52 en contra i 71 abstencions.

Votem el punt 4 bis.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 49 vots a favor, 52 en contra i 31 abstencions.

Votem el punt 5.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 47 vots a favor, 85 en contra i cap abstenció.

Votem els punts 6 i 7.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 16 vots a favor, 83 en contra i 33 abstencions.

I votem el punt 8.

Comença la votació.

El resultat de la votació és de 16 vots a favor, 116 en contra i cap abstenció.

Acabades les votacions, s'aixeca la sessió i reprenem la sessió per al Ple extraordinari.

La sessió s'aixeca a tres quarts de sis de la tarda i tretze minuts.

Sessió 68

La sessió s'obre a tres quarts de sis de la tarda i tretze minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Procediment per a elegir un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat (tram. 280-00006/13). Grups parlamentaris. Designació.

La presidenta

Iniciem la sessió plenària específica. Comença la sessió.

Silenci, si us plau, diputats.

Procediment per a designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat.

Procediment per a elegir un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat

280-00006/13

L'únic punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió específica és el procediment per designar un senador o senadora que ha de representar la Generalitat al Senat, atesa la vacant produïda amb motiu de la renúncia de la senyora Eva Granados Galiano. En aquest sentit, per cobrir aquesta vacant, el Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar ha proposat la designació del senyor Alfons García Rodríguez, que ha presentat la documentació requerida segons estableix la Llei 6/2010.

Així mateix, els faig avinent que la Comissió de l'Estatut dels Diputats ha dictaminat que no concorre cap causa d'inelegibilitat. Així doncs, de conformitat amb el que estableix la Llei 6/2010, tot seguit sotmetrem a votació la proposta de designació presentada.

Els faig avinent que dos diputades i dos diputats han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària.

Atès que el nombre de candidats és igual al nombre de vacants a proveir, tal com estableix l'article 101.3 del Reglament, els proposo que aquesta designació es faci per assentiment, si no hi ha cap objecció. (*Pausa.*)

D'acord. Com que hi han objeccions, d'acord amb aquesta objecció, d'acord amb l'article 5.2 de la Llei 6/2010 i l'article 101.c del Reglament, procedirem a fer votació electrònica i secreta.

Per donar compliment a l'article 174.4 del Reglament i l'article 8.2 de la Llei 6/2010, ambdós articles relatius a la designació de substituïts, i per tal de garantir els drets dels grups parlamentaris que proposen la designació dels senadors, els faig avinent que els vots que es formulin poden ser només a favor o abstenció; els vots negatius es computaran com a vots nuls.

Passem, doncs, a la votació de la proposta de designació presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar del senyor Alfons García Rodríguez com a senador perquè representi la Generalitat al Senat.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació és de 102 vots a favor, 20 abstencions, cap vot nul i 9 persones que no han votat.

Per tant, queda ratificada la proposta i designat senador per representar la Generalitat al Senat, d'acord amb l'article 61.a de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el senyor Alfons García Rodríguez.

Havent exhaurit l'ordre del dia d'aquesta sessió específica, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i un minut.